

Tỏa Ung

Contents

Tỏa Ung	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	12
3. Chương 3	22
4. Chương 4	32
5. Chương 5	42
6. Chương 6	54
7. Chương 7	64
8. Chương 8	75
9. Chương 9: Ngoại Truyện Dấu Hôn Chi Mê	85

Tỏa Ung

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, cổ trang, nhất công nhất thụ, cường công ôn nhu (đầu gối) thụ, HEDịch: QTEdit:

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toa-ung>

1. Chương 1

Ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lẽo, ánh nến chập chờn, một hình bóng gầy phản chiếu lên giấy trên khung cửa khiến cho người ta có cảm giác vô cùng bi thương và cô tịch.

Cả phòng đều là mùi rượu, bình rượu nằm tán loạn trên đất, miệng bình hơi nghiêng còn có những giọt rượu đục ngầu nhỏ giọt ra bên ngoài.

“Ha ha...” tiếng cười trầm thấp thoát ra từ khe miệng, lộ ra một chút thâm lương.

Hơi ngửa đầu, lại uống một ly rượu nữa vào bụng.

Hắn không nhớ rõ đây là ly rượu thứ bao nhiêu rồi. Hay, là bình thứ mấy.

Nếu không phải có người thừa dịp hắn say rượu mơ hồ đem đổi bình rượu thành ly rượu thì bây giờ hắn vẫn trực tiếp tu thẳng miệng bình. Từ sau khi Thanh Tùng chết, hắn cứ như vậy uống thật lâu, lâu đến mức không phân rõ rốt cuộc chính mình đang uống cái gì.

Đây là Thu Tri Phong – ma giáo giáo chủ mà người trong võ lâm vừa nghe tên đã sợ mất mật, đến cả hoàng đế cũng phải nhượng hắn ba phần, lần đầu tiên trong đời hắn phải chịu vật như thế.

Mà nguyên nhân thì phải ngược dòng thời gian quay về nửa năm trước, hắn đã yêu một con xà yêu là thiên hạ đệ nhất danh kỹ – Thanh Tùng.

Khi đó hắn ý chí ngất trời, cao ngạo cuồng vọng nhưng lại chỉ động lòng với duy nhất một nam danh kỹ. Kết quả là rơi vào bẫy, bị Thanh Tùng coi như quân cờ mà lợi dụng. Mãi đến khi Thanh Tùng đột nhiên cùng với một cao thủ địch dung dưới trướng hắn biến mất, hắn mới phát giác có sự khác thường, khi đó đã quá muộn.

Lần đầu tiên có cảm giác yêu thương lại bị đối phương trêu đùa, trong nháy mắt, trong đầu Thu Tri Phong dâng lên ý niệm là nhất định phải tìm được bọn họ. Không may là chính lúc đó, triều đình muốn độc bá giang hồ nên đối với ma giáo uy hiếp, phái người hoàng tộc đến chiêu hàng. Sau khi Thu Tri Phong cự tuyệt liền dùng các thủ đoạn muốn làm tan rã thế lực của ma giáo. Vì vậy mà hắn đành phải đem chuyện tình cảm riêng để ở một bên, lấy đại cục làm trọng.

Nhưng mà, một ngày nào đó tin Thanh Tùng sắp chết như sét đánh trời giáng, trong nháy mắt thu lấy hết sự chú ý của Thu Tri Phong, thậm chí cả việc điều tra xem lần này triều đình phái người phương nào tới đối phó ma giáo cũng dừng lại. Đáng tiếc, Thanh Tùng vẫn ở trước mặt của hắn trút hơi thở cuối cùng. Hắn cái gì cũng không làm được, cái gì cũng không thể thay đổi. Thậm chí, khi một con yêu quái độc nhãn tóc đen xông vào, trong nháy mắt cướp thi thể của Thanh Tùng mang đi, hắn như cũ cái gì cũng không làm được.

Một khắc này, Thu Tri Phong lần đầu tiên cảm nhận sâu sắc được bản thân mình vô lực.

Không những không lấy được tình cảm của tình nhân, thậm chí, thi thể của người đó cũng không giữ được.

Đối với người mạnh mẽ như hắn đây là đòn đả kích mạnh nhất.

Mà chuyện Thanh Tùng đến chết cũng không thương hắn, đối với hắn mà nói so với chết còn khó chịu hơn.

Thu Tri Phong là nam nhân kiên cường bất khuất nhất thế gian này, cho tới bây giờ hắn chưa từng có nhược điểm, nhưng từ giây phút gặp được Thanh Tùng chuyện đó đã trở thành quá khứ. Hiện tại, hắn còn vì Thanh Tùng mà uống say như chết, không chỉ có phòng bị toàn thân tiêu tán, sơ hở chổng chất mà thần trí hắn cũng mơ hồ.

Nếu không có ảnh vệ Hắc Ưng của hắn một mực trung thành, luôn ở bên cạnh hắn thì với cái trạng thái chán chường kia hắn đã sớm bị người giết không ngừng hàng trăm ngàn lần. Tiện tay vút ly rượu trên tay đi, Thu Tri Phong lại lần nữa nhặt bình rượu đã vỡ quá nửa ở bên người lên, nghiêng bình trực tiếp hướng vào trong miệng uống.

Uống rượu như uống nước.

“Thanh Tùng, tại sao người đối với ta lại tuyệt tình như thế? Ta rõ ràng yêu người như vậy... Khụ khụ khụ! Người muốn cái gì... Ta cũng cho người... Thanh Tùng! Thanh Tùng! Người trả lời ta đi!...”

Thần trí Thu Tri Phong tỉnh tỉnh mơ mơ, mắt say lơ đãng, mông lung, tựa như nhìn thấy bóng dáng trắng tấp thon dài của Thanh Tùng dần dần rõ ràng, hơn nữa còn đang cười với hắn....

“Thanh Tùng! Thanh Tùng! Người cuối cùng cũng quay lại bên cạnh ta! Người!...”

Đã nhiều ngày không ăn một hột cơm, không biết hắn lấy đâu ra sức trong tích tắc bật dậy nhào về phía Thanh Tùng.

“Chủ... Chủ nhân? ! Ô! ...”

Ngồi khoanh chân trên giường, lồng ngực màu đồng cổ vững chắc để hở lỗ hổng, tay trái chống cằm, đôi lông mày nhăn lại, dù cho nhiều ngày mượn rượu giải sầu mị lực của Thu Tri Phong cũng không hề giảm, thở dài một hơi.

Hiện tại, phải làm sao đây???

Ánh mắt lơ đãng liếc qua vết đỏ vô cùng chói mắt lấp lăm lăm trên nền trắng của chiếc giường đơn, giống như dấu vết “cái ngàn vàng” của xử nữ làm cho mắt hắn giật giật hai cái.

Ai....

Quả nhiên là say rượu làm mất lý trí, nếu không hẳn sao có thể bắt y lên giường? Tối hôm qua, người hắn nhìn thấy rõ ràng là Thanh Tùng nha!

Tuy nhiên, cái này là không thể nào.

Hắn cứ ngỡ là giấc mộng đẹp bởi vì Thanh Tùng lại có vẻ quyến rũ như vậy mà ngã vào trong ngực của hắn chứ? Chính vì vậy nên sự đau buồn nhiều ngày toàn bộ chuyển hóa thành dục vọng.

Tuy rằng trong ánh trăng mờ, Thanh Tùng một mực không phối hợp, nhưng mà trong lúc say Thu Tri Phong đầu nghĩ quan tâm được nhiều như vậy! Thậm chí một trận kịch liệt kia hoặc nói sự phản ứng mãnh liệt, giãy dụa kia coi như là tình thú, càng xiết chặt thân thể của người bị đè nặng dưới thân đến choáng váng, mãi đến gần sáng mới ngừng chiến mà chìm vào giấc ngủ.

Trước lúc ngủ, Thu Tri Phong vẫn không quên ôm người trong lòng thu vào ngực mình.

Chính là, chàng vạng tối ngày hôm nay tỉnh lại, lại phát hiện sự thật dọa chết người này!

Người trong lòng ngực hắn ôm đầu phải là Thanh Tùng? Đây chính là ảnh vệ của hắn, người trước sau như một, chẳng có chút biểu lộ gì thú vị - Hắc Ứng!

Bất ngờ kinh hoàng, Thu Tri Phong không khỏi đẩy nhẹ tay một cái, đem Hắc Ứng vẫn còn đang say trong mộng đẩy xuống giường. Dựa vào cảnh giác của người học võ, Hắc Ứng lập tức xoay người bắn ra một viên đạn, đúng lúc đang định đứng dậy thì cảm thấy đau đến mức chảy mồ hôi lạnh. Tuy trong đầu Thu Tri Phong giờ trống rỗng nhưng thân thể tự giác hướng về phía trước, để người kia vịn vào đứng lên.

Bởi vì đau đớn mà Hắc Ứng chỉ có thể khom người, toàn thân đổ mồ hôi lạnh, nhất thời không để ý, cứ như vậy mà tự nhiên đưa tay cho chủ tử mình; quên mất rằng tối hôm qua lại đột nhiên có vinh dự trở thành nam nhân của Thu Tri Phong.

Bàn tay của Hắc Ứng rất lớn, vừa vặn hợp với tay của Thu Tri Phong.

Lại ngoài ý muốn phù hợp.

Trong nội tâm vừa động, Thu Tri Phong cũng không hiểu chính mình lại làm sao vậy, miệng bất chợt nói:

“Người có muốn nghỉ ngơi một chút không?”

“...Dạ...Hả?!!”

Có lẽ vì thân thể không khỏe, nên cảm giác cũng chậm chạp theo. Hắc Ứng vô ý thức lên tiếng rồi đột nhiên nhận ra người đang cùng mình nói chuyện là ai.

Y sợ tới mức hét lên một tiếng giống như nữ nhân, đồng thời cũng lùi lại ba bước.

“Người người người... Ta ta ta...” Nói lắp không ngừng, trên đầu Hắc Ứng toàn là mồ hôi.

Ngơ ngác nhìn bàn tay trống trơn của mình, Thu Tri Phong cảm thấy trong lòng dấy lên một cảm giác... giống như... có chút đau nhức, giống như là bị nội thương, khó chịu mà đau nhức.

Cùng với cảm giác lúc hắn bị Thanh Tùng cự tuyệt rất giống. Nhưng mà, không thể nào, hắn đâu có thương Hắc Ứng....

Vừa nghĩ vậy, tâm lại đau đớn một chút.

Thật sự là kì quái. Lúc này đây, Thu Tri Phong muốn phớt lờ cảm giác đau lòng này cũng không được rồi. Chẳng lẽ thực sự hắn đã yêu Hắc Ưng? Thật vớ vẩn! Chỉ có một đêm tình mãnh liệt thôi mà, trước kia không phải chưa từng có, sao lần này say rượu lại không giống...

Đem nghi hoặc vứt qua một bên trước, Thu Tri Phong lạnh lùng, để lộ ra gương mặt tà khí đủ để khiến phần đông nữ nhân gào thét lên liên tục

“Ta và người cái gì! Còn không mau đi rửa đi!”

Nói rồi Thu Tri Phong quay mặt sang một bên, không dám nhìn lại dấu vết cuồng nhiệt của chính mình để lại trên cơ thể Hắc Ưng. Như một loại cảnh tỉnh, Hắc Ưng giật mình nhớ đến trên người mình còn mang theo những thứ kia.... A! mắc cỡ chết người đó...

Nhặt bộ quần áo tối màu đã bị xé không ra hình dạng gì trên đất lên, Hắc Ưng nhanh chân chạy ra ngoài, lúc gần đi vẫn không quên đóng cửa lại, sợ rằng gió xuân sẽ làm chủ tử của mình bị lạnh.

Ngạc nhiên nhìn bóng lưng Hắc Ưng chạy đi, Thu Tri Phong biết trong nội tâm mình gấp rút vạn phần. Minh quả thật là đáng chết! Người nào lại không được mà sao lúc say rượu mất đi lý trí lại mang Hắc Ưng - người từ nhỏ vẫn đi theo mình lôi lên giường!

Dù nói thế nào, Hắc Ưng cùng Thanh Tùng bề ngoài cũng khác nhau nhiều lắm, cho dù say rượu hắn cũng phải phân biệt được chứ! Dùng sức xoa đầu chính mình khiến những sợi tóc trở lên tán loạn, Thu Tri Phong bực bội quăng mình lên

trên giường. Không biết hắn nằm bao lâu mới xoay người ngồi dậy, bắt đầu suy nghĩ xem từ nay về sau phải giải quyết chuyện này thế nào.

Mà chuyện phiền não nhất vẫn tiếp tục phiền não đến lúc mặt trời lên sáng rõ.

Vẩy vẩy bàn tay trái đang bị tê, Thu Tri Phong lần nữa thở dài một tiếng, ngón tay vuốt nhẹ vết máu trên giường đơn.

Được rồi, cứ đi một bước tính một bước, hay là hắn cứ tìm Hắc Ưng trở về trước đã. Cứ nhìn bộ dáng ngăn người của y khi đó, sợ rằng đây là lần đầu tiên hoan ái đi, sau đó phải xử lí cái gì chắc y căn bản cũng không hiểu.

Thu Tri Phong ngồi dậy, mới xỏ chân vào giày, động tác đột nhiên dừng lại.

Hắn vừa mới.... vậy mà hắn lại đang lo lắng cho Hắc Ưng?

Cứ coi như là tình một đêm, hắn cũng không thể đối với người nào đó sinh ra cảm giác thân mật như thế này mới đúng chứ.

Dù cho người kia là Hắc Ưng vẫn thường vì hắn vào sinh ra tử.

Đến tốt cùng là đang có chuyện gì xảy ra?

Tình một đêm thực sự mãnh liệt sẽ khiến cảm giác của hắn đối với một người khác thay đổi hay sao? Không khỏi quá mức vớ vẩn rồi. Hơn nữa, hơn nữa loại cảm giác đau lòng vừa rồi thật sự khiến người ta sinh nghi....

Đặc biệt, khi hắn nhớ đến Hắc Ưng trái tim đột nhiên lại đập loạn nhịp là có chuyện gì xảy ra?

Cảm giác tim đập thành thịch này, giống như đã từng quen biết rồi lại vô cùng kì lạ...

Tạm không đề cập đến động tác hoàn toàn dừng lại và tâm tư Thu Tri Phong, lại nói đến sau khi Hắc Ưng chạy như điên ra ngoài, không tự giác sử dụng khinh công như một trận gió tấp chạy vài dặm xa.

Đợi cho y kiệt lực dừng lại mới phát hiện mình quần áo không chỉnh tề mà lại chạy một đoạn đường xa như vậy, hơn nữa hiện tại còn đau lưng. Nhìn sắc trời sáng rõ, vừa cẩn thận quan sát rừng cây, theo thói quen quan sát xong Hắc Ưng mới chọn một chỗ bãi cỏ thoải mái, tính toán ngồi xuống sửa sang lại quần áo đồng thời nghỉ ngơi.

Chính là, chân vừa mới ngồi xuống, một chuỗi đau đớn như bị giật điện chạy trên sống lưng, sau đó chạy xuống mắt cá chân.

Đau! Toàn thân đều đau! Mệt mỗi! Toàn thân đều mệt mỗi! So với việc liệu mình bị thương còn đau hơn, mệt mỗi hơn!

Ah???

Hắc Ưng đột nhiên cảm thấy là lạ, thứ chảy ra phía sau chính là.... Cái gì?

Cái chỗ kia...?

Cứ như vậy giữ vững tư thế nửa ngồi mệt mỗi, Hắc Ưng cứng ngắc lại thật lâu mới kịp phản ứng, từ trong huyết đau rất rõ rệt cuống quýt ra cái gì.

Trong đầu oanh một tiếng, mặt Hắc Ưng vốn cương nghị trong nháy mắt hồng như bị nước đun sôi.

Tối hôm qua, uống rượu vốn chỉ có một người là Thu Tri Phong, cho nên đối với đêm qua điên cuồng dây dưa, Hắc Ưng nhớ rất rõ ràng, chắc chắn đây, muốn lừa gạt mình là đang nằm mơ cũng không có khả năng.

Huống hồ, cảm giác đau nhức cùng mệt mỗi trên người rõ ràng như vậy, thân thể của mình cả mặt ngoài cùng mặt trong tất cả đều là dấu vết của chủ nhân lưu lại...

Hắc Ưng đột nhiên cảm thấy mình điều mình nghĩ thật sự rất hạ lưu.

Chủ nhân chỉ là nhất thời thương tâm đem mình nhận lầm là Thanh Tùng thôi, cho nên mới phải ôm mình thân thể vừa rắn chắc lại vô cùng không thú vị. Nói không chừng, hiện tại chủ nhân đã hối hận.

Hoàn toàn chính xác, Hắc Ưng đã đoán đúng, vào lúc y chạy như điên, Thu Tri Phong đang không ngừng hối hận. Tuy nhiên hiện tại Thu Tri Phong suy nghĩ việc tình một đêm cùng với hối hận không liên quan đến nhau. Con mắt trầm tư sắc bén khẽ chuyển, vô tình, ánh mắt Thu Tri Phong dừng lại ở trên cửa sổ. Sau một lát, hắn mới đi giày, đứng dậy sửa sang lại quần áo chính mình cho hảo.

Ánh mắt đảo qua đồng bình rượu trên đất kia, Hắc Ưng suy nghĩ một chút, lập tức ngồi xổm nhặt một lọ lên kiểm tra, sau lại đem tất cả bình rượu đã được mở ra kiểm tra một chút. Động tác ngừng lại một hồi lâu, mãi đến lúc chân hơi tê dại hắn mới vẫy vẫy tay đứng lên.

Xoay chuyển ánh mắt, hắn lại nhìn về phía cửa sổ kia, chính xác mà nói là trên bệ cửa sổ.

Thu Tri Phong chậm rãi bước tới, trong lúc vô tình có thứ gì đó thu hút ánh mắt của hắn.

Đó là một mảnh nhỏ lông vũ của loài chim.

Nhìn đặc biệt quen mắt.

Lúc này Hắc Ưng đã ngồi trên cỏ nghỉ ngơi hồi lâu, càng nghỉ ngơi lại càng cảm thấy đầu vầng mắt hoa, toàn thân nóng lên.

Hình như là sinh bệnh rồi.

Hắc Ưng lại ngồi thêm chốc lát mới bám vào thân cây đứng lên, còn chưa kịp đứng vững chân lại khụy xuống, nếu không kịp thời bắt được nhánh cây, y sợ là vừa đứng lên lại phải ngồi xuống rồi.

Thở dốc hồi lâu, đầu của y trống rỗng một mảnh, cảm giác ngày càng choáng váng, Hắc Ưng sợ tới mức động cũng không dám động.

Dù sao, sau “lần đầu tiên” nhất định sẽ bị phát sốt hoặc gì đó, đặc biệt là Thu Tri Phong lại như dã thú mà miệt mài như vậy làm thân thể của y phải chịu đựng rất lớn, càng làm cho y khó thừa nhận.

Cây cối trước mắt đột nhiên dài ra, lúc ẩn lúc hiện, dần dần trở nên mơ hồ không rõ, Hắc Ưng chỉ cảm thấy hai mắt nặng trĩu, tròng mắt nhìn, lại lắc đầu thật mạnh một cái, chỉ là càng làm cho mình mơ màng hơn mà thôi.

Đột nhiên một mảnh góc áo lọt vào tầm mắt mơ hồ của y, còn chưa kịp tập trung tinh thần nhìn rõ, cổ tự dưng lại bị đánh úp, một hồi đau nhức kịch liệt.

Nguy rồi, ngoài ý muốn...

Hắc Ứng mất đi tri giác ngã nhào xuống đất, bộ quần áo màu đen tản ra, mái tóc dài của y lộn xộn, hiện ra vài phần suy yếu cùng vô lực mờ nhạt.

“Rầm!”

Cảm giác rét lạnh bởi toàn thân ướt đầm khiến Hắc Ứng bừng tỉnh, sau đó liền nhận ra thân thể mình không được tự do. Tay chân bị khóa thành hình chữ đại, y không có cổ sức giãy dụa. Nhờ vào một chút ánh sáng mà nhìn ra xiềng xích này là do tử kim cương chế thành, y tự nhiên sáng suốt mà không tiêu phí khí lực.

“Không hổ danh là ảnh vệ giỏi nhất.” Trong không gian hắc ám, tiếng vỗ tay đột ngột vang lên, Hắc Ứng nhìn theo hướng phát ra âm thanh, cho dù nhãn lực y vô cùng tốt cũng chỉ có thể thấy được một hình dáng mơ hồ.

“Không biết các hạ là có ý gì?” Giơ cánh tay bị trói chặt đến sát sao lên, gương mặt Hắc Ứng vẫn cứng nhắc như cũ.

Một khắc kể từ khi tỉnh lại này, nét mặt của y vẫn duy trì vẻ cứng nhắc như vậy, giống như là tượng gỗ, không vui không buồn. Chỉ là bình thản.

Người trong bóng tối thầm khen một tiếng, lên tiếng.

“Phụng mệnh chủ nhân mời ảnh vệ giỏi nhất tới chỗ này làm khách.”

Hai chữ cuối cùng đúng là châm chọc.

“Làm khách?” Nghiền ngẫm suy nghĩ hai từ này, Hắc Ứng lộ ra nét mặt trào phúng lạnh đến thấu xương.

Người trong bóng tối có vẻ cũng hiểu được việc hình dung này có chút buồn cười. Trầm mặc, không lâu sau lại lên tiếng.

“Vô công của ngài rất cao, tại hạ sợ ngài sẽ chạy loạn nên chỉ có hạ sách này.”

Lời nói thật dễ nghe, nhưng người nọ có vẻ không có chút gì là muốn lộ diện.

Hắc Ứng càng thêm khinh thường.

Cho tới bây giờ cũng chỉ có kẻ vô năng mới giấu đầu lòi đuôi, xem ra người này cùng vị chủ nhân kia cũng chẳng có gì hơn.

Chỉ là, hôm qua thời điểm y bị chủ nhân đề lên, khóe mắt có liếc đến bên cửa sổ thấy một vệt tàn ảnh. Y còn tưởng là bóng cây ngoài cửa sổ, hôm nay nghĩ kỹ lại mới thấy có bảy phần giống như là bóng người đang khiêng cái gì đó....

Thời gian y ngoài ý muốn “đơn phương độc mã” mà cũng nắm chuẩn xác được như thế, thật sự làm cho người ta không thể không nghĩ đến có liên quan.

Chắc sẽ không phải là người của triều đình chứ? Trước đây triều đình thường ở trong bóng tối mà làm vài việc có tổn hại đến thế lực của ma giáo, thậm chí nhân lúc chủ nhân say rượu mà làm việc mờ ám cũng không chừng.

Nếu không phải chuyện tình ái của chủ nhân không được như ý, không còn tâm trạng đối phó bọn họ, lúc này bọn họ sao có thể kiêu ngạo đây?

Lại dùng tử kim cương trân quý khó kiếm như vậy khóa y lại, Hắc Ứng có vài phần xác định đối phương cho dù không phải người của triều đình, thì cùng người của triều đình cũng nhất định có liên quan đến nhau.

Dù sao, không phải bang phái nào trong giang hồ cũng có đủ tài lực để dùng xiềng xích tốt như vậy. Bóng đen tối qua sẽ không phải là người của đối phương phái đi hành thích chủ nhân chứ? Chính là tối hôm qua là cơ hội tốt như vậy, vì sao đối phương lại không động thủ?

Vừa mới nảy sinh nghi hoặc, Hắc Ứng trừng mắt về phía phát ra âm thanh, lẳng lặng chờ đợi.

Thấy Hắc Ưng không lên tiếng, người nọ chưa từng lộ diện cũng không mở miệng.

Lỗ tai Hắc Ưng khẽ động, nghe được tiếng bước chân xa dần, rốt cục thở dài một hơi.

Có lẽ, hắn đi tìm “chủ nhân” mà hắn nói tới đi. Nếu hắn cho rằng mình sẽ ngoan ngoãn ngồi chờ chết, vậy thì sai rồi.

Không trói chặt ngón tay của y là sai lầm lớn nhất của bọn chúng.

Đốt ngón tay mạnh mẽ cử động, cổ tay xoay lại, một lưỡi dao nhỏ màu xanh da trời mỏng như cánh ve hiện ra, thỉnh thoảng kẹp ở giữa ngón trỏ và ngón giữa của y.

Tử kim cương phi thường chắc chắn, dao chém không đứt, kiếm bổ không vỡ trong truyền thuyết nay lại vỡ vụn như đậu hũ bởi một lưỡi dao nhỏ.

Khẽ cử động chân tay đã có chút cứng ngắc, Hắc Ưng cất kỹ lưỡi dao, sau đó nín thở, chậm rãi ẩn mình vào trong bóng tối.

Không thể không nói, ảnh vệ là người thích hợp với bóng tối.

Hắc Ưng đang mặc hắc y tựa như hình dáng một âm hồn, ở trong bóng tối chạy qua chạy lại, nhẹ nhàng như gió.

Thủ vệ chỉ cảm thấy có một cơn gió mát lạnh thổi qua, Hắc Ưng đã xuyên qua bọn họ cách những hơn một thước. Thật nhanh, thật nhẹ, thân pháp cũng phi thường huyền ảo, cơ hồ có thể xưng là kỳ tích.

Trong thiên hạ làm được như vậy chỉ có phượng mao lân giác.

Không dám khinh thường mà ngừng thở, tập trung tinh thần đi qua trăm thủ vệ, Hắc Ưng kì thật cũng không thoải mái, chỉ cần sơ sẩy một cái là thất bại trong gang tấc.

May mà ông trời có mắt, Hắc Ưng vận khí cũng thật tốt lại thật sự cho hắn an toàn đi ra khỏi lao tù.

Bảo trì tốc độ như cũ xẹt qua phủ viện, sắp sửa thoát hiểm bước chân lại dừng lại tại cửa lớn.

Hắc Ưng không biết mình có nên cứ như vậy mà đi hay không, dù sao kẻ chủ mưu đứng phía sau vẫn chưa lộ diện, nếu bọn họ thật sự có quan hệ với triều đình, như vậy mình không thể quay lại hang ổ lần nữa.

Hạ quyết tâm, Hắc Ưng lại thi triển thân pháp, giống như là u linh mà quay lại đường cũ.

P phủ viện bố trí rất phức tạp, hoàn toàn không giống với những thương nhân giàu có khác, nhìn thế nào cũng không phải gia đình phú quý bình thường.

Hắc Ưng lại khẳng định suy nghĩ của mình thêm một lần nữa, hơi sử dụng nội lực, đem thân hình hóa thành một hồi sương mù, hướng về chủ phòng mà đi.

Không biết trong nước kia phóng ra vật gì đó, hắn đang bay nhanh mấy trượng đột nhiên cảm thấy toàn thân có chút vô lực, hơn nữa nội lực cũng không sử dụng được.

Chủ nhà này không khỏi cẩn thận quá mức đi. Rõ ràng đã dùng nước lạnh gội tỉnh hắn, còn kê đơn trong nước muốn làm hắn bất tỉnh.

Tâm tư thay đổi thật nhanh, Hắc Ưng còn chưa định sẽ quay đầu lại.

Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con, hơn nữa cho dù quay đầu lại chắc là sẽ không kịp, chuyện y chạy thoát ắt hẳn đã có người phát giác.

Lỗ tai dựng thẳng lên khẽ giật giật, Hắc Ưng lại khẳng định phán đoán của mình một lần nữa.

Sân nhỏ phía bên cạnh có tiếng người huyền náo, có thể nghe thấy tiếng gào mơ hồ như: “Người chạy rồi!”, “Mau đuổi theo!”

Bước chân có chút lảo đảo, Hắc Ưng ra sức chống đỡ, đơn giản chỉ cần xông vào đại sảnh mà không có một bóng người, liều mạng dùng một chút nội lực cuối cùng nhảy lên trên xà ngang. Ít nhất, y cũng muốn thấy rõ mặt mũi kẻ chủ mưu đứng phía sau.

Như vậy y có thể dùng đến phương pháp có được từ chỗ yêu quái, đem tin tức này truyền đến tay chủ nhân. Chủ nhân là ưu tiên hàng đầu của một người ảnh vệ trung thành, suy nghĩ của y vĩnh viễn là về an nguy của chủ nhân mà không quan tâm đến việc sống chết.

Tứ chi không ngừng co giật, Hắc Ứng không ngăn được sự run rẩy của cơ thể mình.

Nước giội vào người hắn quả nhiên là có thêm được liệu.

Nghĩ như vậy, Hắc Ứng hoàn toàn không lo lắng đến đêm đó Hắc Ứng tận tình đòi hỏi cũng đã tạo thành gánh nặng rất lớn cho thân thể của y, sức đề kháng y giảm rất nhiều, được lực mới nhanh có tác dụng như vậy.

Cắn chặt môi, lại cố vận dụng nội lực lần nữa. Hắc Ứng ẩn thân ở nơi ánh sáng không chiếu tới, lợi dụng vật thể bên người giúp ẩn thân, sau đó điều chỉnh hô hấp, đem chính mình hòa nhập vào trong không khí.

“Không thấy người đâu?”

Không biết qua bao lâu, đúng lúc Hắc Ứng từ trên xà ngang sắp sửa rớt xuống thì một âm thanh khàn khàn vang lên trong đại sảnh.

“Vâng.”

“Làm sao có thể??? Còn tử kim cương đâu???” Âm thanh cao tới chói tai

– không đủ trầm ổn.

Giữ vững tinh thần, lần nữa điều chỉnh hô hấp của mình, Hắc Ứng bình luận trong lòng như thế.

Người này quá dễ dàng thể hiện ra tâm tư của mình, không thích hợp là một vị vương giả.

“Bị...bị chặt đứt rồi.” Phía dưới truyền đến tiếng nuốt nước miếng rất rõ ràng.

“Cái gì?” Thanh âm lại cất cao thêm ba độ.

Hắc Ứng giật giật lỗ tai, thực àm ỉ.

“Lúc chúng ta đi tới, tử kim cương kia đã bị cắt thành hai đoạn rồi” Người nói chuyện thật cẩn thận, dường như sợ chọc đến mãnh thú, nhưng là rất hiển nhiên, nguyện vọng của hắc thần tiên không nghe được, mãnh thú nổi bão rồi.

“Ta nuôi dưỡng người làm cái gì??? Có một người mà cũng không canh giữ được! Muốn xét nhà diệt tộc không?!”

Uy hiếp trắng trợn, Hắc Ứng cười nhạt. Đồng thời cũng hoàn toàn khẳng định được thân phận của đối phương, không phải quan lớn cũng là hoàng tộc.

Bởi chỉ có hai loại người này mới đem bốn chữ “xét nhà diệt tộc” đặt ở trên miệng.

Thủ đoạn khống chế người khác cũng không hiểu rõ, căn bản không phải là đối thủ của chủ nhân. Nhưng mà, hay là hắc thấy rõ mặt của đối phương trước.

Hắc Ứng cố chống đỡ xem xét mọi nơi, nhưng dù thế nào cũng không nhìn tới hai người kia, trừ người thứ ba.

Sao giống như người nọ không ở trong phòng, chỉ có hai người cấp dưới, “chủ nhân” kia ở nơi nào?

“Hai người các người đợi đã.... Đợi đã nào....! Hắc ở chỗ này!”

Giọng nói khàn khàn sợ hãi truyền từ phía dưới lên, trong lòng Hắc Ứng biết không ổn, vừa định điều động nội lực, cảm giác choáng váng lại lần nữa tìm đến, Hắc Ứng vội vàng không kịp chuẩn bị, thân hình lung lay vài cái như chim bị mất cánh, ngã từ trên xà nhà xuống.

Cùng lúc đó, từ chỗ rẽ trong phòng có một người đi ra, thân ảnh kia như quỷ mị, mặt khác, hai người vừa nói chuyện hồi nãy vừa thấy thân ảnh người nọ thì lập tức ngậm miệng, câm như hến.

Khóe môi cong lên, bóng người vừa tới bước đến chỗ Hắc Ứng vừa rơi xuống, vươn cánh tay ra liền ôm được y vào trong ngực.

“Chủ...chủ nhân!” Hai người kia đồng thời quỳ xuống, con mắt nhìn chăm chăm xuống đất, dường như trên mặt đất đột nhiên xuất hiện trân bảo hiếm có, liếc mắt một cái cũng không dám.

“Hai người các ngươi quá chủ quan! Nếu không phải ta sớm có dự liệu hạ độc trong thùng nước kia, làm tăng phòng hộ thứ hai thì hẳn đã chạy thoát rồi! Vậy đối với kế hoạch của ta chính là thiệt hại lớn!”

Lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị, hung tàn hiện rõ, ánh mắt người nọ phảng phất như con sói hung ác nhất trên đồng hoang.

“Chủ nhân tha mạng! Chủ nhân ta mạng! Chúng ta biết sai rồi! ...” Hai người kia mãnh liệt dập đầu xuống đất, âm thanh “ầm ầm” to như vậy quanh quẩn trong đại sảnh, tiết tấu vô cùng đều đặn.

“Được rồi. Nghe ”hắn” nói ở trong nước kia không chỉ hạ mê được, mà còn bỏ vào một loại hương khí đặc thù, có thể tìm được tung tích mới khiến ta phát giác được nơi ở của hắn. Nếu hắn chạy thoát, các người dù chết cũng không đủ đền tội!” Người nọ không kiên nhẫn vùng tay lên.

“Xuống dưới chịu phạt 30 roi, nhớ rõ giáo huấn này.” Hắn lạnh lùng nói.

“Vâng! Dạ! Tạ ơn chủ nhân! Tạ ơn chủ nhân!” Chạy ra khỏi địa lao, hai người bọn họ cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới là để người trốn thoát vẫn có thể sống sót, không khỏi chảy xuống hai hàng lệ.

Đại khái là có thể sống đến ngày mai để thấy được mặt trời đây.

“Vô dụng!” Nhìn dáng vẻ chật vật của bọn họ, người nọ khinh thường hừ lạnh, trong mắt tràn đầy vẻ coi thường.

Chậm rãi, ánh mắt kia chuyển đến trên người Hắc Ứng.

“Người đứng là rất khá, dưới tác dụng của ”thiên lý túy hồn“, ngay cả cao thủ đứng đầu cùng không thể chịu được quá một nén nhang, không ngờ người lại gắng gượng được qua ba nén nhang, quả nhiên không hổ là ảnh vệ đứng đầu ma giáo! Khó trách trước đây, ta cùng ”hắn” phái ai đi cũng không bắt được người. Nếu không phải lần này sai sót ngẫu nhiên, để người thành đối tượng hoan ái của Thu Tri Phong, tiêu hao hết phân nửa tinh lực của người, hơn nữa tình độc kia phát tác sẽ làm con người ta suy yếu, còn thật không biết phải đến năm nào tháng nào mới có cơ hội bắt được người.”

Cảm thán như vậy, người nọ ôm Hắc Ứng hướng đến nội thất, đến bên giường cũng không vội vã đặt Hắc Ứng xuống, mà là đưa chân hướng về phía bản đá cuối giường.

“Ầm ầm!” Một âm thanh trầm đục vang lên, tấm đệm phủ trên giường chậm rãi tách ra, lộ ra một mật đạo.

Vừa bước vào mật đạo u ám, vách tường hai bên phụt chốc lóe lên, sau đó đồng loạt sáng lên, quang đoàn tỏa ra một thứ ánh sáng nhàn nhạt. [quang đoàn: cục tròn tròn phát sáng được ó.ò]

Nhìn thật kỹ, quang đoàn kia thì ra là những viên dạ minh châu trong suốt, to bằng nắm tay - công phẩm vô cùng quý hiếm, chỉ có một số rất ít để vương mới có thể dùng chúng làm đèn chiếu sáng lăng mộ - đi qua vài bậc xuống phía dưới đã có mấy trăm viên, bởi vậy có thể thấy được chủ nhân của mật đạo này tài lực rất hùng hậu.

Cẩn thận bước từng bước xuống, người nọ đoán chắc trong nửa khắc Hắc Ứng nhất thời không thể tỉnh được, nên vừa đi, vừa nhờ vào ánh sáng kia quan sát kỹ gương mặt Hắc Ứng.

Y không phải dạng nam tử anh tuấn mê người gì, thân mình tựa hồ cũng chẳng có gì xuất sắc.

Nguyên nhân có thể vì làm ảnh vệ quá lâu nên trên người Hắc Ứng có một loại khí chất mờ mịt, giống như người không nhìn rõ một chút, một khắc sau y sẽ biến thành một hình bóng, hóa thành tro bụi biến mất ngay trong bàn tay người.

Đây là loại cảm giác không thể nào nắm bắt, có thể làm cho tất cả những nhân vật cường thế quen nắm bắt mọi việc trong tay đều hận không thể hung hăng bắt lấy cảm giác hư vô trong lòng bàn tay!

Mà hắc, cũng muốn y. Loại dục vọng này qua nhiều lần âm mưu giết Thu Tri Phong lại càng trở lên mãnh liệt.

Bởi vì Hắc Ứng vẫn luôn là thiếp thân ảnh vệ của ma giáo giáo chủ Thu Tri Phong, nếu như thu phục được y, như vậy sẽ hắc sẽ biết được rất nhiều bí mật của ma giáo mà chỉ có giáo chủ mới biết. Đây là trợ lực rất lớn cho việc đánh bại Thu Tri Phong, hàng phục ma giáo.

Đặc biệt, thực lực của Hắc Ứng đối với hắc cũng là trợ lực lớn mạnh.

Nhưng muốn thu phục được y, lại không phải chuyện dễ.

Lần này là trùng hợp may mắn mới bắt được y, nếu như là bình thường, hắc tuyệt đối không có cơ hội bắt được Hắc Ứng, như vậy cũng là hắc không có biện pháp bắt Hắc Ứng phục tùng.

Phiền toái lớn nhất chính Hắc Ứng là ảnh vệ đầu tiên của Thu Tri Phong, đối với một kẻ tàn nhẫn như Thu Tri Phong lại nhất mực trung thành. Chỉ dựa vào việc y không tiếc hi sinh cơ hội chạy trốn mà lần nữa quay lại tìm kẻ chủ mưu là có thể thấy được điều đó.

Thật muốn giết chết Thu Tri Phong, đem Hắc Ứng biến thành của mình. Đáng tiếc nếu hắc muốn thôn tóm toàn bộ thể lực của ma giáo thì phải để Thu Tri Phong còn sống, làm thế nào để ma giáo chia năm sẻ bảy mới là khó.

Mà ma giáo lớn mạnh như vậy lại vì chiến tranh nội bộ mà suy vong, quả thực rất đáng tiếc.

Để khống chế được Thu Tri Phong, hắc đã điều tra thật lâu, nhưng Thu Tri Phong đúng như tin đồn là một kẻ máu lạnh vô tình, một chút nhược điểm cũng không có.

Nếu không có Thanh Tùng xuất hiện, có lẽ đến nay hắc cũng không nghĩ ra được cách gì thôn tóm thể lực của ma giáo.

“Nếu như ngươi có thể quy thuận ta thì thật tốt, ta đã không cần hạ loại độc đáng sợ này trên người ngươi.” Giọng nói trầm thấp giống như là thì thầm với tình nhân, tuy nhiên cái khàn khàn của tiếng nói vang lại trong mật đạo đủ khiến cho thất lưng nữ nhân mềm nhũn xuống.

Hắc cứ như vậy ôm Hắc Ứng đi một đoạn đường tương đối dài, cho đến cuối mật đạo, đôi môi mỏng mang theo tà khí khê cong lên, con mắt chăm chú nhìn vào mặt Hắc Ứng.

Một lát sau, dường như hắc đã ngấm đủ rồi.

Ngẩng đầu lên nhìn một vòng xung quanh mật thất mà thật lâu hắc chưa sử dụng đến, cuối cùng, ánh mắt tập trung đến chiếc giường đá.

Khi Hắc Ứng tỉnh lại một lần nữa, ánh mắt của y mỗi không chịu nổi. Chớp mắt vài cái mới có vẻ khá hơn một chút, thân thể tựa hồ cũng có khí lực.

Cảm giác rõ ràng được bên trái có người đang chăm chú nhìn, Hắc Ứng không thoải mái lại, y thấy được một khuôn mặt.

Một khuôn mặt phi thường tà mị, trên mày kiếm dưới là một đôi mắt hẹp dài mà âm tàn, tựa như mắt của một con sói hung ác, bị đôi mắt này nhìn chăm chú sẽ khiến xuất hiện lỗi giác biến mình trở thành con mồi.

Hoặc là, cũng không phải là ảo giác.

Chỉ là, ánh mắt kia quá mức sắc bén rồi, so với Thu Tri Phong đạt cảnh giới thu phóng tự nhiên thì còn chênh lệch rất lớn.

Nhiều năm đi theo Thu Tri Phong, Hắc Ứng chỉ cần liếc mắt là nhìn ra người này cũng rất cường đại, tuy nhiên vẫn còn hơi non nớt. Là bởi vì ánh mắt kia quá mức chấp nhất, hoặc là vì đặc ý vênh váo mà cuối cùng làm cho chính mình trở thành kẻ thua cuộc.

Chân tay hơi động một chút, khóa sắt bằng thép tinh chất va chạm vào nhau tạo nên âm thanh thanh thúy vang lên không ngừng.

Loại khóa sắt bằng thép tinh chất này ở trong địa lao của tổng đàn ma giáo cũng có, Hắc Ưng đã từng thấy qua mấy lần, chỉ là không nghĩ tới sẽ bị khóa trên người mình.

Ánh mắt như vô tình đảo một vòng, trong lòng Hắc Ưng như có hòn đá lớn đè nặng.

Đây là giữa một thạch thất kín đáo, trên đỉnh cùng vách tường đều thấy được những vật liệu rất bình thường, muốn từ đây mà tìm ra mảnh khóa gì đó là lãng phí sức lực.

“Cuối cùng cũng tỉnh rồi.”

Người nọ đột nhiên lên tiếng, thanh âm khàn một cách dị thường, như là yết hầu bị thương nặng, hơn nữa tương mạo hắc tái nhợt, toàn thân giống như quỷ mị từ trong địa ngục đi ra.

Có một loại người, hắc trời sinh có mị lực khiến người khác muốn tới gần, mặc kệ hắc là tốt hay xấu, bên người chắc chắn sẽ có người đi theo. Mà người trước mắt, chắc chắn là thuộc loại này.

Chỉ là so với Thu Tri Phong, còn kém hơn một chút.

Lông mày Hắc Ưng nhíu lại, nhiệt độ ánh mắt bỗng trở lên lạnh.

Người nọ có thâm ý khác nhìn y, có vẻ như muốn dựa vào khí thế bản thân mà làm y kinh sợ.

Hắc Ưng từ đầu đến cuối, ánh mắt vẫn ở trên người hắc, làm mục đích của đối phương thất bại đồng thời hơi ngạc nhiên.

Chẳng phải người bị bắt thường không muốn chứng kiến tương mạo của đối phương hay sao?

Đặc biệt bộ dáng của hắc tái nhợt, âm trầm như quỷ.

“Người đang nhìn cái gì?”

Bị Hắc Ưng nhìn chăm chú có cảm giác không được tự nhiên, đối phương ho khan hai tiếng, lại mở miệng lần nữa.

Trên mặt không có biểu lộ gì, đôi mắt không vui không buồn, nhìn không đoán ra được tâm trạng, như trước nhìn thẳng vào hắc. Mãi đến khi hắc không chịu được, chuyển ánh mắt sang hướng khác.

“Người là ai?”

Trong nội tâm Hắc Ưng vong vo vài suy nghĩ, cuối cùng đè hết xuống, không đáp mà hỏi lại hắc. Cổ họng của y bị khô quá lâu, yết hầu có cảm giác khó chịu, dây thanh quản ma sát cực kỳ đau.

Hắc Ưng chủ động hỏi thăm có vẻ như khiến tâm trạng đối phương tốt hơn, khóa môi cũng không tự giác nhấc lên một chút

“Người đoán thử xem.”

Nam nhân thấy y nhíu mày, trong nội tâm cảm thấy phi thường thú vị

“Đoán?”

Vô ý thức lặp lại trọng điểm trong lời nói của nam nhân, Hắc Ưng chuẩn bị toàn bộ tinh thần để đối phó với nam nhân.

Chính là bởi vì trước đó ở trạng thái mê man, thân thể mệt mỏi quá mức không chịu nổi, ảnh hưởng đến tốc độ phản ứng của đầu óc, trong thời gian ngắn chậm chạp hơn, nhất thời không thể khôi phục trở lại trạng thái bình thường.

Hắc Ưng hoàn toàn không biết được trạng thái mệt mỏi lúc này của mình hơn phân nửa là vì tình độc cùng hoan ái gây ra, âm thầm cảm thấy cường độ luyện tập của mình còn chưa đủ, quyết định trở về phải chăm chỉ hơn.

“Đúng, nếu như người đoán đúng, ta sẽ nói cho người biết một ”chuyện tốt” về thân thể, tính mạng của người.”

Ngũ khí của nam nhân rõ ràng là không có hảo ý, cho dù Hắc Ứng có trì hoãn đến thế nào cũng cảm giác được, vì vậy đôi mắt không lớn không nhỏ, không xinh đẹp cũng không xấu xí của y liền trừng người nam nhân đang nắm giữ tính mạng của mình.

“Ha ha...”

Tiếng cười khàn vang lên, giống như là dùng đao cắt mạnh vào thủy tinh, âm thanh bén nhọn chói tay khiến người ta không thể chịu được.

Biểu lộ của Hắc Ứng, không, phải nói là con mắt, thật sự rất thú vị, khiến cho hắn phải si mê.

Kì thật, ở địa vị của hắn, từ nhỏ đến lớn cũng gặp không ít người thú vị, nhưng mà Hắc Ứng này với võ công cùng tư cách, địa vị, trời sinh là người gắn liền với mùi vị của máu, mà lại có đôi mắt đơn thuần như vậy, tâm tình có gì thay đổi đều có thể nhìn thấu qua đôi mắt đó.

Điểm này khiến hắn thấy thú vị hơn bất cứ chuyện thú vị gì!

Quả nhiên, người này thoát nhìn rất tốt!

“Không muốn đoán sao? Nếu không muốn đoán, vậy người ngủ tiếp đi.” Nghiêng người ngồi bên cạnh Hắc Ứng, nam nhân tựa hồ không sợ Hắc Ứng đột nhiên bạo động.

Nhìn như nhàn hạ toàn thân lại không chút tự do, Hắc Ứng rũ mắt xuống, tâm tư biến đổi. Lén giật giật ngón tay, trong đan điền nửa phần nội lực cũng chẳng có, nội tâm Hắc Ứng nhảy dựng, không mở miệng nữa.

“Thực sự muốn ngủ sao?”

Thanh âm trầm tức vang lên ở bên tai lúc nào chẳng biết, Hắc Ứng đột nhiên ngẩng đầu, một con mắt hung ác ngay tại chóp mũi của y.

Cơ thể của y lập tức căng cứng mà bắt đầu.... vô ý thức đề phòng.

Nam nhân nhẹ nhàng nở nụ cười.

“Một mối như vậy, có phải chủ nhân của người đối với người chưa đủ ôn nhu không?”

Ngón tay gầy gò tái nhợt ngả ngớn sờ trên phần da thịt màu mật ong của Hắc Ứng, làn da kia tạo cảm giác mịn màng như nước, khiến người ta lưu luyến không muốn rời. Chói mắt nhất chính là chỗ làn da lộ ra kia, lại hiện chỉ chút dấu hôn, một dạng khác của tình sắc mập mờ.

Nam nhân hừ lạnh một tiếng, ngón tay càn suông sã trượt vào trong nội y của Hắc Ứng, sờ soạng tứ phía.

2. Chương 2

Làn da bị người xa lạ chạm vào, Hắc Ứng cảm thấy không thoải mái, có chút chán ghét, lông mày nhíu lại. Vô tình lại nhớ lại bàn tay nóng ấm của chủ nhân, bụng bỗng trở nên nhộn nhạo.

Hắc Ứng nhất thời giật mình, vội dè ép cảm giác của mình xuống dưới.

Thu hết phản ứng của y vào đáy mắt, nam nhân có chút tự đắc mà nhếch môi cười. Cánh tay gầy kia đặt trước ngực Hắc Ứng, tay áo trượt xuống, để lộ ra một phần cánh tay tái nhợt như quỷ.

Trong khoảnh khắc đó, đồng tử Hắc Ứng co rút lại, con ngươi đen sẫm không có chút ánh sáng, tựa như một con rồng lộ ra răng nanh thật dữ tợn.

“Người là Phong Vũ Phi!”

Tay nam nhân run lên, đang đặt trên ngực y vội rút về.

Cùng lúc đó, Hắc Ứng lại hỏi hận.

Không biết là do thân thể không thoải mái, hay là cùng Thu Tri Phong phát sinh quan hệ để lại kinh hoàng quá lớn mà đầu óc y đến giờ vẫn không thể hoạt động bình thường, y lại lờ lờ nói ra tên của đối phương. Việc này rõ ràng là tự tìm đường chết.

“Không hổ là ”chi ảnh mạnh nhất” dưới tay ma giáo giáo chủ, nhãn lực quả nhiên rất tốt.”

Bị Hắc Ưng một câu nói toạc ra thân phận, địa vị, nam nhân kéo ống tay áo đã tuột xuống của mình, độ cong của khoe môi lại tăng thêm vài phần, chỉ có thể hình dung là nụ cười dữ tợn.

Phong Vũ Phi, tứ hoàng gia đương triều, hai năm gần đây nhanh chóng quật khởi, trái ngược với nhiều năm trước chỉ nhìn thấy cái trước mắt, giờ đã trở nên cẩn thận quyết đoán hơn. Hắn đứng phía sau không chế đương kim hoàng thượng, là người đứng đầu vương triều!

Mà Hắc Ưng có thể nhận ra hắn, cũng chỉ vì ống tay áo hắn có kín đáo thêu ngũ trảo long! Quần áo trên người của hoàng tộc phân lớn là thêu tứ trảo long, chỉ có đương kim hoàng thượng mới có thể dùng đến ngũ trảo long! Hắc Ưng lại biết mặt hoàng đế, nên có thể loại trừ khả năng này, cũng chỉ còn lại vị vương gia mạnh nhất hoàng triều này rồi.

Nhưng mà, vị vương gia này cũng mười phần lớn mật, lại dám dùng hình ngũ trảo long trên quần áo, cho dù ẩn dưới cánh hoa nhưng nếu bị phát hiện vẫn là tội phản nghịch! Kể cả là vương gia cũng vẫn bị chém đầu.

Cái kiểu cuồng vọng không thêm kiêng kị gì thế này, lại có vài phần giống chủ nhân của y. Nhưng mà, nếu là chủ nhân... hắn là càng khiến người ta ghen tị.

“Vậy thì ta đành tuân thủ hứa hẹn mà nói cho người biết ”chuyện tốt” kia nha.”

Âm điệu đột nhiên trở nên khinh thường.... Cặp mắt hẹp dài của Phong Vũ Phi nheo lại, mang theo một chút sung sướng lại có phần ác ý.

Dù thế nào đi chăng nữa, nhìn bộ dạng của hắn chắc chắn là không muốn nói với mình chuyện tốt! Trong lòng Hắc Ưng oán thầm, chỉ có điều đôi mắt vẫn nhàn nhạt như trước, khiến người ta không nhìn ra vui buồn.

“Sao vậy? Không tin ta?” Phong Vũ Phi đột nhiên đến gần, mang theo mùi vị mãnh liệt của giống đực, thổi một hơi vào mái tóc đen của Hắc Ưng đang xoa trên giường đá. “Ta là thật tâm muốn ban thưởng cho người nha.”

Lúc này lại đến lượt Hắc Ưng cứng nhắc lại, nhưng ngay lập tức y liền khôi phục bình tĩnh. Thân là ảnh vệ bên cạnh giáo chủ ma giáo, có được danh hiệu “chi ảnh mạnh nhất”, ngoại trừ chủ nhân cùng với chúng ảnh vệ ra thì chưa có một người ngoài nào còn sống biết rõ thân phận, địa vị của y. Những người từng nhìn thấy y hầu như đều đã chết, dù còn sống cũng không có khả năng tiết lộ.

Vậy thì, Phong Vũ Phi từ đâu mà biết được thân phận của y? Chẳng lẽ trong ảnh vệ có gian tế?

Trong đầu vừa xuất hiện loại ý nghĩ này, liền không cách nào dừng lại được, Hắc Ưng cực nhanh loại bỏ những người mới tuyển vào.

Nhìn y công khai không thèm đếm xỉa đến mình như thế, Phong Vũ Phi khẽ mím môi, không vui. Ánh mắt của hắn vòng vo trên mặt Hắc Ưng mấy lần liền, vừa định thu hồi thì thoáng nhìn thấy gì đó, trên mặt lại hiện ra nét cười khiến người khác không thoải mái.

“Chuyện tốt” này chính là liên quan đến chủ nhân Thu Tri Phong của người đó! Người nói hắn là nam nhân mạnh nhất trong thiên hạ này sao?”

Hắc Ưng đang trong dòng suy nghĩ dừng lại, bớt chút thời gian liếc hắn một cái, lộ rõ biểu tình khinh thường. Quả thực, trong mắt Hắc

Ưng coi Thu Tri Phong như thần thánh mà sùng bái, không có bất kì ai có thể so với chủ nhân của y mà mạnh hơn, vĩ đại hơn!

“Ha ha, người đối với hắc thật đúng là tự tin nha! Từ khi người rời khỏi hắc đền nay đã qua sáu canh giờ, người nghĩ xem trong lúc này hắc có khả năng bị thương không? Có lẽ là vết thương nhỏ, hoặc cũng có thể là vết thương chí mạng...”

Thỏa mãn nhìn Hắc Ứng chấn động, lúc này, giọng nói của Phong Vũ Phi nghe thật lạnh lẽo, thậm chí cái lạnh còn đánh đến nội tâm Hắc Ứng.

“Người làm gì chủ nhân ta?”

“Ta cái gì cũng không có làm nha, chỉ là phái chút ít tiểu côn trùng đi cắn hắc vài cái, nghĩ đến với võ công của hắc, thì cũng chỉ là gãi ngứa mà thôi. Rảnh rồi lo lắng cho hắc, chi bằng người lo lắng cho chính mình đi, sáu canh giờ này, cũng đủ để ta làm gì đó với người rồi.”

Hắc Ứng hừ lạnh một tiếng, quay đầu sang hướng khác, nhắm mắt lại. Thái độ “tùy người xử trí” thể hiện thật rõ ràng lại càng làm Phong Vũ Phi cảm thấy vô cùng khó chịu

“Người thật sự không muốn biết sao? Ta đã hạ độc trên cơ thể người đó.”

Thanh âm của Phong Vũ Phi nghe khàn mà âm trầm, ngược lại có vài phần dọa người. Đáng tiếc là, người nghe duy nhất không cảm kích chút nào, còn keo kiệt không thèm liếc hắc một cái =)))

“... Được lắm, rất được! Thu Tri Phong hắc là rất may mắn có được thủ hạ như người, quả nhiên rất trung thành!”

Phong Vũ Phi bực mình, tiếng nói cao thêm hai độ, càng chói tai hơn.

Ta trung thành thì liên quan đến cái đầu người chắc! Hắc Ứng nhắm mắt oán thăm, mệt mỏi cự mình. Nếu như chủ nhân đã không sao, vậy y có thể an tâm rồi. Còn chính mình như thế nào, y cũng không để ý lắm. Thân là ảnh vệ, vốn đã biết là lúc nào cũng có thể vì chủ nhân mà chết. Hiện nay, lo lắng duy nhất của y là tuyển người kế nhiệm “chi ảnh mạnh nhất”.

Nhưng mà trong ảnh vệ dường như có gian tặc...

Không được! Y phải đem tin tức này truyền đạt tới chủ nhân rồi mới an tâm đi tìm chết! Nếu như Phong Vũ Phi chỉ hạ độc với y, vậy hắc cũng không muốn lấy đi tính mệnh của y, y còn có cơ hội. Hơn nữa, theo như quan sát của y, Phong Vũ Phi này chỉ nhìn thấy cái trước mắt, không giống như lời đồn cho lắm...

“Người hạ độc gì?” Sau khi xác định, Hắc Ứng mở mắt, vẫn là thái độ không thèm đếm xỉa tới nhưng có thêm vài phần hỏi thăm.

Không nhanh không chậm, cũng không quá mức quan tâm.

Phong Vũ Phi quả nhiên lùi lại, vẻ mặt tà mị như quỷ khi nãy giảm, lộ ra vài phần vui vẻ.

“Là độc được độc môn của Phong thị hoàng tộc ta - huyết khô! Một tháng sau mà không có giải được của ta, sẽ phải chịu thống khổ, thất khiếu chảy máu mà chết! Giải được ở đâu ngoại trừ ta ra không ai biết được, cho nên người không cần phí sức.”

Trên mặt Phong Vũ Phi có vài nét tự đắc, Hắc Ứng phối hợp theo, tỏ ra khùng hoảng một chút, nhưng trong lòng y đang cực lực khống chế cảm xúc khinh thường. Hồn nhiên không biết chính mình lại càng làm tăng thêm sự sùng bái của Hắc Ứng đối với Thu Tri Phong, Phong Vũ Phi đã rơi vào tính toán của y.

“Chứng có.” Hắc Ứng hạ mắt xuống nghĩ ngợi, rồi lại giương mắt lên, dùng lạnh lùng thay thế tất cả vẻ dao động cùng mềm yếu vừa rồi.

Phong Vũ Phi có chút hoảng loạn, hơn thế nữa là an tâm.

Nếu Hắc Ứng dễ dàng khuất phục như vậy, hắc chắc chắn sẽ hoài nghi. Mà Hắc Ứng rất lo lắng đến điểm này, nên mới phản ứng trái với người bình thường.

Cong mắt đảo một vòng, Phong Vũ Phi lại cười với Hắc Ứng, hàm răng trắng lộ ra mấy phần chỉ khiến cho Hắc Ứng lạnh cả người, da gà da bò nổi lên.

Lấy ra từ trong áo một cái bình trong suốt, chất lỏng màu đỏ như máu khiến người khác phải kinh hãi.

“Đây là huyết khô!”

Ngón tay gầy gò lắc nhẹ cái bình, chất lỏng màu đỏ như máu kia cũng gợn sóng chập chờn, ánh sáng yếu ớt hắt ra làm tăng thêm phần mỉa mai.

Hắc Ung chăm chú nhìn cái bình kia, trong ánh mắt phảng phất cũng có một loại huyết sắc.

Phong Vũ Phi cười khê mở nắp bình ra, một tay bóp chặt quai hàm Hắc Ung, nhanh chóng rót toàn bộ chất lỏng trong bình vào trong miệng của y. Dù sao hiệu quả của chất độc này cũng không bị ảnh hưởng bởi số lượng, uống một bình hay hai bình cũng chẳng có gì khác biệt.

Chỉ có điều, phương thức uy hiếp này có thể mang đến hiệu quả càng tốt hơn.

“Khụ! ... Khụ khụ khụ! ...”

Nếu là ngày thường, cái bình kia đã sớm bị đao của Hắc Ung phá nát, tiếc này thời thế thay đổi, y chỉ có thể uống chất độc được ngọt lịm kia mà bị sặc, ho khan không ngừng.

“Hiện tại, ngươi đã trúng độc rồi! Ta không có lừa ngươi.”

Lắc lắc chiếc bình rỗng trong tay, Phong Vũ Phi nở nụ cười, nhưng trong mắt Hắc Ung nụ cười kia trở nên thật méo mó. Thật đáng hận, giờ y chỉ muốn lấy đầu của hắn!

Dạy dạy không ngừng co thắt, mùi vị của máu tràn ngập trong miệng.

“A, ta quên nói, loại độc được này khi được rót vào miệng lần thứ hai sẽ sinh ra tính ăn mòn rất mạnh, coi chừng cầm của ngươi bị ăn mòn hết.”

Lông mày nhíu chặt lại, Hắc Ung há miệng muốn ói ra nhưng lại bị Phong Vũ Phi nhân cơ hội đó rót vào một lượng nước lớn.

“Loại độc được này một giọt đáng giá ngàn vàng, tuyệt đối không thể lãng phí.”

Khi rót nước vào mắt Hắc Ung, Phong Vũ Phi cười đến sáng lạng, kết hợp với khuôn mặt của hắn, thật sự là vô cùng đáng sợ.

“Hiện tại, ngươi nghiêm túc suy nghĩ đi, muốn cứ như vậy phát độc mà chết hay là làm việc cho ta?”

“Ngươi muốn ta làm cái gì?” Trong miệng không còn mùi máu tươi, Hắc Ung cũng không định uống phỉ sức lực ói ra nữa, dứt khoát mang nghi vấn của mình ra hỏi.

“Ngươi đáp ứng rồi?” Phong Vũ Phi không cho là Hắc Ung dễ dàng khuất phục như vậy.

“Ta đang suy nghĩ.”

Nghe được câu nói của Hắc Ung có chút gì đó thuận theo, Phong Vũ Phi mừng thầm trong bụng, dù trên mặt chưa thể hiện nửa phần vui mừng nhưng ánh mắt đã để lộ đầu mối.

So với chủ nhân, người này quá non rồi! Hắc Ung cười lạnh một tiếng trong lòng, tiếp tục mở miệng, lần này lại giảm đi ba phần kiên trì cùng cường ngạnh.

“Ta phải biết ngươi muốn ta làm việc gì, có nguy hiểm đến tính mạng của ta hay không.” Hắc Ung nói rõ ràng

Tỏ ra yếu thế trong lúc thích hợp là một phương pháp mê hoặc kẻ thù. Hiển nhiên, sự phụ Hắc Ung đã dạy bảo y vô cùng thành công, hơn nữa, con mắt y thoát nhìn đơn thuần, cũng có tác dụng rất tốt trong việc mê hoặc người.

“Chỉ cần ngươi hoàn toàn nghe theo chỉ thị của ta, nhất định sẽ không nguy hiểm đến tính mạng của ngươi.”

Bởi vì Hắc Ung tỏ ra yếu thế mà thái độ và ngữ khí của Phong Vũ Phi bỗng chốc trở nên cao ngạo, tự cho mình là chủ nhân của Hắc Ung.

“Ngươi nghĩ kĩ đi, một nén nhang sau ta quay lại nghe câu trả lời của ngươi.”

Đối với Hắc Ưng, lạt mềm buộc chặt là vô dụng, chỉ cần làm y coi thường khả năng của Phong Vũ Phi thêm lần nữa.

“Ta đáp ứng ngươi.”

Giọng điệu có phần vội vàng, Hắc Ưng nhìn Phong Vũ Phi, trong ánh mắt đã mang theo chút khẩn cầu cùng mềm yếu. Không quá nhiều, chỉ đủ.

Kẻ thù ở trong bóng tối, đối với chủ nhân hiển nhiên là bất lợi, chi bằng giành lấy thế chủ động. Hạ độ được lên người y không đáng gì, Hắc Ưng chỉ quan tâm xem liệu có thể nhanh chóng mang chuyện của Phong Vũ Phi về nói với chủ nhân.

Trong nháy mắt, Phong Vũ Phi lộ ra vẻ vui mừng. Quả nhiên, không có bất kì ai xem nhẹ sự uy hiếp của cái chết! Hắc Ưng biết, cho tới bây giờ những gì hắc muốn hắc sẽ đều có được! Không bao giờ có ngoại lệ!

Chính là, lần này “hắc” tính sai rồi!

Trên mặt lộ ra vẻ đắc ý, Phong Vũ Phi giơ tay ra định cởi trói cho Hắc Ưng, đột nhiên lại ngừng động tác.

“Bây giờ thành ý đi, ngươi nói cho ta biết nhược điểm của Thu Tri Phong trước! Ngoại trừ Thanh Tùng ra!”

Hắc Ưng giật mình, rồi lại khôi phục lại bình tĩnh.

Đến thân phận của y đối phương còn biết rõ ràng, dĩ nhiên không thể không biết đến Thanh Tùng. Dù sao chủ nhân vì Thanh Tùng mà công việc của ma giáo cũng không thêm để ý.

“Chủ... Ý ta là Thu Tri Phong hắc không có nhược điểm, ngoại trừ Thanh Tùng.”

Nói cho hắc biết điều này cũng không sao. Vì đây chính là sự thật, ai ai cũng biết.

“Quả nhiên, ở trên người hắc mà hạ tình.... khụ khụ!...”

Dừng câu chuyện lại, Phong Vũ Phi biết Thu Tri Phong đã trúng tình độc, định nói người hắc yêu không còn là Thanh Tùng nữa nhưng nuốt câu nói vào trong bụng. Dù sao việc này cũng liên quan đến Hắc Ưng, thêm nữa, hắc còn muốn đem chuyện này thương lượng với người kia đang ở trong ma giáo một chút, xem sau khi Hắc Ưng quy phục, bước tiếp theo sẽ tính như thế nào.

“Hạ cái gì?” Hắc Ưng nhạy cảm thấy được trong chuyện này nhất định có liên quan đến chủ nhân, nên sự nôn nóng, cố gắng trấn tĩnh hỏi.

“Khụ khụ! ... không có gì. Ngươi nghỉ ngơi trước đi, qua một thời gian ngắn ta sẽ thả cho ngươi tự do.”

Nói xong, Phong Vũ Phi rõ ràng muốn trốn tránh câu hỏi của Hắc Ưng liền bước nhanh rời đi, không cho y có cơ hội mở miệng hỏi.

“Chủ nhân, Trương mưu sĩ đến.”

Vừa đi ra khỏi mật đạo, bọn thủ hạ đã báo cáo “hắc” đến đây.

“Mau mời hắc đến thư phòng” Sửa sang lại trang phục của mình một chút, Phong Vũ Phi nhanh chóng bước về phía thư phòng.

Vẫn là như cũ, chiếc quạt lông màu trắng phe phẩy nhẹ nhàng, đập vào mắt là khí chất nhã nhặn, nho nhã của các văn sĩ, nụ cười nhàn nhạt có vẻ như rất đáng tin.

Nhưng Phong Vũ Phi hợp tác với hắc khá lâu nên biết rõ lòng dạ của người đang đứng trước mắt, âm mưu quỷ kế của hắc không hề thua kém ai.

“Sao lại tới đây? Không có người theo dõi chứ?”

Không phải là không tin tưởng sự cẩn thận trong việc làm của đối phương, nhưng cẩn thận hỏi lại một chút phòng ngừa bất trắc cũng không thừa. Đặc biệt. bây giờ Hắc Ưng còn đang ở trong phủ của hắc.

“Ngài yên tâm, ta kiểm tra rồi, không có ai theo dõi. Chỉ có điều, có phải là ngài còn chưa thả Hắc Ưng ra phải không?”

Câu nói gần như là khẳng định! Tuy gã cũng không nắm rõ tình huống hiện tại lắm, nhưng nhìn Thu Tri Phong nôn nóng như thế, gã biết là Tình Độc đã phát huy hiệu quả rồi. Đồng thời, gã cũng khẳng định Hắc Ứng chưa được thả ra như trong kế hoạch của gã.

“Ừ, bởi vì y đã đồng ý nghe theo lời của ta.”

Dáng vẻ đắc ý của Phong Vũ Phi lúc này thật tổn hại nghiêm trọng đến hình tượng của hắn, rất giống phu tử tán thưởng học sinh của mình.

“Y đã đáp ứng?” Người được xưng là Trương mưu sĩ - Trương Lương ngược lại cảm thấy không thể tin nổi.

Thân là ảnh vệ sao có thể dễ dàng phản bội chủ nhân?! Đặc biệt là Hắc Ứng, đây là ảnh vệ đứng đầu trong các ảnh vệ, là nam nhân được xưng là “chi ảnh mạnh nhất”!

“Ngài đã dùng thủ đoạn cao minh gì vậy?” Trương Lương bày ra bộ dáng xin lắng tai nghe.

Vì vậy Phong Vũ Phi liền đem quá trình “thuyết phục” Hắc Ứng mà kể cho Trương Lương nghe.

“...Ảnh vệ cũng là người nha, đương nhiên là đồng ý rồi...”

Càng nghe, Trương Lương càng muốn lắc đầu. Tuy người trước mắt này là vương gia rất cường đại, tàn nhẫn, nhưng là chỉ có vẻ ngoài có thể dọa người, cái đầu khôn khéo lại chỉ để ý những thứ trước mắt, vậy nên suy nghĩ luôn luôn không chu toàn. Rõ ràng là Hắc Ứng lừa gạt hắn, vậy mà hắn cũng không nhìn ra.

Dù sao, sở dĩ gã không sử dụng phương pháp bức cung cũng vì gã biết Hắc Ứng nhất định sẽ ngậm chặt miệng, tuyệt đối không nói nửa lời gây bất lợi cho Thu Tri Phong. Huống hồ, nếu Hắc Ứng có bất trắc gì, chắc chắn Thu Tri Phong vì đã trúng tình độc mà sẽ báo thù cho y. Chẳng qua, gã yêu cầu vương gia Phong Vũ phi tìm vài người gây rối trước mặt Hắc Ứng một phen, giữ y lại vài canh giờ rồi mới cho về. Nhưng mà, lúc trước bọn họ đề phòng có biến, bố trí một việc thừa thải thật là dùng tới rồi. Đúng là vượt quá dự tính của gã!

Vốn định không cho Hắc Ứng biết bắt y là người của triều đình, để Thu Tri Phong kiêng kỵ một chút, không ngờ nhanh như vậy đối phương đã biết mình là ai. Đây chính là trăm hại mà không lợi!

Cũng may mà chính mình đã nắm quyền chủ động, cho dù có chút sơ suất nhỏ cũng không sao.

“Trước ngài cứ làm theo như những gì chúng ta đã thương lượng tốt rồi, phi thường tốt! Tiếp theo, xin ngài cũng nhất định phải thực hiện như kế hoạch đã bàn ra. Chỉ cần Thu Tri Phong yêu Hắc Ứng, kế hoạch của chúng ta nhất định sẽ thành công!”

“Người có ý gì?”

Cảm thấy Trương Lương nghi ngờ năng lực của hắn, Phong Vũ Phi tỏ ra không vui. Người trong hoàng tộc, phần lớn đều có lòng tự trọng cao ngút trời, bọn họ kỵ nhất là bị chối bỏ. Phong Vũ Phi đương nhiên không phải ngoại lệ.

“Hắc Ứng không phải thật sự quy hàng, y chỉ muốn quay về mật báo cho Thu Tri Phong mới giả vờ đáp ứng ngài.”

Không giải thích rõ ràng, gã sợ là mình sắp bị vị vương gia kia oán hận rồi. Trương Lương rất dứt khoát nói ra kế gây họa.

“... Y cũng dám?!”

Được Trương Lương chỉ điểm, Phong Vũ Phi cẩn thận nghĩ lại, phát hiện lúc Hắc Ứng đáp ứng hắn có phần quá thoải mái. Trong tích tắc, cảm giác phần nộ vì bị lừa gạt gần như thiêu hủy lí trí của hắn.

“Dân đen không đáng để ngài tức giận. Hắc Ứng còn hữu dụng, hiện tại còn nên giữ y lại.”

Vội vàng ngăn lại ý nghĩ muốn đi tìm Hắc Ứng tính sổ của Phong Vũ Phi, Trương Lương cảm giác mình đâm đường chúc vụ mưu sĩ này thật vất vả. Nhưng vì tương lai vinh hoa phú quý, gã vui vẻ chịu đựng.

“Sớm muộn gì ta cũng giết hắn!”

Chút hứng thú đối với Hắc Ưng đã biến mất, hoàng tộc bình thường đều dùng máu để giảm bớt sự phẫn nộ. Lúc này đây, dường như cũng không phải ngoại lệ. Chỉ có điều, Trương Lương không cho rằng sau khi Phong Vũ Phi tiếp quản ma giáo có thể ra tay giết Hắc Ưng.

Như Thanh Tùng là một ví dụ để suy nghĩ, Thu Tri Phong thuộc loại người một khi yêu sẽ vì người mình yêu làm hết thấy. Đây là nhược điểm duy nhất có thể lợi dụng của ma giáo giáo chủ. Vậy nên, Phong Vũ Phi mới nghĩ ra có thể dùng tình độc, khiến cho Thu Tri Phong nhiệt tình yêu thương một người khác, để có thể không chế hắn, tiến thêm một bước trong quá trình nắm giữ thế lực ma giáo.

Ai ngờ đêm đó khi gã mang người đã được chuẩn bị tốt lên giường của Thu Tri Phong, Thu Tri Phong đã nhào vào Hắc Ưng trước.

Bọn họ đành đâm lao phải lao lao. Thật may ông trời ban cơ hội tốt, Hắc Ưng lại ngoài ý muốn ở một mình, thân thể suy yếu khiến bọn hắn dễ dàng bắt được.

Hiện tại muốn kiềm chế Thu Tri Phong hoàn toàn là nhờ vào Hắc Ưng, nếu giết y, Thu Tri Phong sẽ điên cuồng trả thù. Đến lúc đó Phong Vũ Phi chính là đã trêu chọc vào Sát thần đáng sợ nhất.

“Xin ngài tạm thời nhẫn lại, làm như kế hoạch thả Hắc Ưng ra. Ta cũng vậy quay lại ma giáo. Kéo dài thời gian, ta sợ Thu Tri Phong sẽ sinh nghi.”

“... Được rồi, tạm thời ta nhẫn nại trước.”

Hít một hơi thật sâu, Phong Vũ Phi đè xuống lửa giận trong lòng, phẩy tay ra lệnh cho bọn thuộc hạ thực hiện theo kế hoạch mà Trương Lương đề ra trước đó, đem Hắc Ưng đã hôn mê trả về bãi cỏ nơi bắt được y.

Còn việc làm thế nào qua mặt Hắc Ưng, Phong Vũ Phi không tốn sức suy nghĩ, bỏ qua bước này. Trương Lương khuyên cũng không có hiệu quả, chỉ đành bó tay thở dài.

Bên này, Phong Vũ Phi cùng Trương Lương trên cùng một con thuyền đã có tính toán. Bên kia, sau khi Hắc Ưng bị bắt đi hai canh giờ, Thu Tri Phong tâm tình đã trở lại bình thường. Chờ lâu không thấy ảnh vệ của mình trở về, liền gọi các ảnh vệ khác tới hỏi thăm hướng đi của y, hỏi ra mới biết Hắc Ưng đã mất tích hồi lâu, cho dù bọn họ là ảnh vệ chuyên đi thu thập thông tin cũng không tìm ra dấu vết.

Lúc này, Thu Tri Phong mới phát giác ra Hắc Ưng có thể đã xảy ra chuyện.

Một loại lo lắng vô cơ xuất hiện trong đầu, Thu Tri Phong dừng lại tất cả các động tác, nghĩ kỹ lại. lát sau, huy động tất cả ảnh vệ, toàn lực tra tìm tung tích Hắc Ưng.

Nhưng mà, tựa như đã biến mất trong không khí, một người sống như Hắc Ưng, mới qua vài giờ ngắn ngủi đã không thấy bóng dáng tăm hơi đâu nữa. Ảnh vệ dốc toàn lực cũng không tìm thấy nửa điểm dấu vết để lại.

Thu Tri Phong ngồi ở tổng đàn ma giáo chờ tin tức sau khi biết được việc này lại càng thêm nôn nóng. Cuối cùng lại thất thối đi tới đi lui trong phòng nghị sự, làm mọi người trong giáo ghé mắt nhìn.

Với tư cách, địa vị bí ẩn của Hắc Ưng, hắn không có khả năng phái toàn bộ lực lượng giống trống khua chiêng tìm kiếm, dựa vào những ảnh vệ này hoàn toàn không bằng được Hắc Ưng, một chút tin tức hữu dụng mà cũng không lấy được.

Đại khái là càng đến thời khắc mấu chốt, tầm quan trọng của Hắc Ưng càng được lộ ra. Tội thiếu, lúc Hắc Ưng ở đây, hắn chưa bao giờ bất mãn đối với thủ hạ như vậy.

Phòng bị đột, trời mưa cả đêm, sau khi Hắc Ưng mất tích được bốn canh giờ, Phong Vũ Phi phái người tấn công lên tổng đàn ma giáo. Tuy chỉ là một đám tiểu côn trùng dễ đối phó, nhưng mà phân một bộ phận ảnh vệ đi điều tra lai lịch của bọn chúng. Người đi tìm Hắc Ưng thiếu đi, việc tìm kiếm lại càng khó khăn hơn.

Mà đây cũng chính là nguyên nhân Phong Vũ Phi phái một đám tiểu côn trùng đến gây rối. Mãi đến khi Trương Lương thuyết phục Phong Vũ Phi tạm thời bớt giận, mang Hắc Ưng bình an thả lại trên bãi cỏ, cách thời gian Hắc Ưng mất tích đã qua tám canh giờ.

Sau nửa nén hương, ảnh vệ được Thu Tri Phong hạ mặt lệch phát hiện ra Hắc Ứng đang hôn mê, mừng đến phát khóc vội báo cho Thu Tri Phong biết. Gần như không chờ được bọn họ mang Hắc Ứng, Thu Tri Phong tự mình đến đó, dùng khinh công nhanh gấp mấy lần người bình thường, chỉ trong một nén nhang đã đến chỗ Hắc Ứng.

Nhìn Hắc Ứng đang hôn mê trên cỏ, Thu Tri Phong cảm giác như mình lần nữa thấy Thanh Tùng trút hơi thở cuối cùng trước mắt mình, hai gương mặt hoàn toàn khác nhau gần như trở thành một khiến hắn suýt không khống chế được mà muốn ôm y.

Tay nắm thành quyền, móng tay đâm thật sâu vào lòng bàn tay, Thu Tri Phong khắc chế xúc động muốn xông lên phía trước, lạnh giọng ra lệnh cho ảnh vệ đứng cạnh ôm lấy Hắc Ứng, hoàn toàn không nghĩ tới một ảnh vệ nhỏ nhắn ôm lấy thân hình cao lớn của Hắc Ứng sẽ là một bức tranh không phù hợp.

Những ảnh vệ còn lại cố nén cười, lúc Thu Tri Phong phát hiện thân thể bọn họ khẽ run lên, thuận theo ánh mắt của bọn hắn mà quay người lại, liền chứng kiến hình ảnh một người đem cánh tay của Hắc Ứng vòng trên cổ hắn, đồng thời hai tay đặt trên eo Hắc Ứng, để Hắc Ứng dán trên cơ thể của hắn. Kinh hãi hơn là khi nhìn tư thế của hai người đó, Thu Tri Phong lại muốn xông lên bóp cổ ảnh vệ kia.

Không đúng! Có cái gì đó đã thay đổi mà Thu Tri Phong không biết! Thậm chí làm cho hắn trở lên không bình thường!

Đôi mắt sắc bén nheo lại, nhìn chằm chằm vào ảnh vệ kia cùng Hắc Ứng hồi lâu, môi Thu Tri Phong giật giật, đột nhiên bước đến gần chỗ Hắc Ứng, tính toán đá cho ảnh vệ kia một cái rồi nhanh tay đỡ lấy Hắc Ứng, ôm lấy y.

Trước con mắt chấn kinh của các ảnh vệ, cảm của mọi người gần như rớt hết xuống đất vì ngạc nhiên, Thu Tri Phong dùng khinh công mà bay đi. Không có biện pháp, lý trí của hắn tuy rõ ràng nhưng thân thể không thể nhìn người khác chạm vào Hắc Ứng. Quả nhiên, trong cơ thể hắn có gì đó trở nên không bình thường.

Vì tránh tai mắt của mọi người, Thu Tri Phong chọn cách đi trên nóc nhà, một mực ôm Hắc Ứng đến phòng ngủ của mình trong tổng đàn ma giáo, đứng bên giường do dự hồi lâu, mới đặt y xuống chiếc giường mà hai người vừa hoan ái.

Tuy thị nữ đã đổi ga giường, nhưng là người trong cuộc đang hôn mê nằm trên đó, cùng tình cảnh ngày đó giống nhau, khiến tâm tư Thu Tri Phong không khỏi nhảy nhót. Đặc biệt thấy cổ áo Hắc Ứng không chỉnh tề, lộ ra dấu hôn mà chính hắn tạo ra, một cỗ nhiệt lưu hăng hái chảy về phía bụng dưới, phân thân dường như muốn động.

Đối với dục vọng mãnh liệt của chính mình như thế, hắn cảm thấy khiếp sợ, Thu Tri Phong vội vàng dời mắt đi hướng khác, lấy ba thùng nước giếng lạnh như băng đổ vào người mình, thân thể mới tỉnh táo lại như bình thường.

Tẩn ra mái tóc dài còn đang nhỏ giọt, Thu Tri Phong nhanh cởi bộ quần áo ướt đẫm trên người, bước vào trong bồn tắm.

Trong đêm, Thu Tri Phong lật qua lật lại vẫn không ngủ được, trước mắt luôn hiện ra vùng da màu mật ong ở cổ của Hắc Ứng, cùng với dấu hôn vô cùng diễm lệ. Hắn nghĩ rằng do mùa xuân, thân thể xao động, dục vọng vậy gọi âm ỉ. Không thể nhịn được nữa, rốt cục đành xoay người xuống giường, cùng lúc đó, phủ thêm áo bào lên người.

“Ta muốn ra ngoài, người nghỉ ngơi thật tốt, không cần đi theo.” Tổ vệ lãnh đạm ra lệnh, Thu Tri Phong mặc quần áo xong rất nhanh rồi rời đi, chỉ để lại Hắc Ứng trong bóng tối.

Chớp chớp mắt, Hắc Ứng cảm thấy chủ nhân quá khác thường rồi.

Nào có chuyện ra ngoài không mang theo ảnh vệ? Đây không phải là tạo cơ hội cho kẻ thù hay sao?

Tuy nhiên, y vô cùng tin tưởng thực lực của chủ nhân, trong thiên hạ này kh

ông ai động được vào hắn, ngoại trừ kẻ đó không phải là người, nhưng mà nhờ có trường hợp đặc biệt đây. Nhớ tới kẻ như lang như quỷ Phong Vũ Phi, Hắc Ứng nhẹ nhàng đi theo.

Kỳ thật hiện tại y rất mơ hồ nhưng vẫn trưng ra bộ mặt không chút cảm xúc. Sau khi tỉnh lại, y thấy mình đang nằm trên giường chủ nhân, hơn nữa không biết tại sao, chủ nhân không chỉ không hỏi y trong thời gian mất tích đã xảy ra chuyện gì, còn cố ý vô tình mà lảng tránh y.

Cho dù y lúc nào cũng ở bên người chủ nhân, cũng không có cơ hội báo cáo cho hẳn việc hoàng gia đương triều Phong Vũ Phi gấp nghe có ý với ma giáo, với chủ nhân.

Thở dài một hơi, Hắc Ứng nâng tốc độ của mình lên cao nhất, một mặt duy trì để không bị ai phát hiện, lại giữ khoảng cách thích đáng mà quan sát Thu Tri Phong, bám sát hẳn tới “Hạ Thiên Đường”.

Kì lạ, rõ ràng Thanh Tùng đã qua đời, chủ nhân còn đến “Hạ Thiên Đường” làm cái gì?

Trong bóng tối, Hắc Ứng yên tĩnh nghiêng đầu, nháy mắt mấy cái, tăng thêm tốc độ đuổi kịp.

Thu Tri Phong là vì thân thể khô nóng khó nhịn mà muốn tìm người phát tiết. Tuy hẳn là giáo chủ ma giáo nhưng kinh thường việc làm của bọn đạo chích gian dân cướp bóc, nếu muốn tự nhiên sẽ đến kĩ viện giải quyết.

Chỉ là, lúc nhận ra, hẳn lại đã đứng ở trước cửa “Hạ Thiên Đường”.

Bởi vì Thanh Tùng đã rời đi mà việc làm ăn ở đây xuống dốc thảm hại, “Hạ Thiên Đường” đã không còn phồn hoa náo nhiệt như ngày xưa, trước cửa có thể giăng lưới bắt chim, vô cùng vắng vẻ.

“Yêu! Thu đại gia ngài lại tới nha! Mau mau lại đây...”

Tú bà ngồi trong đại sảnh rảnh rỗi không có việc gì làm, đôi mắt sắc quét tới cửa thấy bóng người kia vô cùng quen mắt, nheo mắt nhìn kỹ, không phải đại thần tài một năm trước vung tiền như rác đó sao? Vội cao hứng, nhanh hết to chạy ra mời vào.

Mà trong sảnh, những kĩ nữ khác đương nhiên cũng nhận thấy vị này vô cùng hấp dẫn, hơn nữa là kim chủ rất có tài, không đợi tú bà mời đến, tự mình tiến đến nghênh đón.

“Gia! Ngài thật lâu không tới, ta nhớ ngài muốn chết!”

“Đúng vậy đúng vậy nha, ta cũng nhớ ngài.”

...

Ngón tay mảnh khảnh vuốt ve trên vạt áo, hẳn không hề cảm thấy thoải mái như trong dự đoán, chỉ thấy chán ghét. Không rõ tại sao mình lại có cảm giác này, Thu Tri Phong cũng không dấu, thẳng tay đẩy các nàng ra.

“Tú bà, nơi này của ngươi không có mặt hàng tốt một chút sao?”

“Cái này.... Ai nha! Gia ngài thực thích nói giỡn, trong “Hạ Thiên Đường” của chúng ta đều là những cô nương, tiểu quan xinh đẹp nhất, có bản lĩnh tốt nhất. Ngài còn muốn hình thức như thế nào nữa? Nếu không ngài đi vào, từ từ xem.”

Tú bà nghĩ thầm, tuyệt đối không thể để con cá lớn này chạy thoát, nếu không điểm của mình thật không thể mở cửa nổi nữa.

“Không cần, ta tới gian phòng của Thanh Tùng trước đây là được rồi.”

Không có hứng thú nhìn lại những người son phấn tầm thường, Thu Tri Phong đột nhiên thay đổi chủ ý.

“Hẳn là không có người khác tiến vào chứ.”

“A....a a, đúng vậy, còn không có người khác tiến vào.”

Dù sao người đứng đầu băng cũng không phải tầm thường dễ tìm được, đương nhiên muốn giữ phòng này, biết đâu có một ngày sẽ có người đứng đầu băng vào ở phòng đó, nếu phòng đã có quá nhiều người ở sẽ khiến đối phương không thoải mái.

Nhưng mà vị này cũng thật kỳ quái, không phải là tình cũ khó quên nên mới đến nơi này hoài niệm quá khứ chứ?

“Đừng cho người khác lên.” Thu Tri Phong tiện tay ném một thỏi vàng, tú bà không thuận theo không được.

“Đương nhiên đương nhiên, ngài cứ từ từ xem, tinh tế mà xem.”

Ngoắc tay để quy nô dẫn đường đi lên, bàn tay tú bà nắm chặt thỏi vàng, mắt sáng lên.

Vẫy tay cho quy nô lui xuống, lông mày Thu Tri Phong nhảy lên.

“Tự ta đi lên.”

“Dạ dạ.” Liên thanh gật đầu đồng ý, tú bà kéo một đám kĩ nữ còn muốn trèo cành cao lại. “Ngài đi từ tốn.”

Bước chân quen thuộc đi đến gian phòng mà Thanh Tùng từng ở, cảm giác rung động từ lâu dường như một lần nữa quay trở lại, tình cảm đối với Hắc Ưng phảng phất là một giấc mộng.

.... Nhàn nhạt trôi qua.

Đứng lâu thêm một chút, thu lấy từng sự vật quen thuộc vào trong mắt, Thu Tri Phong nằm xuống chiếc giường mà bọn họ đã từng mây mưa thất thường, cuối cùng toàn thân cũng trầm tĩnh lại.

Hắc Ưng núp trong bóng tối, nhìn chăm chăm vào chủ nhân của mình, rồi lại khéo léo làm hẩn không cảm giác được tầm mắt của mình.

Đây là việc mà ảnh vệ am hiểu nhất, mà y lại càng giỏi. Đương nhiên, hơn nữa là vì y là tâm phúc thường xuyên đi theo Thu Tri Phong.

Ban đêm luôn ngấn ngủ, thoáng chốc trời đã sáng lên rồi.

Mở mắt, Thu Tri Phong cảm giác mình khá hơn một chút.

“Đi ra.”

Tuy không nhìn thấy sự hiện diện của y nhưng loại cảm giác quen thuộc này không lừa được người.

Yên lặng không một tiếng động trượt ra, cảm giác được sự tồn tại của Hắc Ưng không thể rõ ràng hơn.

“Đến đây lúc nào?” Sửa sang lại quần áo, Thu Tri Phong không nhìn vì phía Hắc Ưng đang nửa quỳ dưới đất.

“Luôn đi theo.” Thành thật trả lời, dù sao xử lý việc y không tuân lệnh như thế nào thì chủ nhân đều đã có tính toán, hiện tại y nghe theo mệnh lệnh là được rồi.

“Người đứng là trung thành.” Lời nói nhộn hoắt có mang theo chút trào phúng, Thu Tri Phong không biết tại sao mình lại nóng nảy như vậy, dường như có sự tồn tại của Hắc Ưng, hẩn sẽ bắt đầu trở lên không được bình tĩnh.

“Bảo vệ ngài là trách nhiệm của ta.”

Tuy biết rõ hẩn châm chọc chính mình, nhưng Hắc Ưng hoàn toàn không biết mình đã làm sai cái gì, chỉ có thể chân thật trả lời hẩn như vậy, mang theo một chút xiu oan ức.

Không thể tin được là Thu Tri Phong đã hiểu, trong lòng lại càng không vui, thậm chí nhúu mày.

“Người nghi ngờ thực lực của ta?” Lông mày nhăn nhó lại, Thu Tri Phong không biết tại sao mình không vui? Sao hẩn lại càng bất thường thế này? Vì vậy mà lại càng thêm phần bức bối.

“Thuộc hạ không dám!” Cung kính cúi đầu xuống, Hắc Ưng nhìn chăm chăm vào mũi giày của mình.

Ồ... y muốn khóc! Chủ nhân sao có thể hiểu nhầm y như vậy? Mặc dù vì Thanh Tùng ra đi mà chủ nhân không thỏa mãn được dục vọng, nhưng cũng đừng mang y ra mà giận chó đánh mèo vậy chứ! Đôi mắt sâu buồn hướng xuống, Thu Tri Phong nhất định là nhìn không thấy.

“Không dám?” Hừ lạnh một tiếng, Thu Tri Phong nhìn đỉnh đầu y, cảm giác không vui lan tràn trong lòng.

... Chẳng lẽ hẩn lớn lên giống hung thần ác sát như vậy, làm cho y không muốn ngẩng đầu lên nhìn sao?

Bị cơn tức giận vô cớ làm mù mẫm đầu óc, giờ phút này hắn hoàn toàn quên rằng một khi không được cho phép, ảnh vệ không thể tùy tiện ngẩng đầu lên, Thu Tri Phong dùng những ngón tay thon dài của mình nắm lấy cằm Hắc Ưng.

“Nhìn ta.”

Giọng nói trầm thấp khàn khàn nặng nề ra lệnh, mà đây thì như thánh chỉ, Hắc Ưng lập tức làm theo. Vì vậy, một đôi mắt đơn thuần nhàn nhạt nhìn lên, đối diện thẳng với con người đen mà tĩnh mịch của Thu Tri Phong.

Hắc Ưng từ nhỏ đã đi theo Thu Tri Phong, nhiều năm vào sinh ra tử, có âm mưu quỷ kế gì mà chưa từng thấy? Cũng không biết vì cái gì y lại một mực giữ lại tâm tính đơn thuần. Đương nhiên, đối với kẻ thù y ra tay không do dự, một giây không chậm. Nói về âm mưu tính toán thì chưa đủ, tuy lừa được Phong Vũ Phi nhưng lại vẫn bị Trương Lương kia nhận ra.

Thật mâu thuẫn không biết con người Hắc Ưng là đơn thuần mà tàn nhẫn, hay là tàn nhẫn mà đơn thuần. Vì bảo vệ hắn mà giờ kiếm lên, chỉ cần là kẻ thù liền chém xuống.

Ý niệm quái dị đột nhiên xuất hiện trong đầu Thu Tri Phong, hắn đồng thời nhớ tới một chuyện bình thường bị chính hắn xem nhẹ - dường như cho đến bây giờ hắn cũng chưa hề ... xem hết những chiêu kiếm giết người của Hắc Ưng.

3. Chương 3

Không thể không nói, có khi tư tưởng của con người là có thể đoán được.

Thần nhiên ngồi trên giường, Thu Tri Phong khoanh tay nhìn người trước mắt đang diễn vai võ phục, ánh mắt phần lớn đều tự nhiên mà rơi vào trên người Hắc Ưng.

Quần áo trên người y là loại màu đen mà ảnh vệ thường mặc, dường như từ trong trí nhớ của hắn đã từng thấy qua rồi, mỗi nhấp nhẹ, ánh mắt nhìn thẳng đầy cảnh giác - tuy nhiên nhìn qua thì như là hắn đang ngăn người - cánh tay thon dài từ tốn vung một cái, hàng loạt ngân châm theo đó bay ra.

Hai mươi ba thích khách, một người rồi lại một người chết dưới mũi kiếm của y.

Rất gọn gàng sạch sẽ, không khó tưởng tượng ra ngày bình thường y cũng chém giết bọn thích khách không biết sống chết như vậy. Một lát, Hắc Ưng thu kiếm về.

Thu Tri Phong thấy rõ ràng trên kiếm của y không lưu lại một vết máu nhỏ nào, vẫn lạnh như băng, sáng loáng khiến người khác run lên.

“Động tác có tiến bộ.”

Lạnh nhạt đánh giá, Thu Tri Phong không muốn thừa nhận vừa rồi chính hắn nhìn gương mặt y lạnh lùng giết chóc đến ngây người. Hắn chưa từng thực sự chú ý tới, biểu cảm của Hắc Ưng lúc vung kiếm lại đẹp như vậy.

Hắc Ưng là ảnh vệ, ý nghĩa duy nhất của ảnh vệ là - giải quyết tất cả những nguy hiểm trong bóng tối, bảo vệ an nguy cho chủ nhân. Mà người từ trước đến nay chưa từng quay đầu lại như Thu Tri Phong đương nhiên không có khả năng nhìn thấy vẻ ma mị của Hắc Ưng khi giết người. Gương mặt Hắc Ưng rất bình thường, đối với ảnh vệ mà nói nếu gương mặt quá mức khiến người ta để ý ngược lại dễ xảy ra chuyện xấu, cho nên gương mặt như Hắc Ưng là phù hợp, dù rằng trên đường gặp mặt rồi cũng sẽ quên ngay.

Tay trái Thu Tri Phong vô ý thức chà xát lên mu bàn tay phải, con mắt nhìn chăm chăm vào Hắc Ưng, xem ra hắn chưa bao giờ nhìn kĩ gương mặt này.

Lông mày thẳng, không đậm không nhạt; đôi mắt không lớn không nhỏ; mũi cao nhưng không ấn tượng lắm; môi nhìn qua có dày một chút nhưng là trong đầu hắc vẫn nhớ rõ ràng đôi môi kia phi thường mềm mại, giống như một dòng nước dịu dàng, ôn nhuận mà mỹ hảo....

Trong nội tâm bỗng nổi lên cảm giác khô nóng, chậm rãi tiến dần lên cổ, khó khăn nuốt nước miếng, giờ Thu Tri Phong đã biết đến cảm giác khát khô. Thân thể phi thường rắn chắc, nhiều năm luyện võ khiến làn da dẻo dai mà không lộ vẻ cơ bắp cuộn cuộn, làn da màu lúa mạch như một loại mật sáng bóng, xúc cảm như là có thể tập trung ở bàn tay... Cổ nhiệt khí kia chạy thẳng tắp xuống dưới, tụ tập tại bụng, Thu Tri Phong giật mình nhìn lại thân thể của chính mình, có dục vọng! Hắc từ trước đến nay vốn không phải loại người dễ dàng bị trêu chọc như vậy, ngoại trừ đối mặt Thanh Tùng.

“Tạ chủ nhân.” Hắc Ưng vuốt cằm, tuy rằng cảm thấy ánh mắt Thu Tri Phong dường như quá mức nóng bỏng, nhưng thân là cấp dưới, đó cũng không phải việc hắc có thể quản.

Không muốn ở chỗ này tùy tiện tìm người giải quyết dục vọng, Thu Tri Phong hít sâu một hơi, đè cổ nhiệt hỏa trong người xuống, đồng thời cũng đưa ra một quyết định nào đó.

“Đi thôi.”

Khôi phục bộ dáng tà khí bất tuân như ngày xưa, Thu Tri Phong phi thân rời đi, mà Hắc Ưng thì vui vẻ đuổi theo.

... Có thể chứng kiến chủ nhân khôi phục như trước thật sự là quá tốt!

Nói theo cách khác, tâm tư đơn thuần như Hắc Ưng căn bản không nhìn ra rối loạn trong lòng Thu Tri Phong, cũng căn bản không ngại cách đây không lâu vị chủ nhân này còn đem mình ra “ăn sạch sẽ.”

Quên chính là quên, đối với ảnh vệ người vốn không có ngày mai mà nói thì sống vô tâm vô phế cỡ lẽ cũng là một chuyện tốt. Hai người trên đường đi không hề nói chuyện trở lại tổng đàn ma giáo, Thu Tri Phong đứng trước cửa phòng Độc Y lưỡng lự một hồi, liền đẩy cửa bước vào, cũng ra hiệu để Hắc Ưng thấy, y liền ngoan ngoãn ẩn thân ở ngoài chờ.

Hồi lâu sau, Thu Tri Phong từ trong phòng đi ra, vẻ mặt ngưng trọng, tựa như đang suy tính đại sự gì. Hắc Ưng đương nhiên không dám quấy rầy, tuân thủ nghiêm ngặt bản phận của ảnh vệ, lặng lẽ ẩn thân ở bên cạnh.

“....”

Cảm giác được Hắc Ưng tới gần, lông mày Thu Tri Phong nhíu một cái, đột nhiên ổng tay áo hất lên, lại sử dụng khinh công nhanh chóng rời đi. Hắc Ưng theo phản xạ cũng sử dụng khinh công đuổi theo, buồn bực nghĩ không biết lại là kẻ nào không có mắt chọc giận chủ nhân.

Vội vàng tìm một khách điểm gần tổng đàn ma giáo nhất, Thu Tri Phong thuê một phòng rồi lao ngay lên lầu. Đứng trước cửa gia phòng, tâm lý Thu Tri Phong lại đánh nhau kịch liệt, sau lưng, khí tức quen thuộc lại đang tới gần, đối với hắc mà nói là càng là một loại giày vò.

Đau dài không bằng đau ngắn, nên ngừng mà không ngừng chính mình sẽ chịu thiệt!

Cẩn rằng một cái quyết định chắc chắn, Thu Tri Phong mở cửa đi vào, đồng thời hơi nghiêng người, nhượng đường cho một người có thể đi qua. Hắc Ưng đuổi theo tới, hiểu ý liền đi vào, không biết là chính mình bước vào phòng này rồi thì cũng giống như chim non vào miệng mèo, không có khả năng bay ra.

Một khi đã quyết định, Thu Tri Phong dường như thoát khỏi gông xiềng, bắt đầu trở nên tự tại.... mà Hắc Ưng lại cảm giác có chút gì là lạ, không được tự nhiên.

Thật sự rất kì lạ!

Hắc Ưng ngoan ngoãn nghe theo căn dặn của Thu Tri Phong ngồi ở trên giường, hai tay đặt trên đầu gối, ánh mắt không tự giác đảo qua đảo lại.

“Hiện tại người đem chuyện người bị bắt kể rõ sự tình cho ta nghe.”

Rót chén trà, uống một ngụm nhỏ, ánh mắt Thu Tri Phong sáng quắc, thấy Hắc Ứng tay chân luống cuống, ho khan hai tiếng yết hầu vốn khô khốc mới đỡ một chút.

“Thuộc hạ muốn thỉnh chủ nhân thứ tội trước.”

Hắc Ứng bỗng nhảy từ trên giường xuống, xoay người quỳ ở một bên.

“Thứ tội? Người có tội gì?”

Chậm rãi đến gần Hắc Ứng, máu trong người Thu Tri Phong sôi sục, điên cuồng mà kêu gào chiếm hữu.

Mà hắn cố nén xúc động cũng vì chờ đợi thời khắc ngọt ngào này đã tới. Một khi đã đưa ra quyết định, hắn không cần phải ép buộc chính mình phải nhẫn nại nữa.

Huống hồ, Độc Y có nói: Cố nén hại thân.

“Ngày trước thuộc hạ chủ quan nên mới bị bắt, xin chủ nhân trách phạt.” Trên đầu Hắc Ứng đổ mồ hôi lạnh, bởi vì không hiểu sao trên người Thu Tri Phong có một loại khí tức đáng sợ xoay quanh, đã đạt đến mức cực kỳ cao.

“Chuyện đó cũng không thể trách người.”

Muốn trách phải trách chính hắn không đủ tiết chế, cũng một phần tại Hắc Ứng thực sự quá hấp dẫn. Đè dục vọng hắc ám trong lòng xuống, Thu Tri Phong ngồi xuống giường, chăm chú nhìn vào gương mặt càng nhìn càng thấy bình thường của Hắc Ứng, ánh mắt nóng bỏng dường như muốn đem Hắc Ứng đốt thành tro bụi.

Có lẽ bởi vì từ trước tới nay Hắc Ứng đều đi phía sau của mình, tồn tại như một cái bóng cho nên đến tận bây giờ Thu Tri Phong mới bắt giác nhận ra y cũng rất quan trọng. Chính bởi mấy tiếng mất tích của y ngày hôm đó, đột nhiên khiến Thu Tri Phong có một cảm giác mất mát.

Mặc dù biết rõ đây chỉ là lo lắng vô ích, chỉ cần ảnh vệ chưa chết thì sẽ không biến mất. Mà với thực lực của Hắc Ứng, trên đời này người có thể giết chết y chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Nhưng... nhưng không phải là không có. Chính hắn là một trong số đó.

“Nhưng cũng vì thuộc hạ võ nghệ không tinh nên mới dẫn đến hậu quả này! Cho nên, kính xin chủ nhân khoan dung cho thuộc hạ tội võ nghệ không tinh.”

Thu Tri Phong càng bỏ qua trách nhiệm của y, Hắc Ứng lại càng thấy hổ thẹn. Đặc biệt, rõ ràng chính mình ẩn thân trong bóng tối nhiều năm, lại cũng trúng ám chiêu của người khác.

“Võ nghệ không tinh? Chẳng lẽ tấn công người một phát liền thành công sao? Thực lực của đối phương rất mạnh?”

Nghiêng đầu một chút, mắt Thu Tri Phong nháy nháy, dường như đoán trúng toàn bộ quá trình Hắc Ứng bị tập kích. Mà tư thế ngồi của hắn vẫn bình ổn như cũ, làm Hắc Ứng vô cùng an tâm.

Quả nhiên là chủ nhân của mình đủ khí phách, đủ tinh táo, đủ cơ trí!

“Thuộc hạ thật hổ thẹn. Quả thật là một kích thành công, nhưng đối phương canh phòng thực bình thường, cũng không nghiêm ngặt.”

Hắc Ứng cố gắng đem tất cả tin tức trong đầu tập hợp lại... sau đó phân tích, phán đoán xem nói thế nào mới có thể biểu đạt rõ ràng. Hoàn toàn không chú ý tới, trong lúc y nói chuyện, Thu Tri Phong chậm rãi đến gần.

“Chỉ là kẻ chủ mưu có lai lịch rất lớn, hắn là.... chủ nhân?”

Một bàn tay đặt lên vai Hắc Ứng, báo cáo gián đoạn, y không hiểu ngẩng đầu lên.

“Nói tiếp” Thu Tri Phong cũng không bỏ tay mình ra, chỉ ra lệnh y tiếp tục báo cáo.

“Vâng.” Cố nén nghi vấn trong lòng, Hắc Ứng tuân lệnh Thu Tri Phong phớt lờ bàn tay đang đặt trên vai mình, sau đó tiếp tục nói.

“Hắn là vương gia đương triều - Phong Vũ Phi, mục tiêu của hắn là ma giáo hoặc chủ nhân. Đại khái lúc này lĩnh quân mà triều đình phái tới chính là hắn, hơn nữa hắn có yêu cầu ta quy thuận, có thể muốn lợi dụng ta đối phó ngài...”

Hắc Ung đem tất cả những gì mình biết cùng đoán được nói với Thu Tri Phong, chỉ che giấu chuyện mình bị trúng huyết khô. Dù sao thân là ảnh vệ, cho dù vì chủ nhân mà chết y cũng không thấy có gì tiếc nuối. Nhưng mà....

Hắc Ung rụt cổ.

Sao tay chủ nhân lại vuốt ve trên cổ của y? Ngứa ngứa nha.

Có lẽ trước mặt người khác, Hắc Ung sẽ cố gắng khắc chế cảm xúc của mình, nhưng là ở trước mặt chủ nhân, y phải làm theo những gì Thu Tri Phong quy định, ở trước mặt hắn cứ thả lỏng.

“Nói cách khác, hắn muốn người?”

Như là vô tình xuyên tạc, lại dường như nói cũng có lý.

Bàn tay Thu Tri Phong đặt ở bả vai Hắc Ung chậm rãi trượt đến cổ, sau đó trượt xuống dưới cổ áo. Trên mặt hắn không có bất kỳ biểu lộ gì, chỉ là hai con mắt âm trầm tựa như bầu trời bao la trước cơn bão.

“Vâng... đúng vậy.” Cánh tay đột nhiên mở cổ áo y ra khiến Hắc Ung càng hoảng sợ, ngừng lại một chút mới nói xong cả câu.

“Thật sao? Vậy đúng là cần phải hảo hảo kiểm tra một chút rồi.”

Hắc Ung nghe xong liên tục gật đầu, không hề biết rằng “hảo hảo kiểm tra” mà Thu Tri Phong nói cùng với y nghĩ hoàn toàn không giống nhau.

Thu Tri Phong dùng tay kia kéo ngoài bào vốn đã mất trật tự của Hắc Ung xuống, áo bào màu đen rơi xuống đất, dính bụi, lập tức bị làm bẩn.

Ô, y phục của ta!

Nội tâm Hắc Ung âm thầm kêu khổ, đây là y mới mua, bên người hình như không còn cái ngoài bào sạch sẽ nào nữa rồi.

“Người không có bị thương?”

Cuối cùng dùng lực dứt khoát xé rách áo đơn, Thu Tri Phong cẩn thận xem xét thân trên Hắc Ung đang lỏa lồ. Làn da màu lúa mạch không có bất kỳ vết thương cùng vết máu nào mới, chỉ là ở dưới xương quai xanh kia....

“Cái này ở đâu ra?”

Không vừa ý mà nhếch lông mày lên, ngón trỏ Thu Tri Phong chỉ chỗ dấu hôn màu sắc đã hơi nhạt, dường như in lại khá lâu rồi, mà hắn lên giường với Hắc Ung mới qua vài ngày.

Hắc Ung nhìn trước ngực mình, oanh một tiếng, mặt bỗng phỉm hồng.

Cái này... cái này muốn y mở miệng thế nào đây! Chẳng lẽ nói là: chủ nhân, ngài say rượu mất lý trí làm ra sao? Nếu như mình thật sự nói như vậy, sợ là mạng không còn.

Hoàn toàn không hiểu hết dụng ý câu hỏi của Thu Tri Phong, lại còn nghĩ sai mục tiêu, tưởng lầm là tất cả dấu hôn trước ngực mà không biết Thu Tri Phong là chỉ vào cái kia, Hắc Ung vừa xấu hổ vừa hổ thẹn, nhất thời cứng họng, đồng thời trên đầu cũng nhỏ xuống vài giọt mồ hôi lạnh.

“Cái này... đây là...”

Lục tung đầu óc cũng không tìm ra bất cứ lý do gì để nói dối cho qua, Hắc Ung gấp đến độ trên đầu cũng nhanh muốn bốc hơi rồi.

Mà thái độ khản trương này lọt vào tầm mắt Thu Tri Phong không khác gì lửa đổ thêm dầu.

“Trả lời ta! Đây là cái gì?” Một tay túm lấy tóc Hắc Ứng từ đằng sau, Thu Tri Phong kéo đầu y đến trước mắt mình “Khi nào thì ngươi lại học được không thềm đếm xỉa đến câu hỏi của ta rồi hả?”

Trên đầu đau muốn chết, nhưng là vẫn trong phạm vi Hắc Ứng có thể nhẫn nại. Thân thể buông lỏng trong tích tắc mà bỗng nổi lên phản kháng, toàn thân căng cứng; Hắc Ứng thuận theo Thu Tri Phong không dám giãy dụa nửa phần.

“Thuộc hạ... thuộc hạ không có.” Hắc Ứng bị oan uổng vô cùng ủy khuất.

“Không ư?” Thu Tri Phong kéo đầu Hắc Ứng, tay kia bóp cằm y, nhìn chăm chăm vào mắt y “Vậy thì trả lời ta, ở đâu lại có những vết này?”

“Đây là... đây là...” Hắc Ứng quyết định chắc chắn, đang định nói ra miệng lại bị động tác cuồng bạo của Thu Tri Phong cắt ngang.

Hung hăng hôn lên đôi môi đã khiến hắn thềm thường từ lâu, Thu Tri Phong mạnh mẽ dùng đầu lưỡi liếm, ra sức dùng răng cắn.

“Ồ...!”

Hắc Ứng bị nụ hôn của hắn làm cho choáng váng, phản ứng không kịp, sững sờ để mặc hắn hôn môi, mãi đến khi trên môi cảm thấy đau đớn thần trí mới kéo về, phát ra tiếng thở dốc trầm thấp.

Rốt cuộc là chủ nhân muốn gì đây? Rõ ràng, chính mình còn không có nói gì cả mà!

“Là đã nam nhân nào tạo ra?” Buông đôi môi của Hắc Ứng ra, Thu Tri Phong oán hận hỏi.

Một nam nhân bị cảm giác ghen ghét làm cho mù mịt đầu óc thì lí trí sẽ không có tiếng nói, cho dù hắn đã từng là kẻ anh minh thần võ cũng không phải ngoại lệ.

Hắc Ứng thở dốc không đều, vừa mới định phủ nhận thì lại bị Thu Tri Phong hôn môi, chỉ là lần này không chỉ hôn tại môi, lợi dụng Hắc Ứng đang thở dốc, trong tích tắc Thu Tri Phong đem đầu lưỡi của mình vói vào trong miệng Hắc Ứng, sau đó cuồng bạo hấp dục. Người chưa từng hôn môi như Hắc Ứng đương nhiên là không có chút kinh nghiệm nào, bị Thu Tri Phong hôn đến lồng ngực gào thét vì thiếu dưỡng khí.

Một lúc lâu sau Thu Tri Phong mới thỏa mãn mà dời khỏi môi Hắc Ứng, hai mắt Hắc Ứng nhìn đăm đăm, toàn thân mềm yếu, không có nổi lửa điểm khí lực.

Bàn tay to lớn chơi đùa, vỗ về trên lồng ngực màu mật ong đầy tình sắc, sau đó ấn lên nhũ tiêm màu hồng nâu.

“Ah~” Hắc Ứng theo bản năng kêu ra tiếng, giật mình khi thấy chính mình lại rên giống như nữ nhân, vội vàng che miệng lại, ngơ ngác nhìn thân thể của mình mà chủ nhân đang tùy cơ sử dụng.

“Có cảm giác rồi sao?” Thu Tri Phong cười tà, sau đó ngón tay lại nhéo ở điểm kia hơi dùng sức ma sát “Ngươi đúng là mẫn cảm! Ở dưới thân của đã nam nhân đó ngươi cũng dám dâng như vậy sao?”

Hắc Ứng vội buông tay ra, định giải thích lại bị Thu Tri Phong điểm á huyết. Há to miệng nhưng không có bất kì âm thanh nào phát ra, Hắc Ứng đúng là khóc không ra nước mắt. Y thật sự không có cái đã nam nhân gì gì đó nha! Chủ nhân sao lại luôn tự quyết định, nửa câu cũng không cho y giải thích.

Hắc Ứng muốn tự giải á huyết của mình, chính là nửa đường cổ tay lại bị áp chế.

“Hiện tại ta không muốn nghe cái gì hết, ngươi an phận một chút thì ta sẽ không tổng ngươi đến hình đường.” Thu Tri Phong túm lấy cánh tay Hắc Ứng, một tay ném y lên giường.

Nhớ tới thủ đoạn của đường chủ hình đường biến thái kia, bởi vì thủ hạ mới tới là ảnh vệ mắc sai lầm mà Hắc Ứng thay thế hắn tới lĩnh giáo, rung mình một cái, y tập tức không nhúc nhích để mặc Thu Tri Phong sắp đặt.

Thu Tri Phong cẩn thận dò xét Hắc Ứng đang ngoan ngoãn nằm trên giường, tầm mắt trượt xuống, cuối cùng dừng lại ở hạ thân của y.

Tóc gáy toàn thân Hắc Ứng lập tức dựng thẳng lên. Y có một loại dự cảm không tốt.

“Người ở nơi này... đã từng bị người khác xem qua sao?”

Năm ngón tay đặt trên chỗ phân thân của Hắc Ưng, sự ôn nhu hỏi thăm của Thu Tri Phong khiến toàn thân y rét tun. Liều mình lắc đầu, thần kinh Hắc Ưng căng ra nhìn Thu Tri Phong lộ ra một nụ cười làm y sợ hãi.

“Thật sự không có sao? Ta đây cần phải nhìn kiểm tra một chút.” Năm ngón tay đặt tại phần dưới bụng của y hung hăng xé, ngay cả quần trong cũng chịu chung số phận bị xé nát, phân thân lập tức lộ ra trước mắt Thu Tri Phong.

Toàn thân nhin không được có chút run rẩy, mặt Hắc Ưng tái nhợt. Đại khái y đã đoán được chủ nhân muốn làm gì rồi.

“Ha ha...” Thu Tri Phong nhìn thấy sắc mặt Hắc Ưng, sung sướng cười nhẹ “Người rất lạnh sao? Run mạnh đến như vậy?”

Vừa nói, móng tay đặt trên bụng Hắc Ưng gãi gãi dịch chuyển dần xuống phía dưới.

Rốt cuộc không chịu nổi sợ hãi, Hắc Ưng giật ra khỏi tay Thu Tri Phong đồng thời thân thể muốn nhảy xuống đất. Lại bị Thu Tri Phong sớm có phòng bị một tay kéo trở lại, áp sát lấy y, nhanh như chớp điểm huyết. Mạnh mẽ kéo y lên giường lần nữa, Thu Tri Phong nghiêng người đè lên y.

“Người thật là không nghe lời nha. Đi ra ngoài vài ngày lại học được cãi lại mệnh lệnh chủ nhân.”

Vung tay kéo nốt khổ tử của y xuống, thân thể rắn chắc của Hắc Ưng lộ rõ trước con mắt Thu Tri Phong.

“Nơi này có bị Phong Vũ Phi chạm qua sao?”

Ngón tay Thu Tri Phong bắt đầu từ chỗ dấu hôn trên xương quai xanh trượt dần xuống dưới, mỗi một chỗ lại hỏi câu này.

Hắc Ưng bị điểm huyết đạo không có cách nói chuyện, liền cả động ngón tay cũng không thể.

Không nhận được câu trả lời, ánh mắt Thu Tri Phong bắt đầu nổi bão, động tác cũng ngày càng thô bạo. Cuối cùng dứt khoát banh hai chân Hắc Ưng ra, đặt ngón tay trước cửa vào của y.

“Nơi này thì sao? Có bị người chạm qua sao?”

Thanh âm Thu Tri Phong lúc này đáng sợ âm trầm, mà động tác thì tràn đầy tính nguy hiểm, gần như dọa ngất người ngay cả cái chết cũng không sợ như Hắc Ưng.

Huống chi trong lòng của y vô cùng ủy khuất. Liều chết liều sống mang tin quan trọng về, lại bị chính chủ nhân mà mình thần phục đối đãi như thế, nghĩ thế nào cũng thấy ủy khuất. Đôi mắt Hắc Ưng liên biểu hiện tất cả tâm trạng của y, rồi lại rơi vào tầm mắt của Thu Tri Phong đã tức giận đến mức gần như mất đi lí trí, trở thành ngọn lửa đốt cháy cây rơm lý trí cuối cùng của hắn.

Bị ta chạm vào người liền ủy khuất như thế sao? Người chán ghét ta như vậy?

Thế nên ra tay không để ý nặng nhẹ, ngón tay hung hăng cắm vào trong cơ thể Thu Tri Phong. Bởi vì Thu Tri Phong nhiều năm luyện võ, ngón tay không chỉ có vết chai mà so với người bình thường cũng thô to hơn. Mật huyết khô khốc căn bản là không chịu được, chỉ một lần dường như đã bị xé rách, chảy máu.

A –!

Kêu thảm thiết nhưng không phát ra tiếng, Hắc Ưng há miệng như cá mắc trên cạn. Toàn thân không thể cử động, chỉ có thể run rẩy kịch liệt như lá cây rung trong gió.

Thu Tri Phong đã mất đi lí trí, căn bản là không nhìn thấy thảm trạng của Hắc Ưng, chỉ cảm thấy sự kháng cự trên thân thể của thủ hạ mình. Sự phản nộ lại tăng thêm vài phần, lập tức lại chọc ngón tay kia vào.

Lúc này, hạ thân Hắc Ưng thực sự chảy máu. Màu máu đỏ tươi bám trên tay Thu Tri Phong một chút chảy ra, thành mấy dòng máu trượt xuống đùi Hắc Ưng, nhỏ xuống ga giường đơn màu trắng.

Thật giống như “cái ngàn vàng” của đêm đầu tiên.

Thu Tri Phong bị máu kích thích, bản năng bạo ngược bên trong mãnh liệt như nham thạch, bộc phát ra tình dục như hỏa.

Rút ngón tay về, nhanh chóng giật thắt lưng của mình xuống, hai tay Thu Tri Phong cầm lấy cổ chân Hắc Ứng đặt lên vai mình, sau đó đè mạnh y xuống, đem dục vọng đang phấn chấn bùng bùng thực hiện bước cuối cùng.

A a a –!

Há miệng kêu thảm thiết mà không phát ra âm thanh, con mắt Hắc Ứng trợn to hết mức, lại không có bất kì một giọt nước mắt nào chảy ra. Trước kia huấn luyện của ảnh vệ, làm cho năng lực khống chế của y gần như đạt đến mức hoàn mỹ. Nhưng là đối với cảm giác đau đớn, bản năng phản ứng vẫn tồn tại.

Đặc biệt khi y đối mặt với chủ nhân mà y trung thành nhất, loại bản năng này thể hiện ra một cách vô ý thức. Vậy nên mặc dù cố nén không cho nước mắt chảy xuống, thân thể vẫn không tự chủ được mà co rút, trong nháy mắt căng cứng.

Bởi vì hạ thân Hắc Ứng co rút kịch liệt khiến Thu Tri Phong cảm giác được đau đớn mà cũng cảm nhận được khoái cảm.

Thật giống như cảm giác giết chóc mà hắn thích nhất, đau nhức nhưng cũng khoái hoạt.

Giữ chặt eo Hắc Ứng, Thu Tri Phong điên cuồng luật động, mỗi lần đều rút ra toàn bộ rồi mãnh liệt đâm vào. Máu tươi cùng trọc dịch chảy ra từ phân thân trộn lẫn lại với nhau, theo mỗi động tác kịch liệt của hắn mà vẩy ra, rơi xuống giường đơn. Đồng thời, máu tươi ở hạ thân Hắc Ứng cũng chảy ra càng nhanh, càng nhiều, nhuộm đỏ một mảng lớn chăn đơn dưới người y.

Đột nhiên Thu Tri Phong đẩy nhanh tốc độ, eo cũng điên cuồng mà đưa đẩy, thân thể Hắc Ứng bắt đầu co rút, theo sự điên cuồng của hắn mà bắn ra, hai mắt mất dần tiêu cự. Cuối cùng hung hăng đẩy mạnh vài cái, Thu Tri Phong bắn vào trong cơ thể Hắc Ứng.

Dục dịch nóng hổi phun đầy vào mật huyết mẫn cảm, lại một lần nữa khiến thân thể Hắc Ứng theo bản năng co rút. Thậm chí mãi đến khi Thu Tri Phong rút phân thân của mình ra, toàn thân Hắc Ứng vẫn run rẩy không ngừng.

Mà đẩy cũng mới chỉ là bắt đầu.

Dục vọng của Thu Tri Phong còn chưa được thỏa mãn, hắn duỗi tay ra chạm vào người Hắc Ứng, dùng đầu gối tay hai chân y sau đó hướng về giữa hạ thân của mình đè xuống.

Lại lần nữa bị xô xuyên khiến mật huyết không ngừng co rút, Thu Tri Phong không thể chờ đợi liền đỉnh động lần nữa. Mà Hắc Ứng đến há miệng kêu cũng không làm được nữa, đầu vô lực rũ xuống, y lâm vào hôn mê. Chính là, đêm còn dài, Thu Tri Phong liên tục điên cuồng duy trì như trước.

Sắc trời có chút sáng lên, sáng ngày xuân luôn hơi rét lạnh, mặc dù đối với người luyện võ phòng thân có nội lực mà nói thì không đáng gì, nhưng là trừ trường hợp có tình huống ngoài ý muốn phát sinh. Rút rút thân thể, Hắc Ứng theo phản xạ tới gần chỗ ấm áp, sau đó cọ sát.

Thật lâu rồi y không được ngủ an tâm như vậy, tuy nhiên thân thể cảm giác rất kì quái, giống như đau, lại mệt giống như vừa mới tiêu diệt một bang phái xong vậy. Hắc Ứng trong lúc nửa tỉnh nửa mê túm lấy được thứ gì đó ở gần nhất, sau đó lại lâm vào mê man.

Thu Tri Phong nằm bên cạnh y, nhìn y nhử này, sau đó dựa vào chính mình, thậm chí còn cọ sát. Trên gương mặt kiên nghị bình thường giờ lại hiện lên một chút khờ dại của hài tử.

..... Thật hấp dẫn người

Yết hầu Thu Tri Phong giật giật, nhớ tới sự tàn bạo của chính mình tối qua lại đè dục vọng xuống. Mặc dù biết coi như mình không làm gì quá phận, thân là ảnh vệ, Hắc Ứng cũng sẽ không rời khỏi chính mình nhưng là trong lòng hắn vẫn có chút bất an.

Loại cảm giác này dường như từng có, nhưng mà tuyệt đối không phải cảm giác được trên người tình nhân Thanh Tùng.

Hình như trong trí nhớ từ rất lâu trước đây, lần đầu tiên hắn chiếm được thứ gì đó thuộc về mình - ảnh vệ, thì ra là Hắc Ưng.

Khi đó hắn dường như cũng không có cảm giác an toàn nên cố ý làm một số chuyện tàn khốc để bắt nạt Hắc Ưng, thử sự nhẫn nại của y, thử xem y có phản bội chính mình hay không...

Xoa mặt một cái, tầm mắt Thu Tri Phong chuyển xuống, nhìn thấy Hắc Ưng đang cầm tay của mình. Tay của Hắc Ưng so với hắn nhỏ hơn một chút, có thể bởi vì vóc dáng y thấp hơn mình. Chỉ là đôi tay này có rất nhiều vết chai, so với tay mình không kém hơn bao nhiêu. Hơn nữa những vết sẹo trên người y cũng chẳng chịt che kín da, chỉ có điều những vết thương đầy đều đã lâu rồi nên thoạt nhìn thấy rất nhẹ nhàng. Thêm vào đó, y vĩnh viễn là một bóng đen ẩn trong đêm tối, sợ là không có ai chú ý tới.

Nhưng mà, mặc dù hắn không có vài lần được tận mắt chứng kiến, lại đối với những vết sẹo trên người Hắc Ưng sinh cảm giác ngoài ý muốn. Hắn đã từng kiến trì xem hết quá trình huấn luyện cực khổ của Hắc Ưng, sự tàn khốc cùng thống khổ đó tuyệt đối không phải thứ người bình thường có thể chịu được, đến nay hắn còn chưa từng quên. Đối với việc Hắc Ưng trải qua huấn luyện kia mà có thể sống sót, hắn có đôi chút kính nể nên mới chỉ tên Hắc Ưng làm ảnh vệ của hắn.

Chỉ là ảnh vệ thật sự không cho người ta cảm giác có sự tồn tại nên từ rất lâu, hắn đã dần dần quên mất cái cảm giác lần đầu kính nể cùng khiếp sợ kia. Nếu như không phải lần đó say rượu mất lý trí, căn bản hắn sẽ không liếc nhìn đến trên người ảnh vệ một mực đi theo phía sau hắn này. Mà không thể giống như hôm nay vậy cùng nằm trên một chiếc giường lớn, thân thể dựa sát vào nhau lại càng không thể.

Rõ ràng, thời điểm lúc trước bọn họ còn niên thiếu, đã từng nhiều lần kề vai sát cánh chiến đấu, bị người đuổi giết mà bị thương đã từng dựa vào nhau để sưởi ấm....

Những chuyện này nghĩ lại tựa như mới xảy ra ngày hôm qua, nhưng thật sự là do thời gian quá tàn khốc hay là do hắn vô tình bạc nghĩa? Lại quên toàn bộ chuyện này.

Hơn nữa, nếu như lời Độc Y nói là sự thật, như vậy....

Thu Tri Phong đột nhiên thở dài một hơi.

Có lẽ, đây là vận mệnh.

Nhưng mà, hiện tại hắn cũng không thấy chán ghét, chuyện về sau, hãy để thời gian trả lời.

Duỗi tay ra chạm vào đôi lông mày dù trong giấc mộng vẫn đang nhíu chặt của Hắc Ưng, Thu Tri Phong nhẹ nhàng hất mái tóc đen đang vương trên vai y xuống, tiến đến gần tai y nói nhỏ.

“Bây giờ ngươi là của ta.”

Hắc Ưng nằm mơ, mơ một cơn ác mộng.

Trong mộng, chủ nhân của y dùng xiềng xích khóa y lại, sau đó hôn môi, xương quai xanh, ngực, cuối cùng nâng hai chân y lên, tiến vào. Cảm giác tê liệt đau nhức kia giống như huấn luyện cực hình đáng sợ trước đây, lập tức làm y kêu lên thảm thiết, sau đó bưng tỉnh.

Đôi mắt chưa xốt muốn nhìn gì đó có chút khó khăn.

Chỉ có điều, người bên cạnh này.... là ai? Nhìn sát vào, Hắc Ưng cả kinh, phía dưới xấu hổ một chút rồi từ trên giường đi xuống.

Chủ... chủ nhân?!

“Ngươi đã tỉnh?”

Thanh âm Thu Tri Phong so với trước kia vẫn vậy, chỉ có điều Hắc Ưng lại cảm thấy có thêm một chút ôn nhu.

Đầu hồng rồi sao? Ảo giác nha.

Hắc Ưng chớp chớp con mắt không thoải mái, tính toán muốn đứng dậy. Đúng lúc thân thể vừa mới động, hạ thân liền đau nhức kịch liệt! Đoạn kí ức bi thảm tối hôm qua hiện lên trong nháy mắt, thân thể Hắc Ưng cứng đờ, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

“Còn rất đau?”

Thấy y phản ứng như thế, Thu Tri Phong biết đau nhức đó là do chính mình tạo nên vì vậy ân cần hỏi, bước tới gần y. Vốn Hắc Ưng đang dựa vào ngực Thu Tri Phong, Thu Tri Phong cúi đầu, hơi thở hai người quần giao, Hắc Ưng cảm thấy một cỗ nhiệt ý cùng với hàn ý từ tim tuôn ra, sắc mặt đỏ lại trắng, toàn thân cứng ngắc.

Tuy thời điểm y còn niên thiếu đã từng tới gần chủ nhân như vậy, nhưng là đã qua nhiều năm không thể nữa, y không cách nào thích ứng. Thấy Hắc Ưng không trả lời, Thu Tri Phong tự đưa tay xuống dưới, trước khi Hắc Ưng kịp phản ứng chạm vào mặt huyệt phía sau của y.

“A...”

Chỗ bị xé rách, sưng đỏ giờ lại bị ngón tay thô ráp ấn lên; Hắc Ưng không khỏi hít lấy một ngụm lãnh khí, thân thể bị chà đạp bị thảm lập tức bị phơi bày trong không khí lạnh như băng. RỪng mình một cái, thân thể Hắc Ưng theo bản năng muốn né ra nhưng mà lý trí lại theo thói quen lựa chọn phục tùng.

– Thân là ảnh vệ, y phải phục tùng tất cả mệnh lệnh của chủ nhân. Đây là quy tắc từ nhiều năm trước đã khắc sâu trong lòng y.

Xoay người Hắc Ưng lại, Thu Tri Phong mặc kệ y nghĩ cái gì, trực tiếp dùng tay bài khai móng y ra. Trong khoảnh khắc Thu Tri Phong chạm vào mặt huyệt móng tay Hắc Ưng đâm thật sâu vào lòng bàn tay.

Chất lỏng bạch trùng cùng máu trộn lẫn vào với nhau, khô quánh lại cửa huyệt, động tác thô lỗ của Thu Tri Phong lần nữa làm cho chỗ đó đỏ máu. Chất lỏng màu đỏ tươi tản ra hương vị ngai ngai, chậm rãi trượt xuống đùi Hắc Ưng. Tình cảnh như thế đánh mạnh vào thị giác Thu Tri Phong khiến hắn lần nữa cảm giác được dục vọng đang dần nổi lên. Nền đề xuống dục vọng trong lòng, Thu Tri Phong buông Hắc Ưng ra, đứng dậy duỗi tay lấy ngoại bào mà chính mình ném ở bên giường, lôi ra một bình sứ nhỏ.

Mặt bị giữ cúi xuống, Hắc Ưng rất nghe lời mà thả lỏng, để mặc Thu Tri Phong an bài. Cho dù chủ nhân lại muốn thượng y thêm một lần, Hắc Ưng cũng sẽ không phản kháng. Mở bình sứ nho nhỏ ra nhìn nhìn, lỏng mảy Thu Tri Phong nhăn lại.

Suy nghĩ. Hắn ngồi dậy, mặc quần áo xuống giường.

Quay người lại, nghiêm túc che kín cơ thể Hắc Ưng, bên trong lời nói Thu Tri Phong có ẩn một tia áy náy.

“Người đợi một chút trước đã, để ta ta gọi tiểu nhị đun nước nóng mang tới.”

“Không cần làm phiền đến chủ nhân, cứ để thủ hạ đi.” Thân là ảnh vệ, đương nhiên phải thay chủ nhân làm việc, tuyệt không có đạo lí vì mình mà chủ nhân phải cố gắng sức lực.

Thu Tri Phong vừa thấy Hắc Ưng giãy dụa muốn đứng dậy liền không vui mím môi, nhanh như chớp điểm huyệt, Hắc Ưng ngoan ngoan quay trở về vị trí cũ.

Quả nhiên như vậy vẫn tốt hơn.

Hài lòng nghĩ như vậy, Thu Tri Phong mở cửa bước ra ngoài.

Lại bị điểm huyệt đạo một lần nữa, Hắc Ưng nằm sấp trên giường, gương mặt có chút vận vẹo. Động tác vừa rồi quá mạnh tác động đến vết thương ở hạ thân, chất lỏng ẩm áp chảy xuống. Một lát sau, Thu Tri Phong đã trở lại, còn có mấy người đi theo sau mang một thùng gỗ lớn đem vào trong phòng. Phát tay để bọn họ lui ra, tiện tay ném cho một khối bạc khen thưởng, mấy người lập tức vui tươi hơn hớn đi ra ngoài, không quên đóng cửa lại.

Thu Tri Phong cài then sau đó đến bên giường, ôm lấy Hắc Ưng mà nhẹ nhàng đặt vào trong thùng gỗ to có thể chứa được hai nam nhân trưởng thành, động tác lúc này của hắn thật cẩn thận nhưng là vẫn dọa Hắc Ưng chết khiếp.

Kinh ngạc nhìn chủ nhân ôm mình như nữ nhân mà đặt vào thùng gỗ, cho dù Hắc Ưng là người giữ bình tĩnh rất tốt cũng không khỏi phát ra tiếng kinh sợ nhỏ nhỏ, sau đó đột nhiên im miệng.

“Chủ nhân, để ta tự mình tới.”

Thấy Thu Tri Phong chẳng những không giải khai huyết đạo cho mình mà ngược lại còn cầm khăn vải bên cạnh lên, Hắc Ưng cuống quýt nói, con mắt cũng đảo loạn lên không dám nhìn vào tầm mắt Thu Tri Phong. Nhiệt độ trên mặt Hắc Ưng bất tri bất giác tăng cao kịch liệt.

“Người không tiện làm, để ta.”

Thu Tri Phong đơn phương quyết định, sau đó nhúng ướt khăn vải, từ từ hướng về phía bả vai Hắc Ưng để lau. Hắc Ưng không cách nào nhúc nhích, hạ thân vì bị nước ấm bao quanh mà đau đến co lại. Tuy chút đau nhức này y còn chịu được nhưng không có nghĩa là y có thể an tâm để chủ nhân phục vụ cho mình.

Thời điểm y vì Thu Tri Phong mà nhận một kiếm cũng không được chiếu cố đến vậy. Thậm chí thật lâu trước đây, khi quan hệ chính phụ giữa bọn họ còn chưa phân chia rõ ràng cũng chưa từng được hậu đãi thế này. Hắc Ưng không biết làm sao, mắt đảo qua đảo lại nhưng không dám nhìn thẳng về phía trước. Mà khăn vải trong tay Thu Tri Phong đã trượt xuống lau ở trước ngực của y. Nhũ tiêm sưng đỏ chạm vào nước bị kích thích, càng căng cứng hơn nữa.

Hắc Ưng cảm thấy thẹn hai tai đỏ lên, thật muốn chìm xuống nước mà.

Ô ô, rất mất mặt!

Ánh mắt Thu Tri Phong buồn bã, đôi tay cầm khăn vải vô tình hữu ý lại ở hai điểm trước ngực xát qua xát lại, khiến cho thân thể Hắc Ưng run rẩy không thôi. Càng nhìn thấy đáng vẻ Hắc Ưng nhẫn nại, lại càng muốn khi dễ y, Thu Tri Phong đột nhiên có ảo giác về quá khứ.

Khi hần cùng với Hắc Ưng còn niên thiếu, hần thích nhất khi dễ Hắc Ưng non nớt hơi ngờ nghệch mà lại có phần thành thật này đến phát khóc mới thôi. Về sau, đại khái là hần khi dễ y quá nhiều, Hắc Ưng dần dần học được cách không để lộ biểu tình ra ngoài làm cho hần thấy thật không có cảm giác thành tựu, dần dần không hề cảm thấy hứng thú với việc khi dễ Hắc Ưng nữa mà lại cảm thấy trò chơi mới - nữ nhân thật mới lạ, càng ngày càng đối với Hắc Ưng lạnh nhạt. Đại khái là từ lúc đó, hần cùng Hắc Ưng dần dần bất hòa, cuối cùng dẫn đến mối quan hệ chủ tớ như bây giờ.

Động tác đùa giỡn của Thu Tri Phong như vậy, cuối cùng cũng khiến Hắc Ưng mở miệng xin khoan dung. Chỉ là thanh âm khàn khàn kia thật sự khiến cho người mê mẩn, đặc biệt giống trong trí nhớ như đúc, bộ dáng hai mắt đầm lệ đáng thương, càng làm cho người ta không cách nào nhịn được.

Nghiêng người hôn lên đôi môi Hắc Ưng, nụ hôn lúc này ôn nhu đến mức khiến người có thể rơi lệ.

Rời khỏi đôi môi y, dưới ánh mắt khiếp sợ nhưng tràn đầy mê hoặc của Hắc Ưng, Thu Tri Phong cầm khăn vải hướng xuống phía dưới tiếp tục lau, mãi đến khi chạm tới hạ thân.

“Chủ... chủ nhân! Ta có thể... chính mình làm.”

Nếu như có thể động, nhất định Hắc Ưng mặc kệ sự đau đớn ở hạ thân, túm lấy khăn vải chính mình lau.

Nhưng là, vấn đề ở chỗ y không nhúc nhích được.

“Người thực sự có thể tự làm sao?” Thu Tri Phong ngẩng đầu, cân nhắc ý kiến của y.

“Ta... ta có thể!” Dưới ánh nhìn của hần, thanh âm của Hắc Ưng càng ngày càng nhỏ, cuối cùng biến mất trong sự gằng bó giao triền.

Rời khỏi đôi môi mềm mại của Hắc Ưng còn kéo ra thêm một sợi tơ bạc, dưới cái nhìn chăm chú của Hắc Ưng, hần lè lưỡi liếm sợi tơ bạc vào miệng, gương mặt khô cứng tuần tú như đao gọt búa bổ của hần cũng hiện ra một nét cười không đứng đắn.

“Cứ để ta làm đi.”

Nói, ngón tay Thu Tri Phong nhẹ nhàng mơn trớn địa phương mà tối hôm qua bị mình “yêu thương” qua trăm ngàn lần, bị nước ấm làm ướt, việc tẩy rửa cũng đơn giản hơn nhiều. Chút đau đớn ấy với Hắc Ưng không đáng vào đâu, chỉ là, cảm thấy không được tự nhiên.

Đặc biệt là sự thân mật quá mức này, y thật sự không thể thích ứng.

Lúc trước khi sư phụ phát hiện y hay cùng thiếu chủ Thu Tri Phong qua lại, đã bị ngoài sáng trong tối giáo huấn nhiều lần. Lúc ấy còn ngây thơ, y cũng không biết dụng ý của sư phụ, mãi đến về sau khi trong giáo có phản đồ tập kích, Thu Tri Phong vì y mà bị kẻ địch chém hai đao.

Rõ ràng là y bảo vệ hãn mới đúng! Y là ảnh vệ! Lại hại hãn vì mình mà bị thương!

Khi đó y chính thức biết khổ tâm của sư phụ. Vì vậy y liền hữu ý vô tình mà tạo khoảng cách với chủ nhân, đồng thời cũng điên cuồng tiếp nhận huấn luyện tàn khốc của sư phụ. Y không nghĩ sẽ làm liên lụy chủ nhân! Y muốn bảo vệ hãn! Y như thanh kiếm của hãn, làm khiên cho hãn, mãi đến khi trứ hơi thở cuối cùng.

Dừng dòng suy nghĩ của mình lại, hơi xoay mặt qua, ánh mắt Hắc Ưng lập lòe, cố gắng làm sự chú ý của mình chuyển sang hướng khác, không quan tâm đến tay Thu Tri Phong đang chạm vào mặt huyệt của chính mình. Đột nhiên, ngón tay Thu Tri Phong thử đâm vào trong, mặt dù chỉ là nhẹ nhàng vào một chút cũng khiến Hắc Ưng kinh hãi vạn phần.

Sững sờ mà nhìn thấy ánh mắt không vui vẻ của Thu Tri Phong, nói chuyện vừa gấp lại vừa sợ.

“Chủ... chủ nhân?! Không... không cần như vậy!...”

4. Chương 4

“Nơi này nhất định phải tẩy rửa, nếu không người sẽ sinh bệnh. Mặc dù có hơi đau một chút nhưng ta tin tưởng người có thể chịu được.”

Tặng cho Hắc Ưng một nụ cười tín nhiệm, ngón tay Thu Tri Phong hơi dụng lực một chút đẩy vào phía trong cơ thể Hắc Ưng. Thở gấp một cái, lồng ngực Hắc Ưng phập phồng kịch liệt, cơn đau tối qua dường như lại càn quấy trong cơ thể, ánh mắt y có chút khó chịu. Thu Tri Phong vẫn chú ý quan sát vẻ mặt Hắc Ưng, thấy phản ứng của y không đúng, khẽ đảo mắt, lần thứ hai lại hôn lên môi y.

Lần này là kịch liệt hơn sâu, cuốn lấy đầu lưỡi Hắc Ưng đang có ý kháng cự, đồng thời động tác phía dưới cũng không hề dừng lại, nhẹ nhàng đen trượt dịch bên trong hậu huyệt của y móc ra. Ánh mắt Hắc Ưng trợn to rồi lại bị kĩ năng hôn cao siêu của Thu Tri Phong biến thành thần trí mơ hồ, ánh mắt lại như phủ một tầng sương mù. Thậm chí bởi vì kinh nghiệm của y quá kém phong phú mà khiến y nhất thời không biết hô hấp như thế nào.

Tẩy sạch thứ phía trong cơ thể Hắc Ưng, Thu Tri Phong lần thứ hai lưu luyến khuôn miệng của y, thật lâu mới chấm dứt nụ hôn. Hắc Ưng bị hôn đến thất điên bát đảo, đến mức khi nào mình được Thu Tri Phong ôm về giường cũng không biết. Đến khi y hồi phục tinh thần, Thu Tri Phong đã lau khô cơ thể y, đặt vào trong chăn ấm áp.

“Tối hôm qua ta khiến người quá mệt mỏi, nghỉ ngơi thêm chút nữa đi, lát nữa ta quay lại thăm người.” Thu Tri Phong chạm vào tóc Hắc Ưng, nhíu nhíu mày, vận dụng nội lực vào tay. Một lát sau, tỏa ra chút sương mù, tóc của Hắc Ưng đã gần như khô.

“Chủ nhân, ta nghĩ...” Phát hiện mình rốt cuộc có thể cử động, đối với hành động tối qua của chủ nhân với mình mà Hắc Ưng cảm thấy hoang mang, nhưng mà Thu Tri Phong lại nhanh chóng áp chế thân thể hãn.

“Nghỉ ngơi đi, đừng nói gì cả. Ta còn có việc.”

“Không được, ta phải đi theo ngài. Tuy rằng không thu được đáp án nhưng thân phận của mình Hắc Ứng vẫn luôn nhớ rõ.”

Nào có chuyện ảnh vệ ở trên giường ngủ, chủ nhân lại chạy đi làm việc bao giờ?

“Nghe ta.” Thu Tri Phong dùng một câu ngăn chặn tất cả ngôn ngữ và động tác của Hắc Ứng.

Hắc Ứng ngoan ngoãn nằm xuống, hai mắt nhắm nghiền, một câu cũng không nói thêm nữa. Mệnh lệnh của chủ nhân là tất cả nên hắn phải nghe theo.

Vừa lòng nhìn Hắc Ứng nhắm mắt lại, Thu Tri Phong mở cửa đi ra ngoài.

Chẳng qua khi vừa bước qua cánh cửa kia hắn lại trở về là con người lãnh huyết cuồng vọng, giáo chủ ma giáo khiến người trong võ lâm vừa nghe danh đã sợ mất mật.

Nhẹ nhàng bắt tay một cái, một bóng đen lên tiếng từ góc đi ra, quỳ trước mặt hắn, tuy nhiên động tác có phần không bằng Hắc Ứng.

Thu Tri Phong lớn tiếng phân phó, bóng đen kia liền tuân lệnh, ngay lập tức biến mất vào trong bóng tối, không gây ra chút tiếng động.

Nhưng mà, sau khi người kia rời đi Thu Tri Phong vẫn đứng ở chỗ cũ, trên mặt hiện lên loại thần sắc phức tạp, khó hiểu. Sau một lát còn hiện lên vẻ mặt như đang suy nghĩ điều gì, biểu tình lạnh băng không chút độ ấm khiến người ta không khỏi run lên.

Trong phòng, Hắc Ứng chớp mắt một lát liền ngồi dậy, ở hậu huyệt có cảm giác mát rượi, sợ là cả thuốc cũng do chủ nhân bôi giúp. Làn da màu mặt ong hiện lên một tầng đỏ ửng, Hắc Ứng mặc áo đơn lên người, về phần ngoại bào...

Thở dài nhìn ngoại bào rách nát tới mức không thể mặc được nữa, Hắc Ứng chậm rãi đi tới cửa, hơi mở cánh cửa ra: “Ảnh nhất hay là ảnh tam?”

Trên cơ bản tất cả ảnh vệ của Thu Tri Phong cùng học một loại công phu, chẳng qua là công lực mạnh yếu khác nhau. Mà Hắc Ứng được xưng là “chi ảnh mạnh nhất” bởi vì thực lực của y đứng đầu trong đám ảnh vệ, dĩ nhiên không thể nào không phát hiện ra sự tồn tại của ảnh vệ khác.

Hắc Ứng vừa dứt lời, bóng đen kia bay đến trước mặt y.

“Thì ra là ảnh nhất, người tiến bộ rồi.” Lùi sang nửa bước để người này tiến vào, Hắc Ứng quay người đóng cửa.

“Được rồi, ở đây không có người ngoài, người cũng không cần giữ lễ.” Nhẹ nhàng nhấn trên vai hắc y nhân một cái, Hắc Ứng lôi hắn ngồi xuống ghế.

Hắc y nhân ngẩng đầu lên, lộ ra bộ mặt búp bê thanh tú, giống như một tiểu đệ hàng xóm bình thường đáng yêu: “Hắc Ứng đại ca, trước đây ngươi rốt cuộc đi đâu vậy? Chúng ta lo lắng cho ngươi gần chết.” Một mặt nắm chặt tay Hắc Ứng, ảnh nhất bắt đầu dụi vào vai Hắc Ứng cọ xát làm nũng.

“Đừng nói nữa, bị người ám toán, mất hết thể diện của ảnh vệ.” Hắc Ứng có chút hổ thẹn.

“Vậy ngươi không bị thương?”

Chỉ có “chi ảnh mạnh nhất” mới có tư cách đứng bên người bảo vệ Thu Tri Phong, những ảnh vệ khác phải bảo trì khoảng cách nhất định với hắn. Cho nên dù Hắc Ứng không ở đây mà không có mệnh lệnh của Thu Tri Phong ảnh vệ môn cũng không dám cho người thay thế vị trí của y. Cũng chính vì vậy, Hắc Ứng xác định chuyện tối hôm qua không có người thứ ba biết.

Nắm lấy bàn tay to của Hắc Ứng, ảnh nhất nhìn trái nhìn phải cẩn thận, chỉ kém nước cối nốt độc y trên người Hắc Ứng ra xem xét.

“Ta không bị thương. Thời gian ta không ở đây, bên cạnh chủ nhân có dị động gì không?” Cho dù gặp phải ủy khuất Hắc Ứng vẫn là đặt an toàn của chủ nhân lên hàng đầu.

...Lời thề đã lâu trước kia không một kẻ nào biết, hắn luôn luôn ghi nhớ!

“Không hổ là đại ca! Quả nhiên lợi hại!” Ảnh nhất nghĩ đến Hắc Ưng an toàn thoát ra, tia sùng bái lại lần thứ hai lóe lên trong mắt.

“Gần đây cũng không có việc gì lớn, chỉ có lũ lâu la đến tự tìm đường chết, đã dễ dàng bị chúng ta thu thập.”

“Vậy à...” Thì ra Thu Tri Phong không lừa y.

Nhưng mà Hắc Ưng vẫn cảm thấy dường như có chỗ nào không đúng lắm, dựa vào đầu óc của y lại không thể nghĩ ra nguyên do gì.

”Như vậy hiện tại là ảnh tam ở bên cạnh chủ nhân? Năng lực của hắn so với trách nhiệm không phải còn cách một khoảng rất xa sao?”

“Àn, đúng là ảnh tam, ta so với hắn còn xa hơn, của ta đại khái là gấp đôi.” Nghĩ nghĩ, ảnh nhất trả lời.

“Ảnh nhất, người đi tìm ngoại bào cho ta.”

Hắc Ưng nghe hắn nói như thế cảm thấy cả kinh, lập tức kéo ảnh nhất đứng dậy, đẩy hắn ra ngoài. “Càng nhanh càng tốt!”

“Được.” Tuy rằng không rõ nguyên nhân khiến Hắc Ưng vội vã như thế, nhưng mệnh lệnh của “chi ảnh mạnh nhất” là nhất định phải nghe.

Thân hình ảnh một chợt lóe như một cái bóng đen vụt biến mất, lát sau, một kiện ngoại bào màu đen đã được đưa tới tay Hắc Ưng.

“Ta đi tìm chủ nhân, người theo sau.”

Mở cửa sổ ra, Hắc Ưng điều chỉnh hô hấp, cơ thể trầm xuống như một làn khói đen nhẹ nhàng lướt đi, vô thanh vô tức biến mất giữa không trung, khiến ảnh nhất bội phục không thôi, cũng vội theo sau.

Chừng nửa nén nhang, trong phòng nghị sự, Thu Tri Phong đang cùng mưu sĩ Trương thương thảo việc của ma giáo, toàn thân đột nhiên run lên, khóe miệng lập tức nở nụ cười.

“Giáo chủ?” Trương Lương vẫn cẩn thận quan sát sắc mặt Thu Tri Phong liền sửng sốt, lên tiếng hỏi.

“Không có gì, tiếp tục đi.”

Phất phất tay, Thu Tri Phong ngồi trên thượng vị ánh mắt hơi đảo qua đảo lại, lại nhìn đến Trương Lương, lộ ra ý cười khó hiểu khiến trong lòng Trương Lương nhảy dựng, quay đầu tránh đi ánh mắt của Thu Tri Phong.

Mặc dù sinh nghi, Trương Lương cũng không dám trắng trợn biểu đạt nghi vấn của mình với giáo chủ đại nhân trước mặt.

Dù sao, gần vua như gần cọp. Gã hiện tại cũng chỉ là một mưu sĩ nho nhỏ mà thôi. Đặc biệt, hắn vẫn là ở bên kia...

Cầm trong tay tất cả những chuyện liên quan đến công việc đã được giải quyết xong xuôi, Trương Lương thức thời đi ra, chính là trong nháy mắt, ánh mắt gã quét về phía một cây cột trong góc phòng nghị sự.

... Hắc Ưng đã trở lại sao? Quạt lông phe phẩy, con người Trương Lương đảo qua đảo lại mấy vòng, không hề dừng lại, bước nhanh ra khỏi cửa.

Hắc Ưng vẫn không nhúc nhích nhìn bóng dáng Trương Lương ngày càng xa, y cảm giác được ánh mắt tìm tòi vừa rồi của gã.

Gã phát hiện ra mình sao? Dựa vào thực lực của một mưu sĩ có thể phát hiện ra sự tồn tại của hắn??? Không khỏi quá mức cổ quái!

Rõ ràng nhìn những biểu hiện trước đây của gã võ công vẫn chỉ thường thường... Ngoại trừ chủ nhân thì đối với kẻ nào cũng phải đề phòng, đây là pháp tắc sinh tồn cơ bản nhất của ảnh vệ, cho tới bây giờ Hắc Ưng đều coi đó như thánh chỉ.

Huống hồ, trên thế giới này, trừ bỏ chủ nhân Thu Tri Phong không có người nào có thể khiến y khẳng khái một mực đi theo.

Mãi đến khi không thấy bóng dáng của Trương Lương đâu nữa, tay trái Thu Tri Phong vung một chưởng nhẹ nhàng, sử dụng nội lực, cửa phòng nghị sự liền từ từ đóng lại.

“Sao ngươi lại tới đây?” Hắc Ung hỏi nhưng không phải theo hướng Trương Lương đoán mà là chính chỗ hắc đang ngồi.

Quả nhiên, Hắc Ung dần dần hiện thân ở bên cạnh hắc. “Thuộc hạ lo lắng đến an nguy của chủ nhân.”

“Thân thể của ngươi thế nào?” Thu Tri Phong rất tự nhiên một tay kéo Hắc Ung đến trước mặt mình, muốn vén vạt áo của y lên.

Hắc Ung vừa then vừa sợ, lại đỏ mặt, ngại vì thân phận mà không dám tránh khỏi bàn tay của chủ nhân, vì thế đứng thẳng bất động. Thật ra, Thu Tri Phong vừa mới xúc ngoại bào của y lên, tay liền cứng đờ, sau đó không từ nhiên mà rút tay về, nhưng mà tay kia còn cầm lấy cổ tay Hắc Ung không buông ra.

“Ảnh nhất cũng tới?” Thu Tri Phong cố nói sang chuyện khác, vẻ mặt tự nhiên như không, che dấu khổ hạ mình đã cương lên.

Đáng chết!!! Hắc sao có thể bắt tri bắt giác mà coi Hắc Ung như hồng phấn tri kỉ bình thường mà khinh bạc! Cho dù nằm chung một giường, y cũng là “chi ảnh mạnh nhất” của hắc!

Hai người vĩnh viễn không thể đối xử ngang bằng.

“Đúng vậy, thực lực của ảnh tam còn cách xa so với trách nhiệm phải gánh, thuộc hạ sợ hắc hộ vệ không chu toàn.” Thân thể Hắc Ung hơi trầm tĩnh lại, chính là chỗ cổ tay bị chủ nhân cầm lấy giống như đang có lửa đốt.

Thân thể Hắc Ung còn nhớ rõ hơi thở của Thu Tri Phong, cảm giác, đụng chạm cho nên y không tự giác mà run rẩy. Y khôn tự giác, không có nghĩa là Thu Tri Phong không có cảm giác.

Thu Tri Phong nhú mày, ngẩng đầu nhìn Hắc Ung đang cố gắng bảo trì gương mặt tự nhiên: “Ngươi... sợ ta?”

“Không phải.” Hắc Ung trả lời gần như ngay lập tức, khiến hắc nghi ngờ y đang giấu đầu hở đuôi.

Nhưng mà, đích xác là không phải y sợ Thu Tri Phong mà là thân thể y đối với sự đụng chạm của Thu Tri Phong sinh ra phản ứng.

“Đêm qua ta không khống chế được. Về sau sẽ không như vậy nữa...”

Nghe vậy Hắc Ung thở phào một hơi, chẳng qua là y lý giải sai ý của Thu Tri Phong.

“Ta sẽ cẩn thận hơn.”

Hắc Ung hít phải một ngụm khí lạnh, ý của chủ nhân là... sau này còn tiếp tục ôm y???

Như vậy chẳng phải là vẫn cùng chủ nhân nảy sinh tiếp xúc thân mật sao? Chẳng lẽ bọn họ lại giảm lên vết xe đổ?!

“Ngươi đã là người của ta, chuyện này là không thay đổi được.” Thu Tri Phong cầm lấy cổ tay Hắc Ung hơi dùng lực một chút, kéo Hắc Ung đến trong ngực mình, tay kia đồng thời xoa xoa nơi khóe mắt Hắc Ung. Miệng hơi nhếch lên, dưới ánh mắt khiếp sợ của Hắc Ung, lần thứ hai Thu Tri Phong hôn lên đôi môi y. Lúc này không chỉ là cường thế chiếm giữ mà cũng là trang trọng tuyên cáo.

– Hắc Ung cả đời này đều chỉ có thể là của Thu Tri Phong! Dù là sinh, dù là tử, càng không nói tới thân phận.

Hắc Ung hơi mê mang ẩn mình đi phía sau Thu Tri Phong, điều chỉnh thân thể đến trạng thái tốt nhất, nhưng mà đêm trước bị đối đãi thô bạo tạo thành vết thương thường gây ra đau đớn. Đối với tuyên cáo của chủ nhân, y một chút ý kiến phản đối cũng không có.

Vốn dĩ, y là ảnh vệ của chủ nhân, chỉ cần y còn sống thì vĩnh viễn không thay đổi.

Nhưng là, cái mà chủ nhân gọi là “người của ta” không chỉ là ý tứ ở phương diện này. Nói cách khác, chủ nhân còn có thể làm... làm chuyện kia với mình.

Nháy mắt mặt Hắc Ứng lại hồng, lại đỏ, cuối cùng khôi phục bộ dáng ban đầu, không chút thay đổi. Mặc kệ như thế nào, chỉ sợ lúc này y phải làm trái mệnh lệnh của chủ nhân.

Mạng của y, chỉ còn tồn tại tới một tháng sau thôi. Cho nên, chỉ cần bây giờ chú ý hơn một chút, tuyệt đối sẽ không có cơ hội diễn lại sự kiện năm đó...

Thu Tri Phong không thể không nhíu mày, hơi thở phía sau hắn mới hỗn loạn trong nháy mắt, sau đó mới bình ổn trở lại.

Là do chuyện mình nói với hắn gây ra đả kích quá lớn sao? Nhớ tới lúc đó, Hắc Ứng lộ ra vẻ mặt ngây ngốc, Thu Tri Phong có chút muốn cười.

Năm đó, khi hắn chỉ điểm Hắc Ứng làm ảnh vệ của hắn, y tựa hồ cũng như vậy - ngơ ngàng nhìn mình mà sửng sốt, nhiều năm như vậy rồi mà phản ứng của y vẫn như ba đầu. Y sao có thể đơn thuần, trước sau vẫn đáng yêu như vậy?

Càng trêu đùa y, kí ức về những năm đó lại càng từ trong đầu tuôn ra càng nhiều. Cách mấy năm, không hề mơ hồ đi mà ngược lại rõ ràng một cách dị thường.

Lại nói tiếp, ánh mắt Hắc Ứng khi còn thiếu niên so với Thanh Tùng có vài phần tương tự, đều có nét chấp nhất quật cường...

Vừa nghĩ, Hắc Ứng chậm rãi đi xuống địa lao âm u.

Địa lao của ma giáo đối với người bình thường mà nói thì còn khủng bố hơn địa ngục. Bởi vì nơi này là hình đường mà đường chủ Phi Thiên thích vui đùa nhất. Không gian âm u, mùi vị ghê tởm, tiếng kêu thảm thiết chói tai, hết thảy đối với Phi Thiên mà nói, so với bất cứ thứ gì đều tuyệt vời hơn.

Ở ma giáo, hình đường chính là nơi hành xử phạm nhân, là nơi người phạm lỗi sẽ bị đưa tới sám hối. Mà địa lao thì phải là tội đến mức chết người mới phải đi vào, đến đây rồi đừng nghĩ còn sống mà ra ngoài, mặc kệ người là quan lớn hay là hiệp khách thần thông quảng đại.

Thu Tri Phong đi thẳng vào sâu bên trong, đối với các loại hình cụ, bộ dáng thê thảm của phạm nhân coi như không thấy. Hắc Ứng cũng lạnh lùng như chủ nhân của y, chính là không có bất luận kẻ nào có thể nhìn thấy. Thân là ảnh vệ, nơi âm u lại càng thích hợp cho y tồn tại, so với ánh mặt trời thì tự tại hơn nhiều. Ngay cả ẩn thân cũng ít phí khí lực hơn. Dọc đường đi, tất cả người hành hình đường như cũng đang chìm đắm trong sự thi bạo, căn bản không chú ý tới giáo chủ tự mình giá lâm.

Chính là, nếu thay vào đó là một người xa lạ, sợ là đã bị một trong số đó bắt lại, không cho cơ hội phản kháng mà trực tiếp lôi đi hành hình. Với vì nơi này, tất cả người hành hình đều là cấp dưới của đường chủ hình đường Phi Thiên, cũng là toàn bộ thực lực thiên thượng giả của ma giáo.

Cuối cùng Thu Tri Phong cũng dừng lại trước một cánh cửa mà Hắc Ứng lén rung mình một cái.

“Chi nha.” tay Thu Tri Phong còn chưa chạm tới, cánh cửa kia đã tự mình chậm rãi mở ra, phối hợp với bối cảnh thật khiến người ta rợn tóc gáy. Cỉ tiếc, hai người này cũng đã đạt đến trình độ kiến quái bất quái, Thu Tri Phong đi vào, Hắc Ứng tiếp tục theo phía sau.

Đường chủ hình đường Phi Thiên đứng dựa vào tường, ở một góc sáng sủa trong không gian âm u, làn da xanh trắng, ánh mắt vô thần, không nhúc nhích, chột nhìn lại, so với thi thể giống y nhau.

“Người sao vẫn không thay đổi như vậy?” Thu Tri Phong tiến về phía trước, dáng vẻ có chút bất đắc dĩ, tay đặt trên vai Phi Thiên.

Ánh mắt vô thần của Phi Thiên đảo một vòng rồi nháy mắt khôi phục nét tinh anh, như một con búp bê đột nhiên có sinh mệnh, tóm lấy tay Thu Tri Phong.

“Người tới làm gì?”

“Tìm người hỗ trợ.”

Thần sắc Thu Tri Phong tự nhiên, lấy một cái ghế, ngồi xuống trước mặt Phi Thiên.

“Chuyện gì?” Phi thiên vừa nghe hắn nói vậy liền nhăn mày.

Mỗi lần Thu Tri Phong tìm hắn hỗ trợ đều là chuyện không tốt, hơn nữa một việc lại một việc thật phiền toái. Mà hắn thì ghét nhất là phiền toái!

“Thanh lý môn hộ.” Thu Tri Phong mỉm cười, hắn đã đoán trước là sẽ nhận được câu trả lời như vậy, tà ý trên gương mặt ngày càng có vẻ tà khí bức người, sát khí như đao bàn sắc bén mà từ từ phát ra.

“Người có năng lực làm xong việc này đi, sao lại muốn tìm ta hỗ trợ?” Phi Thiên cảm giác được sát khí của Thu Tri Phong, sắc mặt hơi đổi, nháy mắt lại trấn tĩnh, trên người cũng tản ra sát khí cường đại.

“Bởi vì có người ngoài tham gia.” Thu Tri Phong nhếch miệng cười nhưng trong mắt không hề có ý cười. “Tứ vương gia đương triều cũng muốn phân chia chén canh ”ma giáo” này.”

“Người vừa nói tới tứ vương gia? Phong Vũ Phi?!” Nghe vậy, mắt Phi Thiên trợn to, toàn bộ khuôn mặt trở nên hung tợn khiến người ta sợ hãi, thậm chí hơi nhích người đứng lên khỏi ghế.

Thấy vậy, Thu Tri Phong vừa lòng, lạnh nhạt gật đầu.

“Thật tốt quá! Thật tốt quá! Trời cao có mắt! Cuối cùng ta có thể báo thù!”

Nháy mắt, Phi Thiên bỗng mừng như điên, gương mặt hơi có chút xanh trắng, trong mắt cũng bắn ra quang mang hưng phấn dị thường, bàn tay nắm quá chặt, lòng bàn tay bị móng tay cắm sâu vào, máu tươi theo đó mà chảy ra. Thu Tri Phong mỉm cười nhìn Phi Thiên kích động cùng thất thố, nhẹ nhàng búng ngón tay một chút bắn ra một đạo kinh khí.

Phi Thiên đang lâm vào trạng thái điên cuồng chợt bình tĩnh trở lại, quay đầu đi, vách tường phía sau gần như bị lõm thành một nắm tay nhỏ. Có thể trả thù kẻ giết cả nhà mình, lại làm hại mình thành người không ra người quỷ không ra quỷ, như vậy hưng phấn cũng có lý do, nhưng là Thu Tri Phong không có hứng thú nhìn hắn kích động như vậy.

Thản nhiên chỉnh lại cổ tay áo chính mình, Thu Tri Phong hạ mí mắt: “Bình tĩnh trở lại rồi?”

“Thật có lỗi, thất thố.” Khi tỉnh táo lại, thái độ của Phi Thiên lại trở nên cung kính, một chút cũng không thấy dấu hiệu của sự kiêu căng vừa rồi. Nghĩ đến mối huyết hải thâm thù của hắn và Phong Vũ Phi, đồng thời cũng nhớ lại Thu Tri Phong đã cứu hắn một mạng, cho hắn cuộc sống yên phận. Nếu không thái độ của hắn cũng không thay đổi lớn đến vậy.

“Không ngại. Người quyết định rồi sao? Giúp, hay là không giúp?” Nhẹ nhàng đứng dậy, Thu Tri Phong nghiêng đầu, rõ ràng là vẫn cười như trước nhưng lại khiến người ta thấy sợ.

“Giúp, không tiếc gì đại giới.”

“Sau khi chuyện này thành công, ta sẽ tặng hắn cho người làm ”đồ chơi“.”

Bàn tay sẫm màu nắm lấy bàn tay xanh trắng, Phi Thiên cùng Thu Tri Phong nhìn nhau cười. Mà Hắc Ưng vẫn ẩn thân phía sau lưng Thu Tri Phong thấy được: thiên, dường như thay đổi.

Mà người trở thành vật giao dịch Phong Vũ Phi lúc này lại thoải mái ngồi ở phủ vương gia của hắn, đột nhiên rùng mình một cái, thiết nghĩ là do chính mình cảm lạnh mà thôi.

Chậm rãi đi phía sau lưng Thu Tri Phong đi ra khỏi địa lao, Hắc Ưng thâm thở dài một hơi. Muốn nói trong ma giáo ai đáng ợ nhất, đại khái trừ bỏ giáo chủ thì chính là đường chủ hình đường vô cùng quái dị kia. Không ai biết hắn gia nhập ma giáo lúc nào, chính là một ngày nào đó, hắn đột nhiên trở thành đường chủ hình đường, sau đó lấy âm ngoan quyết tuyệt chặn tất cả lời nói phản đối.

Chính là võ công của hắn dị thường kì quái, hơn nữa tính cách cũng kì lạ. Khi thì âm hiểm, khi thì cuồng bạo, là người âm khí nặng nhất trong ma giáo. Lúc này, vì cái gì mà chủ nhân muốn tìm hắn hỗ trợ đây? Hơn nữa phản ứng của hắn khi nghe được tên Phong Vũ Phi cũng thật kì quái.

Hắc Ưng một bên vẫn duy trì trạng thái ẩn thân, đi theo Thu Tri Phong, hồn nhiên không chú ý tới phương hướng là đang tiến tới.... phòng ngủ.

Nhìn như đang tùy hứng đi về phía phòng ngủ, Thu Tri Phong lại cẩn thận cảm giác hơi thở phía sau, mãi đến khi Hắc Ứng vẫn theo hần bước vào phòng, khóe miệng chậm rãi nhếch lên.

“Hắc Ứng, hiện thân đi.” Tùy ý ngồi trước bàn, Thu Tri Phong rót chén trà.

“Hong sắc vi” là loại trà thượng đẳng nhất, tên nghe thật nhẹ nhàng, chậm rãi đánh vào lòng người.

“Vâng.” Hắc Ứng cung kính hiện thân trước mặt Thu Tri Phong. “Chủ nhân có gì phân phó?”

“Ngồi xuống.” Thu Tri Phong nhắc chân, đem cái ghế đã xuống trước mặt Hắc Ứng.

Hơi hoài nghi một chút nhưng Hắc Ứng vẫn lựa chọn nghe theo mệnh lệnh.

“Trà.” Thu Tri Phong trong nháy mắt lại cầm một tách trà, đưa tới trước mặt Hắc Ứng.

Nhìn chằm chằm xuống mũi chân mình, Thu Tri Phong thật không rõ chủ nhân muốn làm gì, đang lúc chần chờ, Thu Tri Phong đã nhếch mày.

“Không uống?!”

Nhận ra trong thanh âm của chủ nhân có phần hờn giận, Hắc Ứng vội vàng đón lấy. Chính là cầm trong tay, uống không phải, không uống cũng không phải. Từ nhỏ y đã được nuôi nấng để trở thành ảnh vệ, ngoại trừ chấp hành nhiệm vụ đánh lui địch nhân, cho tới bây giờ đều không giống người thường mà bình thường xuất hiện trước mặt người khác. Lúc này đây, chủ nhân gọi chính mình tới lại là để uống trà. Ngồi ở trước mặt Thu Tri Phong, Hắc Ứng có chút bất an.

“Không thích?”

Ánh mắt Thu Tri Phong tập trung đánh giá Hắc Ứng, trong thanh âm lộ ra ba phần nghi hoặc. Nếu hần nhớ không nhầm, loại trà này là Hắc Ứng thích nhất. Năm đó lần đầu tiên Hắc Ứng uống loại trà này liền uống liền một hơi vài bình, kết quả là một đêm chạy vào nhà vệ sinh.

“Không phải.” Loại trà thượng đẳng như vậy còn kêu không thích, vậy thì còn cái gì có thể nói thích được nữa.

Hắc Ứng khô khốc phun ra hai chữ, sau đó yên lặng nâng chung trà lên uống. Trà tỏa ra hương vị thơm ngát, không ngọt, không chát cũng không nồng. Uống xong một lúc sau, trong miệng trơn mát, toàn thân thoải mái. Quả nhiên là giống y hương vị trog trí nhớ. Tuy rằng Hắc Ứng vẫn không để lộ biểu tình gì, song Thu Tri Phong lại có thể thấy được sự thoải mái của y. Vì thế, trong lòng hần cũng dâng lên vài phần vui mừng.

“Thích?”

Hắc Ứng còn đang say mê trong hương trà, thỉnh linh bị hỏi như vậy, theo phản xạ có điều kiện là gật đầu, sau đó cơ thể liền cứng ngắc. Thân là ảnh vệ, không thể thích đồ vật này nọ. Bởi vì có thích liền có nhược điểm, cho nên dù thích một cái gì đó cũng không thể được. Lời giáo huấn của sư phụ còn vang bên tai, Hắc Ứng liền quỳ xuống thỉnh tội.

“Thỉnh chủ nhân thứ tội!”

Chén trà kia cũng bị y đặt lên bàn, động tác này chỉ trong nháy mắt, nhanh đến mức Thu Tri Phong cũng không kịp ngăn cản. Vừa thấy hài lòng với thân thủ của Hắc Ứng, lai vừa thấy toát ra một cảm giác có tên là thương xót. Năm đó nhìn Hắc Ứng chịu đựng khổ hình huấn luyện, hần từng có một cảm giác mong lung. Bây giờ nhớ lại, loại cảm giác này kì thật chính là đau lòng.

Cẩn thận ngẫm lại, hần đối với Thanh Tùng cũng chưa từng có loại cảm giác này đâu.

Chẳng lẽ, đó cũng là hiệu quả mà độc y kia nói tới sao? Nếu hiệu quả thật sự tốt như vậy, vậy diễn trận này căn bản không phải việc khó. Phong Vũ Phi cho hần thứ tốt, thật nhiều chuyện trước đây đều chậm rãi nhớ lại, cảm giác cũng không tệ lắm. Còn phải chờ tới sau khi giải độc xong, cảm giác đó cũng sẽ không tàn lưu lại, không tạo thành ảnh hưởng đối với hần. Vô luận thế nào, hần đều ghét cảm giác bị người khác tính kế cùng khống chế.

Lần này Thu Tri Phong không nói gì, trực tiếp vươn tay đỡ y dậy.

Hắc Ưng cả kinh, vội vàng đứng lên. “Tạ ơn chủ nhân.”

Ngay cả góc áo Hắc Ưng cũng không chạm vào được, trong lòng Thu Tri Phong có chút khó chịu, chẳng qua trên mặt vẫn lạnh nhạt như trước phất phất tay.

“Không cần kinh ngạc như thế, ta chỉ là có việc phải bàn với người.”

Mắt thấy chủ nhân nhìn chằm chằm, lại liếc nhìn chén trà một cái, Hắc Ưng lập tức liền hiểu được. Lần thứ hai nâng chung trà lên, thành thật ngồi xuống trước mặt Thu Tri Phong. Vừa lòng mà gạt đầu một cái, Thu Tri Phong nhẹ nhàng uống một hớp trà, tùy tay đặt chén trà để trên bàn.

“Sau này người không cần đối với ta cung kính như thế, nếu thích cái gì cứ thẳng thắn nói.”

Khẽ ngẩng mặt lên liền bắt gặp vẻ mặt Hắc Ưng kinh ngạc, ngây ngốc nhìn mình, Thu Tri Phong tà nhỉnh cười, ngón tay liền bắt lấy cổ tay Hắc Ưng. “Có phải người quên rồi không, ta nói rồi, sau này người là người của ta.”

A? Lần thứ hai mắt Hắc Ưng trừng lớn, thấy hoa mắt, người cũng đã bị kéo đến rong lòng ngực Thu Tri Phong.

“Chủ... chủ nhân?”

“Suyt.”

Một ngón tay khẽ chạm nhẹ lên phiến môi hơi dày của Hắc Ưng, hơi thở nóng rực của Thu Tri Phong toàn bộ phun ở thái dương Hắc Ưng, loại hơi thở ám muội này khiến Hắc Ưng đổ mồ hôi lạnh. Chủ nhân không phải là muốn...?

“Khi không có ai, gọi ta là Phong.” Thu Tri Phong hạ cúi thấp xuống, chóp mũi gần như chạm vào chóp mũi Hắc Ưng.

Thân thể kịch liệt run lên, ánh mắt Hắc Ưng lại đảo tới đảo lui, chính là không dám nhìn thẳng vào Thu Tri Phong.

“Hiện tại gọi cho ta xem.”

Ngón tay hơi thô ráp vẽ loạn trên môi Hắc Ưng một vòng, Hắc Ưng cảm thấy ngứa ngứa, lại không dám nghiêng đầu tránh đi. Này... điều này sao có thể nói ra miệng! Gọi là “chủ nhân” đã gần hai mươi năm, đột nhiên phải sửa lại thành xưng hô thân mật như vậy, Hắc Ưng thật sự không quen.

“Ưng...” Nhẹ nhàng nỉ non bên tai Hắc Ưng, thật giống như đôi tình nhân đang tâm sự cùng nhau.

Hắc Ưng kinh hãi nhảy dựng, rời khỏi lòng ngực Thu Tri Phong tránh ra ngoài. Gương mặt khổ não, toàn thân Hắc Ưng vắng ra quá mạnh, tay không khỏi dùng lực quá đà làm chén trà bằng sứ vỡ vụn.

“Ha ha...” Thu Tri Phong nghe được tiếng vang, giương mắt, nhìn thấy tay Hắc Ưng còn nắm chặt quai chén không khỏi cười rộ lên. Quả nhiên trên đầu Hắc Ưng cảm giác giống y như năm đó, thật là tốt. Không, so với năm đó còn tốt hơn! Hắc Ưng muốn ngừng mà không được. Lúc này tâm trạng Hắc Ưng không tốt như vậy, bởi vì bán tịa vào lòng ngực Thu Tri Phong nên vật thể nóng rắn thẳng tắp kia đang đặt tại phía sau thắt lưng y. Đem Hắc Ưng ôm vào lòng ngực, lại ôm chặt thêm vài phần, gỡ chén trà trong tay y xuống, môi Thu Tri Phong ở trên sườn gương mặt Hắc Ưng khẽ hôn.

“Người thật đáng yêu.”

Hắc Ưng cố nén xúc động muốn chạy trốn, cơ thể cứng đờ. Y... đáng yêu? Đầu óc chủ nhân không có vấn đề gì đi?

Bàn tay hần vuốt ve đường cong trên thân thể Hắc Ưng, chính là Thu Tri Phong thấy thể chưa đủ. Vì vậy, bàn tay nóng ấm kia gạt vạt áo sang một bên, luồn vào trong y phục của y. Tay Hắc Ưng không khỏi đề lấy bàn tay kia, ánh mắt khẽ đảo.

“Chủ... chủ nhân... đừng...”

Đây là lần đầu tiên Hắc Ưng phản kháng chủ nhân, nói không ra hơi, thanh âm suy yếu, nghe giống như người đuối lý là y.

“Đừng?” Thu Tri Phong không chỉ không dừng lại, ngược lại còn nổi lên ý muốn trêu đùa y. “Vậy người muốn cái gì?” Lưỡi hắc liếm vạch vành tai Hắc Ưng, bàn tay bị tay của Hắc Ưng đè lên không những không dừng lại, thậm chí còn dờn lên phía trên, nhéo ở trước ngực y một chút.

“Ta... ta...” Lỗ tai bị liếm, đầu vú bị đè lại, không chỉ ngứa còn có một loại cảm giác khác, nhiệt độ từ hai nơi này bị đốt lên. Hắc Ưng mới quen với tình dục, sao kháng cự lại được, một lát liền áp ứng, ngay cả nói cũng không rõ chữ.

“Người không nói rõ ta làm sao biết người không muốn cái gì.” Thu Tri Phong tiếp tục trêu chọc y, một tay đặt trên eo gầy của y, tay khác dán lên làn da y, xoa nắn đầu vú. Hắc Ưng chỉ cảm thấy ngực vừa đau vừa ngứa, thân thể từng trải qua tình dục liền bắt đầu trở nên mẫn cảm, đầu ngón tay khẽ run rẩy, hai chân nhuyễn ra.

Thân thể hơi nghiêng một chút, đầu gối Thu Tri Phong nhếch sang trái, đem nâng một chân Hắc Ưng lên, sau đó đẩy, tách ra. Đồng thời nhanh chóng chen chân trái vào giữa hai chân mình. Hạ thể mẫn cảm, trọng tâm bị chuyển sang phía đùi trái Thu Tri Phong, Hắc Ưng thở dốc, càng thêm bối rối không biết làm sao.

Thu Tri Phong cười đắc ý chậm rãi giảm nhẹ tần suất va chạm, nhẹ nhàng mà ma sát hạ thể Hắc Ưng, sau đó cẩn thận xem phản ứng của y. Thân thể Hắc Ưng nhảy dựng, lại lập tức bị Thu Tri Phong ôm gắt gao vào người, ngược lại, nơi bị ma sát càng thêm rõ ràng.

Gương mặt Hắc Ưng dần nhiễm một tầng đỏ ửng, thậm chí mở rộng đến vành tai, trên mặt dường như có nhiệt khí toát ra, thân thể cũng bắt đầu nóng lên. Quả nhiên, Hắc Ưng vẫn ngây ngô như trước. Đối với kết quả này, Thu Tri Phong tương đối vừa lòng. Đêm qua hẳn thật sự đánh mất lý trí, sớm nên phát hiện ra thân thể Hắc Ưng vẫn như trước, như xử nữ không biết đến vị tình. Mà dấu hôn kia, dường như cũng là do đêm hân say rượu để lại.

Chẳng qua, làn da Hắc Ưng dễ dàng bị để lại dấu ấn, lại không dễ phai đi. Nếu không phải thân phận Hắc Ưng khiến y vẫn chỉ có thể ẩn thân ở một nơi bí mật gần đó, có phải hay không hẳn sẽ đánh mất cơ hội làm người đầu tiên lẹo lại ấn kí trên cơ thể y? Nghĩ đến đây, một cỗ xúc động độc chiếm nảy lên, Thu Tri Phong buông bàn tay đang chế trụ eo Hắc Ưng ra, nhân lúc Hắc Ưng còn đang thất thần hung hăng đặt một nụ hôn lên môi y. Đôi môi đang hé ra thở dốc tạo điều kiện cho Thu Tri Phong xâm nhập, đầu lưỡi linh hoạt cuốn lấy lưỡi Hắc Ưng đang muốn chạy trốn, quấn quýt giao triền. Không tạo một khe hở, hấp thu toàn bộ chất lỏng ấm áp từ miệng Hắc Ưng.

Cho dù bị hôn qua nhiều lần, Hắc Ưng vẫn không thể thích ứng sự cuồng nhiệt chiếm đoạt của Thu Tri Phong, càng không học được kỹ thuật hôn. Đến khi Thu Tri Phong buông môi y ra, Hắc Ưng đã không còn dưỡng khí, kịch liệt thở dốc, ánh mắt cũng mờ lung một tầng hơi nước.

Môi bị hôn đến phù lên, sưng đỏ, có chút tê dại, thần trí Hắc Ưng đã không biết chạy đi đường nào. Đột nhiên, sự kích thích nơi hạ thân càng trở nên kịch liệt, y không khỏi rên rỉ một tiếng.

“A...”

Cười tà, Thu Tri Phong liếm môi, một tay đùa giỡn đầu vú y như cũ, tay kia tham lam luồn vào khố hạ y, bao quanh phân thân y.

“Thư thái như vậy sao?”

Nhìn Hắc Ưng lộ ra bộ dáng mê mẩn, hạ phúc Thu Tri Phong càng dâng lên nhiều nhiệt lưu. Chính là, còn phải nhẫn nại, bây giờ còn chưa được. Tối hôm qua giao hoan rất không ổn, hẳn có nghĩa vụ phải tạo ra cho Thu Tri Phong sự khoái cảm lớn nhất đời.

“Đừng... đừng...” Địa phương yếu ớt bị nắm trụ, Hắc Ưng run lên, nhớ tới đau nhức tối qua nhất thời thanh tỉnh vài phần, sắc mặt cũng hơi trắng bệch, chính là có chút vô lực, căn bản không có biện pháp đẩy Thu Tri Phong ra.

Huống chi đây là chủ nhân của y, đem qua thô bạo như vậy mà y còn không trốn. Lần này cho dù là điên cuồng mà đối đãi, y cũng sẽ như trước không trốn.

Hắn là ảnh vệ, là vì chủ nhân mà sinh, vì chủ nhân mà tử. Chính là, phương thức ở chung so với năm đó dường như kém thật nhiều, cùng dự tính của hắn lệch khỏi quỹ đạo ngàn dặm.

“Người còn nói đừng, nhất định là nơi này...” Ngón tay nhẹ nhàng nắm lấy phân thân của Hắc Ưng mà lên xuống, Thu Tri Phong xấu xa cười “cũng không nói đừng nha.”

Cảm giác trên đầu y vui vẻ như vậy, nếu như nghiện thì làm sao bây giờ? Không thể không lo lắng một chút, Thu Tri Phong mang lực chú ý đặt lại lên người Hắc Ưng. Mặt đỏ lên, cắn chặt môi Hắc Ưng quay đầu rời đi, tránh được ánh mắt chăm chú của Thu Tri Phong. Dáng vẻ xấu hổ quần bách của Hắc Ưng lại càng khơi mào “tính thú” của Thu Tri Phong, giống như lửa cháy đổ thêm dầu.

Vì Hắc Ưng nghiêng đầu mà Thu Tri Phong cắn trên cổ y, để lại thật nhiều vết răng nanh, lưu lại... xấp xếp hồng ửng, lại dùng lời lẽ ôn nhu mà an ủi, mà hai bàn tay Thu Tri Phong không ngừng lên xuống chạm vào điểm mẫn cảm của Hắc Ưng.

Hắc Ưng làm sao kháng cự nổi, chỉ trong chớp lát đã nhuỷ vào lồng ngực hắn, ngoại trừ run rẩy cùng rên rỉ ra thì cái gì cũng không làm được. Thấy thời cơ đã đến, Thu Tri Phong quay người Hắc Ưng lại, để y nằm úp sấp trên người mình, sau đó mặc kệ y giãy dụa mà lần thứ hai bắt lấy phân thân y. Trong nháy mắt, khí lực toàn thân y biến mất, Hắc Ưng lại nhuỷ ra như nước.

Sau khi đem thân thể Hắc Ưng hướng về phía trước, Thu Tri Phong chăm chú nhìn ánh mắt mê mang của Hắc Ưng, bất ngờ cắn lên, hung hăng dằn vào đôi môi kia đến sưng đỏ. Vừa đau vừa ngứa tạo nên kích thích, thân Hắc Ưng không tự chủ được mà uốn về phía trước, nhẹ nhàng kết hợp, nhắm hờ hai mắt, trên mặt đỏ ửng, toàn thân hiện lên cô sắc mỹ lệ.

Đầu lưỡi lượn một vòng quanh điểm nhỏ nhỏ đã sưng đỏ kia, ánh mắt thoáng nhìn, lại thấy bên kia chưa được an ủi mà cũng đã cứng lên. Trong mắt liền hiện ra vài phần ý cười.

Một tay như trước cầm lấy phân thân đã đứng thẳng của Hắc Ưng chà xát lên xuống, tiết ra trọc dịch dính ướt trên toàn bộ bàn tay Thu Tri Phong. Mà Hắc Ưng không hề biết thất lưng mình khi nào đã bắt đầu nương theo động tác của hắn mà nhẹ nhàng đong đưa. Cảm giác được điểm ấy, Thu Tri Phong nhàn rỗi bàn tay nhàn rỗi còn lại bán xé mở quần áo trên người Hắc Ưng, để vương ở bên hông. Làn da tiếp xúc với không khí lạnh, toàn thân đều dựng tóc gáy, Hắc Ưng cũng thanh tỉnh lại vài phần, lại lập tức bị lời lẽ cùng với ma quỷ của Thu Tri Phong lôi rối về bề dục.

Ngón tay vẫn đặt ở điểm kia, toàn thân mẫn cảm rơi vào tay người khác, nháy mắt Hắc Ưng có chút khủng hoảng, rồi sau đó bình ổn.

Đây là chủ nhân của y, không ngại.

Chính là tâm lý này khiến cho Hắc Ưng dù qua bao nhiêu năm cũng vẫn như trước bị Thu Tri Phong ăn sạch sẽ.

Thu Tri Phong liếc mắt một cái liền thấy được vẻ mặt Hắc Ưng đang mê hồ, khoe môi hắn đột nhiên cong lên thành một vòng cung thật nhẹ. Ngay sau đó, cả người Hắc Ưng đều bị kích thích nhảy dựng lên, rồi lại bị Thu Tri Phong gắt gao ôm trong lồng ngực, lửa gương mặt tái nhợt, đôi mắt hoảng sợ, răng nanh cắn chặt vào môi, hồn nhiên không biết đã cắn đến mức chảy máu.

Hơn nữa ngón tay xâm nhập vào hậu huyết từng bị hung hăng yêu thương kia, nơi đó vẫn sưng đỏ như trước khiến người khác có chút kinh sợ, xem ra mặc dù thuốc mỡ tác dụng tốt thì cũng là do tối qua chính mình đã quá thô bạo. Thở dài một hơi, áp chế dục vọng muốn chiếm đoạt trong lòng, Thu Tri Phong trấn an, hôn lên đôi môi Hắc Ưng.

“Ta sẽ không tái cường ép người.”

Cảm giác được ngón tay thật sự chậm rãi rút ra, toàn thân Hắc Ưng liền trầm tĩnh trở lại, cơ hồ là ngồi phịch trong lòng ngực Thu Tri Phong. Loại chuyện tối hôm qua khiến y đau như trời đất sụp xuống, đến

nay kí ức vẫn còn mới mẻ. Thu Tri Phong lại liếm đi giọt máu đọng trên môi Hắc Ưng, một tay ôm sát thắt lưng Hắc Ưng, tay kia tăng tốc độ xoa nắn.

Khoái cảm lần thứ hai nổi lên lại che đi đau đớn, Hắc Ưng lần nữa thở dốc, trong miệng mơ hồ phát ra tiếng rên rỉ như có như không. Thân thể ngây ngô không chịu được trêu ghẹo, một lát liền đạt tới cao trào. Nhẹ nhàng rút tay ra, đặt Hắc Ưng nằm xuống trên ghế dựa. Thu Tri Phong lấy ra một chiếc khăn lụa, nhấp nước rồi chậm rãi lau đi đống hỗn độn ở hạ thân Hắc Ưng.

Mới từ trong sung sướng tỉnh lại, chỉ thấy chủ nhân tự tay lau hạ thể cho mình Hắc Ưng không khỏi đỏ mặt, nửa đứng dậy đoạt lấy khăn lụa trong tay Thu Tri Phong.

“Thuộc hạ có thể tự xử lý...”

“Nằm xuống, đừng nhúc nhích.” Rõ ràng là một câu mệnh lệnh, cho dù ôn nhu cũng không làm giảm uy thế.

Hắc Ưng theo phản xạ nằm im, không nhúc nhích.

Thu Tri Phong cười thầm, quả nhiên là muốn dùng phương pháp này.

Đối đãi một cách ôn nhu thì như thế nào có thể thay đổi được thói quen đã nhiều năm, chẳng qua, loại thói quen này từ từ nhất định phải giúp y sửa lại. Ừm, cho dù ôn nhu cũng như trước không giảm này uy thế.

Hiện nay không vội, từ từ sẽ được. Hắc Ưng có cả kiên nhẫn cùng thời gian.

Huống hồ, loại đối đãi ôn nhu này cũng không phải là thật, đợi cho độc được giải, mọi thứ khôi phục bình thường. Hiện tại, có loại cảm giác này thì cứ để kệ tự nhiên, dù sao cũng không ảnh hưởng tới sau này.

Thu Tri Phong tính toán, nghĩ hết thấy đều như hắc Ưng mong muốn.

Mà Hắc Ưng quay đầu đi chỗ khác, cũng không dám liếc mắt nhìn chủ nhân mình một cái.

Mãi đến tối, y bị Thu Tri Phong cưỡng ép ôm vào lòng ngực ngủ, Hắc Ưng vẫn là không rõ, vì cái gì khi chính mình quay lại, toàn bộ liền biến đổi?

Đặc biệt phương thức ở chung này thật sự quá mức chênh lệch như so nước sông với mặt biển....

Âm thầm đem tất cả hoang mang của Hắc Ưng thu vào mắt, Thu Tri Phong mỉm cười, lại nắm chặt cánh tay. Hiện tại hắc Ưng nghĩ muốn người ở ngay trong lòng ngực hắc Ưng như vậy, thế này là đủ rồi.

Sau này, thế sự khó lường, hắc Ưng sẽ không hứa hẹn gì cả.

5. Chương 5

Một đàn chim trắng bay ngang bầu trời, dàn thành hàng rất đẹp, chẳng qua, cái đẹp này thường khiến người khác có cảm giác muốn phá hỏng.

Con chim bay cuối cùng, bắt ngờ liền rớt, rơi thẳng tắp xuống dưới.

“Tối tận giờ mưu sĩ vốn là người không hay sát sinh, hôm nay sao lại khai sát giới?”

Đột nhiên phía sau lưng vang lên âm thanh như cửa quý, tiếng nói rộn người kia khiến bóng người cao gầy giật mình, bàn tay đang nhặt xác con chim khựng lại một chút, chủ nhân của bàn tay đó khẽ quay đầu lại.

“Ngẫu nhiên muốn thay đổi khẩu vị thôi. Huống hồ so với ngải thì ta còn kém xa lắm.”

Trương Lương mang một dáng vẻ thư sinh, xòe chiếc quạt lông, tay kia cầm con chim lên.

Phi Thiên đảo mắt, nhìn chăm chăm vào con chim đó. Mọi người trong giáo đều biết, Trương Lương dị thường yêu thích loài chim có lông màu trắng, không chỉ có trong phòng chỗ nào cũng là vật phẩm lông chim màu trắng, mà ngay cả cây quạt cũng là quạt lông màu trắng.

Ánh mắt sắc bén như lưỡi dao nhìn về phía Trương Lương.

“Ngài cũng muốn đến uống một bát canh?”

Thần sắc Trương Lương tự nhiên nhìn không ra bất luận cái gì khác biệt, chẳng qua Phi Thiên cũng không phải loại người đơn giản, dễ bị lừa dối trong quá khứ.

“Ừ, ta cũng đang có ý đó, từ chối thì bất kính.”

Nhếch miệng cười, gương mặt Phi Thiên trắng xanh như quỷ dạ xoa Tula khiến người ta sợ hãi.

“Ngài đúng thật là không khách khí.” Mua dây buộc mình, Trương Lương sắc mặt có chút khó coi. “Đáng tiếc, con này ta dùng vào việc khác rồi. Vậy nên, thật có lỗi. Ngài vẫn là nên tìm một con khác đi.”

“Việc khác?”

Chân mày Phi Thiên cau lại, trong nháy mắt một viên đá nhỏ bắn ra. Trên bầu trời một con chim khác lại rớt xuống dưới.

“Không biết là dùng vào việc đặc biệt đây? Hay là, đổi lấy con này, thế nào?”

Tiến lên nhặt con chim mới chết kia, Phi Thiên từng bước ép sát.

“Đây là việc riêng của bản thân, không tiện nói ra. Hay là... ngài vẫn muốn lấy con chim này của ta?” Trương Lương cũng không nhượng bộ nửa phần, phe phẩy quạt lông, dĩ nhiên trên mặt không lộ ra vẻ hờn giận.

“Lấy được đồ của người khác mới thú vị.”

Gương mặt xanh trắng của Phi Thiên lộ ra một nụ cười càng thêm phần đáng sợ, nhìn chăm chăm con chim trên tay Trương Lương kia, liếm liếm môi. Đầu lưỡi màu đỏ mang theo sự thèm khát cuồng vọng khiến Trương Lương có chút mờ mịt, đột nhiên, toàn thân lạnh run một cái liền tỉnh táo lại, nghĩ mà sợ không thôi.

“Nhưng mà ta cũng không tình nguyện từ bỏ những thứ yêu thích.”

Trương Lương vuốt nhẹ chòm râu, cổ nén cảm giác khó chịu sau lưng do mồ hôi lạnh ướt nhẹp, nheo mắt lại làm cho trong mắt từ từ tỏa ra quang mang sắc bén hơn.

“Vậy thì quên đi.”

Vui vẻ mà vứt con chim đang cầm trong tay đi, Phi Thiên nói gió thành mưa, cũng chẳng cho Trương Lương nửa giây thích ứng liền thi triển khinh công bay lên rồi biến mất.

Ngạc nhiên nhìn bóng dáng cao gầy kia đi khuất, Trương Lương khựng lại một chút sau đó chậm rãi trở về phòng mình.

Giấy lát, sau núi vốn không có ai lại dần hiện ra một người, chính là Thu Tri Phong!

Quả nhiên, đúng là người!

Thu Tri Phong nhìn những cọng lông vũ màu trắng trên mặt đất, lộ ra nụ cười khùng bố khiến người ta sờn tóc gáy.

Nhưng là kiểu hùng hổ dọa người của Phi Thiên đúng là giống phong cách của hắn.

Đi thẳng về phòng rồi nhanh chóng xoay người đóng cửa sổ lại, Trương Lương toàn thân vô lực ngồi sụp trên giường, tay cầm con chim chết đột nhiên như bị phồng lắc qua lắc lại.

Con chim chết đáng thương bị quăng mạnh xuống đất, máu tươi từ xác nó từ từ chảy ra.

Trương Lương hít thở sâu mấy cái, cố gắng khắc chế sự sợ hãi của mình.

Gã còn tưởng bị tên Phi Thiên âm trầm kia nhìn thấu cái gì chứ! Nguy hiểm thật!

Nhưng mà, sợ là hắn cũng nổi lên ý nghi ngờ rồi, dù sao hình tượng mình ở ma giáo cho tới nay cũng là mưu sĩ ôn hòa không thích sát sinh, hơn nữa võ công bình thường không có gì đáng uy hiếp.

Trương Lương chậm rãi đứng dậy, đi đến trước con chim, ngồi xổm xuống tìm kiếm trên xác nó, sau đó lấy được một cuộn vải bố nhỏ, mở ra nhìn kỹ, chân mày gãi cau lại.

Phong Vũ Phi thật sự quá mức vội vàng! Hạ độc trên người Hắc Ưng mới vài ngày liền vội vã hỏi tình huống của y. Nếu Thu Tri Phong biết Hắc Ưng đã trúng độc hẳn sẽ không thể không vì Hắc Ưng mà tìm thuốc giải, ít nhất cũng mất một ít thời gian, bởi vì Hắc Ưng tuyệt đối sẽ không chủ động nói cho Thu Tri Phong biết y đã trúng độc!

Bất luận là một ảnh vệ trung thành nào cũng sẽ không, đừng nói tới người kia là Hắc Ưng, nam nhân được xưng là “chi ảnh mạnh nhất” bên cạnh Thu Tri Phong.

Nên Phong Vũ Phi thật sự không phụ bản sắc hoàng tộc của hắn, hoàn toàn không biết chuyện giang hồ sao? Hơn nữa, hắn còn làm hại mình thiếu chút nữa đã bị Phi Thiên nhìn ra dấu vết!

Trương Lương đứng dậy đi tới bàn đánh lửa châm ngọn nến, đem cuộn vải thiêu hủy.

Tính ngày thì vài ngày nữa chất độc trong người Hắc Ưng chắc chắn sẽ phát tác lần đầu, đến lúc đó nhất định Thu Tri Phong thấy được. Như vậy kế hoạch của bọn họ có thể tiến hành thuận lợi như mong muốn.

Kỳ thật, bản thân gã so với Phong Vũ Phi còn gấp hơn! Dù sao gian tế trong này cũng là gã! Người ma giáo hung tàn lãnh khốc, thủ đoạn xử lý phản đồ tuyệt đối đáng sợ đến mức người thường không tưởng tượng nổi.

Tốt nhất là nhanh rời khỏi hang ổ ma giáo này, nguyện vọng của gã một bước lên mây, tận hưởng vinh hoa phú quý, không muốn chấm dứt mạng sống ở đây trước khi thành nguyện.

Về sau, gã càng phải cẩn thận một chút. Nhất là đối với là tên Phi Thiên quỷ dị âm trầm kia, ánh mắt đặc biệt giống như mắt quỷ!

Nghĩ như thế, Trương Lương hoàn toàn không biết kỳ thật hành động của chính mình đã sớm lộ ra dấu vết, mà hành động vừa rồi của Phi Thiên cũng là do Thu Tri Phong bày mưu tính kế thử gã.

Dù sao, hắn cùng với bọn họ cũng là kẻ địch, là người trong võ lâm nghe tin đã sợ mất mật, ma giáo giáo chủ - Thu Tri Phong.

Trừ phi có thể cam đoan kế hoạch không chút kẽ hở, nếu không tuyệt đối không có phần thắng.

Thời gian Trương Lương cùng Phong Vũ Phi lo lắng chờ đợi một ngày cũng trôi qua, Thu Tri Phong đối với Hắc Ưng thân thiết càng ngày càng khiến Hắc Ưng cảm thấy quỷ dị không biết làm thế nào.

Hiện tại Thu Tri Phong không chỉ mỗi ngày cùng y hoan ái sau đó ôm y ngủ mà còn đối với y vô cùng ôn nhu, thậm chí ánh mắt của hắn cũng là nhu tình vạn phần hoặc là nhiệt tình như lửa.

Sự thay đổi đột ngột của Thu Tri Phong tuy khiến Hắc Ưng nhớ tới quá khứ thân mật, nhưng là việc này rõ ràng còn hơn cả thân mật, thật sự khiến y không thể nhận.

Tuy rằng càng ngày y càng quen với việc được chủ nhân ôm ấp. Hơn nữa, có khi lúc chủ nhân đối với y có hành động thân mật mà không kìm chế được đỏ mặt tim đập. Loại cảm giác này cùng loại với khi giết chóc, đều là tim đập nhanh hơn, nhưng lại vô cùng không giống.

Có chút ngọt ngào say đắm, còn có chút ngượng ngùng cùng bất an.

Đúng rồi, cùng với lúc năm đó chủ nhân chỉ tên y thành y thành ảnh vệ cảm giác rất giống! Lúc ấy y liền giống y như gốc tử nhìn chằm chằm vào chủ nhân thời trẻ, trong lòng tràn ngập vui sướng cùng bất an, mãi đến khi chủ nhân buồn cười cười ra tiếng mới thôi.

Về mặt mỉm cười vui sướng của người thiếu niên thuần túy ấy, vẫn tồn tại ở sâu trong trí nhớ y như trân bảo.

Tuy rằng sau đó chủ nhân trên cột khi dễ y rồi thường cười cười, nhưng nụ cười ấy đã mất đi sự vui tươi thuần túy nhất, nụ cười ác ý mang theo nét buồn cùng sự lo âu nhàn nhạt.

Y biết chuyện đó cùng việc trở thành người thừa kế ma giáo có liên quan, giống như việc chính mình càng ngày càng trở thành một ảnh vệ tàn khốc.

Nhưng là y không lợi hại như chủ nhân, hữu tâm vô lực, căn bản không giúp được gì. Thậm chí trong cuộc tập kích còn trở thành cái đuôi của chủ nhân...

Miệng có chút chua xót, Hắc Ứng xuất thần nhìn một bên mặt của Thu Tri Phong, suy nghĩ từ từ trở về hiện thực.

“Ứng, lại đây.”

Bị Hắc Ứng nhìn chăm chú như vậy, Thu Tri Phong đương nhiên thật cao hứng, nhưng là rõ ràng biểu tình thất thần của y làm hắn có chút khó chịu.

Mấy ngày nay quen đối xử ôn nhu với Hắc Ứng, hành động biểu hiện sự yêu thích đã quen thuộc.

Quả nhiên như trong dự định của hắn, diễn một vở thật tốt. Đặc biệt khi ở cùng Hắc Ứng trong phòng, Thu Tri Phong thường vì hành động của Hắc Ứng mà nhớ tới khi trước kia quan hệ bọn họ còn thân thiết.

Tuy rằng trong lòng cảm thấy được đường như có cái gì đó đi quá sự kiểm soát, nhưng là tiềm thức hắn không muốn dừng lại.

Lời nói của Thu Tri Phong vẫn là câu mệnh lệnh như trước, nhưng lại thêm ba phần ôn nhu, Hắc Ứng nghe được toàn thân cảm thấy không tự nhiên.

Chính là mệnh lệnh của chủ nhân không thể làm trái, cho nên, y từ từ bước đến, lại vẫn đứng cách Thu Tri Phong ba bước như trước, thể hiện sự tôn kính.

“Đến gần thêm chút.” Thu Tri Phong bắt đầu tiếp tục ra lệnh.

Hắc Ứng nháy mắt mấy cái, chậm rãi bước đến, sau đó đứng ở phía sau Thu Tri Phong cách vài bước xa.

Kiên nhẫn ngày càng ít, Thu Tri Phong đuổi tay ra, chính mình kéo người đến. Bị cánh tay hữu lực ôm vào trong ngực, Hắc Ứng tránh không được, không tránh cũng không được, ở thế khó xử.

Tà nịnh cười cười, tay Thu Tri Phong chậm rãi luồn vào vạt áo Hắc Ứng.

“Ha ha...” Hắn thấp giọng cười rộ lên, thanh âm đùa giỡn mà ngả ngón “Thật giống như người có cảm giác đầu, nơi này cũng cứng lên rồi.”

Ngón tay xoa nhẹ hai điểm đang cứng ngắc kia, Thu Tri Phong rờ lưỡi liếm trên vành tai Hắc Ứng.

“Ah~” Âm thanh rên rỉ xuất phát từ chính miệng mình, Hắc Ứng cắn chặt môi mới có thể khắc chế thanh âm xấu hổ này.

“Vì sao không kêu lên? Rõ ràng thanh âm dễ nghe như vậy.” Đầu lưỡi Thu Tri Phong luồn vào lỗ tai Hắc Ứng, ngậm lấy vành tai y, dùng răng nanh khẽ cắn.

“Uhm... Uhm...!.... Ah~...” Vì ngón tay Thu Tri Phong ngày càng có động tác không chính đáng, hô hấp Hắc Ứng trở nên dồn dập hơn, vài tiếng rên rỉ vẫn thoát ra miệng.

“Kêu lớn tiếng như vậy thật sự được sao?” Thu Tri Phong lại tà cười rộ lên, không biết nghĩ đến cái gì không đúng đắn mà nói “Nơi này là đình viện, tuy rằng không có hộ vệ áo xanh nào dám vào, nhưng mà các vị Đường chủ này nọ vẫn có thể tới tìm ta đấy nha!”

Nghe vậy, thân thể Hắc Ứng cứng đờ, đại não trống rỗng. Không nghĩ muốn lên tiếng, muốn đóng chặt miệng lại, nhưng là tay của chủ nhân còn trong miệng hắn.

Đóng miệng không thể đóng, lui không thể lui.

Đành phải thuận theo.

Thân là một ảnh vệ, “phục tùng chủ nhân” đã trở thành một loại bản năng, mà hiện tại, y cũng chỉ là khiến mình càng trở nên nghe lời một chút mà thôi.

Dù sao, về sau thời gian y còn có thể thủ vệ chủ nhân không nhiều lắm.

Vừa lòng nhìn Hắc Ứng nước mắt lưng tròng, biểu tình ủy khuất, Thu Tri Phong rút ngón tay lại, không đùa y nữa, cánh tay thuận thể đuổi ra, đem y ôm vào trong lòng ngực.

Trước kia sao lại không phát hiện thì ra ôm y lại thư thái đến vậy. Vừa vặn phù hợp với thân thể mình, giống như trời sinh ngực mình chính là cho y dựa vào.

Toàn thân Hắc Ứng thả lỏng, nhẹ nhàng hít thở, nhưng thân thể đột nhiên run rẩy một trận, ngay cả hô hấp cũng rối loạn.

Độc, đã phát tác rồi sao?

Một mặt cố khắc chế phản ứng của thân thể, một mặt Hắc Ứng trầm nghĩ. May mà trận run rẩy này không lâu, một lát liền biến mất.

Bất quá, cuối cùng cũng không gạt được Thu Tri Phong.

Túm chặt cổ tay Hắc Ứng, Thu Tri Phong nhú mày, thanh âm có chút lạnh.

“Lúc này là có chuyện gì xảy ra?” Ngón tay Thu Tri Phong hơi dùng sức, đặt trên huyệt vị thượng ở cổ tay Hắc Ứng.

Tuy rằng mạch Hắc Ứng vẫn vững vàng như trước, lại xuất hiện đoạn tức rất nhỏ. Sắc mặt Thu Tri Phong rất khó coi, mà Hắc Ứng tránh không đáp lại là lửa cháy đổ thêm dầu.

Bất quá, liên hệ đến những sự việc phát sinh gần đây, Thu Tri Phong cũng đoán được Hắc Ứng nhất định bị Phong Vũ Phi hạ độc. Nếu không Hắc Ứng cũng quá dễ dàng được thả trở về rồi.

Từ sau khi Hắc Ứng trở về, hắn vẫn chưa cẩn thận suy nghĩ chuyện này. Là lỗi của hắn. Bất quá vì vậy, hắn đại khái có thể xâu chuỗi các sự kiện lại với nhau.

Thì ra bọn họ cho mình một đòn hiểm chính là chuyện này, thật đúng là lớn mật lại có chút mới mẻ. Nên nói Phong Vũ Phi tham lam hay là quá lớn mật đây? Lại muốn khống chế mình, nắm giữ toàn bộ thể lực ma giáo, thật là thú vị nha.

Thản nhiên cười, tay kia Thu Tri Phong giữ chặt eo Hắc Ứng, lực đạo đang tóm lấy tay y thả lỏng một chút.

“Độc gì?”

“.....huyết khô!” Một lúc sau, Hắc Ứng lựa chọn thành thật trả lời.

Thân thể Thu Tri Phong cứng đờ, độ ẩm thân thể theo đầu ngón tay bắt đầu thoái lui.

Loại độc này là độc môn bí độc, đến hắn cũng chỉ mới nghe nói, nhưng mà cũng biết, loại này là kịch độc căn bản không có giải được.

Cẩn trọng nhìn chằm chằm Hắc Ứng mặt vô biểu tình, hồi lâu sau, Thu Tri Phong thất bại.

Kéo tay y, Thu Tri Phong bước nhanh hướng đến gian phòng của mình. Hắc Ứng không hiểu ra sao nhưng cũng ngoan ngoãn theo sát, nửa điểm ý thức cùng phản kháng cũng không có. Thu Tri Phong vẫn đi vào trong phòng của mình, sau đó ấn Hắc Ứng tới trên giường.

Thân thể Hắc Ứng lần thứ hai cứng ngắc, dưới thân là vải dệt mềm mại lại khiến y sinh ra liên tưởng không tốt.

Chủ nhân hắn... sẽ không muốn... trời ạ, bây giờ còn là ban ngày!!!

“Hảo hảo đợi/” Câu mệnh lệnh lại giáng ra, Thu Tri Phong không để y thương lượng.

“Ảnh nhất!”

Đề cao thanh âm, sau đó, một đạo bóng đen lên tiếng trả lời quỳ xuống trước mặt hắn.

“Gọi độc y đến.”

Bóng đen hơi gật đầu, thân hình chột lóe rồi biến mất.

Tuy rằng ảnh vệ cũng có khả năng chữa thương giải độc, nhưng so với Độc Y ma giáo cũng cách một khoảng rất xa. Đặc biệt là độc, đây chính là sở trường của Độc Y.

Mà Hắc Ứng đang nằm trên giường trờ mắt nhìn, phút chốc liền hiểu được dụng ý Thu Tri Phong.

“Giáo chủ, ngài gọi ta?” Nhất bộ tam hoảng, cà lơ phát phơ đi tới, trên người mang màu sắc rực rỡ, làm người ta không thể tưởng tượng đây là y phục của nam nhân, chính là kẻ khiến người trong giang hồ vừa nghe tên đã sợ mất mật: Độc Y

“Đến xem y đi.”

Đứng dậy, thản nhiên đứng lùi một bên, Thu Tri Phong ý bảo Độc Y tiến đến.

Trên giường giáo chủ là một người nam nhân bình thường, Độc Y trừng mắt, ngăn người “Vị này chính là?”

Tuy rằng những nhân vật cấp cao trong giáo cũng biết bên người giáo chủ có ảnh vệ, thậm chí có người còn biết tên của ảnh vệ, nhưng mà bình thường chỉ nghe kỳ danh chứ không thấy người. Mà Độc Y, không khéo cũng là một trong những người “bình thường” này.

Hững hờ liếc mắt nhìn Độc Y một cái, thanh âm Thu Tri Phong không hề giận.

“Người không cần biết.”

“Vâng! Là thuộc hạ quá phận.”

Trong mắt Thu Tri Phong nổi lên sát ý, người bất cần đời như Độc Y cũng toàn thân phát lạnh. Không hề hỏi nhiều, bước về phía trước, bắt mạch

Một lát sau, Độc Y nhíu mày, không phải vì thấy khó khăn mà là phát hiện ra mừng như điên.

“Đây... đây là huyết khô! Độc môn bí độc! Không nghĩ tới sinh thời ta lại có thể đụng tới nó!”

Trong nháy mắt Độc Y cầm lấy tay Hắc Ưng, trong mắt lóe ra sự cuồng nhiệt, rồi đột nhiên không khí xung quanh lạnh xuống. Đường như trong nháy mắt Thu Tri Phong phát ra toàn bộ uy thế.

Thế nhưng cũng chỉ là dường như mà thôi.

“Buông tay.”

Từng câu từng chữ lạnh như băng từ phía sau đập tới, toàn thân Độc Y run lên, nơm nớp lo sợ buông tay Hắc Ưng xuống.

Nguy rồi! Không cẩn thận hưng phấn quá mức, thất lễ trước mặt chủ nhân.

Thật cẩn thận liếc mắt Thu Tri Phong một cái, lại thấy cái mặt đen như đất nồi của hắn, nháy mắt hồn phi phách tán.

Chuyện... chuyện này là thế nào!

Hung hăng liếc mắt một cái, toàn thân Độc Y run rẩy như lá rụng trước gió, Thu Tri Phong ho khan, dường như vô tình đặt tay lên vai Độc Y.

“Tình huống của y thế nào?”

Tuy rằng bên ngoài thoạt nhìn có vẻ như không có chuyện gì, ngay cả mạch đập cũng không rõ ràng, nhưng mà dù sao đó cũng là loại độc khổng lồ người khác, hắn cũng không tin là không có chuyện gì, không thể không nghi ngờ.

“Còn... khá tốt.” Tâm trí Độc Y hơn phân nửa đều đặt ở cái tay trên bả vai mình, trả lời cũng lấp bắp.

Hắn rõ ràng không thể cho Thu Tri Phong đáp án vừa lòng.

“Khá tốt?” Kim lòng không được mà nhíu chặt lông mày, thanh âm Thu Tri Phong trầm xuống.

Uy nghiêm của Thu Tri Phong như thanh kiếm đặt trên cổ Độc Y, khiến hắn không thở nổi.

“Vị này... vị thiếu hiệp kia...” Rối rắm nửa ngày. Độc Y nói ra một câu khiến Thu Tri Phong thiếu chút nữa lộ ra ý cười.

“Y trúng độc hẳn là chưa đủ bảy ngày, cho nên độc tính chưa phát huy mà tích tụ ở phổi. Nếu qua mười ngày nữa, tức là được gần nửa tháng, độc tính mới lan tới toàn thân. Đến ngày thứ ba mươi toàn thân đau đớn khó nhịn, võ công mất hết, trở thành phế nhân. Loại độc này đáng sợ nhất ở chỗ...”

Nói tới đây về mặt Độc Y mang chút tiếc hận, lại dường như sợ uy Thu Tri Phong mà không dám nói ra.

“Nói!”

Lòng bàn tay dùng lực. “Kéo kẹt! Rắc!” tiếng nứt xương vang lên trong căn phòng yên tĩnh lại càng rõ ràng.

Gương mặt trắng xanh, mồ hôi lạnh từ trên mặt trượt xuống, Độc Y không có can đảm đứng trước mặt chủ nhân mà hừ ra tiếng.

Cắn chặt răng, Độc Y nói tiếp câu chưa nói xong “Loại độc này không có thuốc giải.”

“Người lập lại lần nữa.”

Mặc dù trong lòng đã biết rõ, nhưng mà, cảm giác từ miệng người khác nghe lại một lần nữa khiến Thu Tri Phong thật sự khó chịu.

“Này.”

Đau nhức trên vai dường như đã không cảm nhận được nữa, Độc Y ngược lại đưa tay xoa xoa mặt mình.

“Thuộc hạ từng xem qua tàn chương tổ sư để lại, bên trong có ghi lại những loại độc linh tinh như thế.”

Có lẽ là đau đến chết lặng lại khiến Độc Y trấn định hơn.

Thu Tri Phong nhẹ nhàng nhếch miệng một cái, bỏ tay đang đặt trên vai Độc Y xuống.

Mà Hắc Ưng ngồi nghe mặt không chút thay đổi, một chút phản ứng cũng không có.

Ảnh vệ, ở trước mặt người khác không để lộ quá nhiều biểu cảm. Bởi những người đó không phải chủ nhân của y.

Chú ý liếc nhìn hai người trong phòng, Độc Y âm thầm buông tảng đá trong lòng xuống. Đồng thời cũng bắt đầu có tinh lực trộm đoán thân phận Hắc Ưng.

“Đây là độc môn bí độc của của Phong thị hoàng tộc, mỗi đời chỉ truyền miệng lại cho một người, nên nếu muốn giải độc, chỉ có thể đi tìm kẻ biết phương pháp chế độc kia.”

Thu Tri Phong nhăn mặt nhăn mày, không nói gì, phát phát tay, Độc Y lập tức biến mất như một cơn gió.

Ách? Thì ra khinh công của hắn tốt như vậy sao? Đáng để chú ý.

Mặt Hắc Ưng như trước không chút biến hóa, đem bản năng siêu siêu chuẩn mà Độc Y vừa phát huy ghi tạc trong lòng.

Dưới mọi tình huống đều làm hết phận sự, Hắc Ưng có thể nói là hình mẫu chuẩn của ảnh vệ.

Chính là nếu để Thu Tri Phong biết trong lòng y giờ đang nghĩ gì, sợ là sẽ tóm lấy hai vai y mà lắc để xem có thể làm cho suy nghĩ của y thanh tỉnh một chút, để ý tới thân thể của mình một chút.

Lại nói tới Thu Tri Phong từ khi Độc Y ra ngoài, vẫn ngồi ở bên giường Hắc Ưng, trầm mặc thật lâu.

Hắc Ưng quay đầu lại cũng nhìn chủ nhân của mình thật lâu.

Không phải hắn muốn đi tìm giải dược chứ? Tuy rằng lý trí cảm thấy việc đó là không thể, nhưng trực giác dường như lại nhận định chính là như vậy. Vì thế, lần đầu tiên y chủ độc tóm lấy ống tay áo của Thu Tri Phong.

“Chủ... Phong, thuộc hạ không sao, không cần lo lắng.”

Bản sắc ảnh vệ không thay đổi, vẫn tuân lệnh một cách ngu ngốc như trước khiến Thu Tri Phong suýt hộc máu. Chẳng qua, cuối cùng cũng nhớ thay đổi cách xưng hô, cũng không uống công hắn nhiều ngày “vất vả” dạy dỗ.

“Việc này để ta xử lý, người không cần quan tâm/”

Thu Tri Phong luôn luôn lộng quyền, giờ phút này liên quan tới sinh mệnh Hắc Ưng, lại càng phải vậy.

Cái gì gọi là “Thuộc hạ không sao”? Chẳng lẽ thật sự phải chờ tới toàn thân đau đớn, vô công mất hết mới có thể biến thành “Có sao” sao?

Thu Tri Phong càng nghĩ càng giận, khẩu khí cũng lạnh lùng hơn.

Hắc Ung biết điều im lặng, không hề phát ra một câu.

“Người ở trong này nghỉ ngơi, ta đi ra ngoài một chút, lập tức quay lại.”

Giữ chặt bả vai Hắc Ung, trong mắt Thu Tri Phong hiện lên quang mang không rõ, chỉ là âm trầm lại khiến người ta phi thường sợ hãi.

Hắc Ung há miệng thở dốc, dưới khí thế tuyệt không thương lượng của Thu Tri Phong dần nằm ngã xuống giường.

Mà Thu Tri Phong sau khi ra khỏi phòng, cũng không lập tức đi đâu, hắn chỉ là chi lui tất cả thủ vệ, sau đó lẳng lặng đứng trước cửa phòng rất lâu rồi mới kiên quyết xoay người rời đi.

Diễn, còn muốn tiếp tục diễn. Đau đớn trong lòng hắn thật sự chỉ là do diễn trò sao?

Gió thổi làm áo bào hắn tung bay, tạo ra những tiếng phàn phật nho nhỏ, có sự lạnh lẽo quyết tuyệt phát ra.

Vài ngày sau, Hắc Ung vẫn bị Thu Tri Phong nhốt trong phòng, hơn nữa cắt đứt liên hệ với các ảnh vệ khác. Vậy nên y cũng không biết tổng đàn ma giáo đã nổi lên một lời đồn đại lớn. Về tân sủng mới của giáo chủ, về y.

Ngay cả một gã sai vặt trong ma giáo cũng biết hiện tại giáo chủ cơm không ăn trà không uống, một ngày dùng hơn nửa thời gian ở trong phòng của mình, trông chừng tân sủng đang bị trúng kịch độc, bị thương không thôi.

Bởi vậy mà một ngày nào đó, giáo chủ ma giáo chấm dứt việc đứng trước mặt người khác mà bị thương, tuyên bố một huyền thưởng lệnh.

Có thể giải độc huyết khô, tất có trọng thưởng!

Thiên hạ ai cũng lâm vào điên cuồng, người muốn giành thưởng càng ngày càng nhiều vô số. Cũng có người không sợ chết giả mạo thầy thuốc vào tổng đàn, kết quả bị Độc Y nhìn thấu, hài cốt không còn. Lúc sau, xu thế trầm xuống, nhưng người mơ ước tới cái gọi là “trọng thưởng” vẫn không ở số ít.

Như vậy một ngày lại qua một ngày, mặt trời lên mặt trời lặn, càng không ngừng hy vọng lại càng thất vọng, Thu Tri Phong ngày càng tiêu tụy, không chỉ có hốc mắt hãm sâu, dưới mắt thâm quầng, sắc mặt cũng trở lên tái nhợt.

Hắn thường xuyên ngồi trước giường Hắc Ung, nhìn y không nói một lời, ánh mắt phức tạp khiến người nhìn không rõ rốt cuộc cảm xúc của hắn ra sao.

Mỗi ngày Hắc Ung đều nhìn thấy hắn, lại không biết nói gì trấn an. Bởi vì y cũng không biết mình trở thành tân sủng trong tin đồn, thậm chí không biết vì sao Thu Tri Phong trở nên tiêu tụy.

Thu Tri Phong phong tỏa tất cả các phương pháp liên lạc của y, mặc dù mỗi ngày đều gặp mặt, buổi tối cũng ngủ cùng giường nhưng Thu Tri Phong không hề chạm vào y, cũng không nói chuyện với y. Giống như đang từ từ đẩy y ra khỏi thế giới của mình.

Tuy rằng Hắc Ung cũng phát hiện ra, nhưng không biết lúc này mà làm chút gì đó có tốt không nữa. Là cố gắng vẫn hồi? Hay là chấp nhận sự xa cách của chủ nhân?

Y đối với hai lựa chọn này không có ý tưởng gì. Xác thực mà nói là không dám có ý tưởng.

Có lẽ y đối với chuyện tình cảm quá sức trì độn, lại có lẽ là y chưa bao giờ dám ôm ấp chờ mong gì nhiều về chuyện vượt qua quan hệ chủ tớ.

Chuyện tình cảm đối với ảnh vệ mà nói thật sự là quá nguy hiểm! Mà loại nguy hiểm này trực tiếp ảnh hưởng đến chính là an nguy của chủ nhân!

Đặc biệt, tình cảm của Thu Tri Phong tới rất đột ngột, cũng quá mãnh liệt, giống như ngọn lửa bình thường thiêu hết mọi thứ, lại phảng phất là hoa trong gương, trăng trong nước tuyệt vời ảo mộng, thật sự là khiến người không thể không cường lại được, đồng thời cũng vô pháp tin tưởng.

Sâu trong lòng, Hắc Ưng có một loại dự cảm, sự sùng ái mà chủ nhân dành cho hắn sẽ có ngày biến mất, hơn nữa ngày đó đã càng ngày càng tới gần.

Trương Lương phe phẩy chiếc quạt lông, ánh mắt như vô tình đảo qua mặt Thu Tri Phong mấy lần, nhưng mà, Thu Tri Phong cũng không chú ý tới ánh mắt của gã. Ít nhất, trong mắt gã là không bị chú ý.

Thoạt nhìn tinh thần giáo chủ đã tột độ tới cực điểm rồi, ngay cả tầm mắt rõ ràng như vậy mà cũng chưa chú ý tới, hắn thật sự không ổn.

Không chỉ đặc ý cười khê trong lòng, Trương Lương cực kỳ tự nhiên nâng quạt lông lên che ý cười trên môi, ánh mắt lướt qua gương mặt như xác chết của Phi Thiên một lượt, hừ lạnh không phát ra tiếng.

Xem ra, đến lúc rồi.

Ngày hôm sau, đang là mùa xuân mà tùy ý là có thể thấy được loài chim trắng to bay ngang qua tổng đàn ma giáo. Đối với chuyện này, dường như không có ai phát hiện.

Tất cả gợn sóng đều bị giấu trong lớp vỏ bình lặng, gió đổi chiều, liền có biến hóa.

Người đánh cá tựa hồ muốn thu lưới về.

Thu Tri Phong nắm trong tay mảnh lụa màu vàng sa hoa tới cực điểm, ngón tay từng chút từng chút buộc chặt.

Phía sau là cây đuốc mờ mờ ảo ảo, không gian hắc ám dựa vào ba cây đuốc này mà chiếu sáng lên, ngược lại lộ ra vài phần âm trầm quỷ dị.

Lần thứ hai tháo mảnh lụa kia ra, lông mày Thu Tri Phong từng c
hút từng chút cau lại.

“Đồ vô sỉ!”

Lòng bàn tay vừa vận khí, mảnh lụa liền chia thành năm phần. Nhưng mà, vết mực trên đó vẫn thấy rõ, mặc dù đã không rõ trên đó rốt cuộc viết cái gì.

Trương Lương thật cẩn thận đứng ở bậc thang tối phía dưới, trộm ngắm Thu Tri Phong, thấy rõ biến hóa trong mắt hắn, rốt cuộc không che dấu được sự vui sướng, khoe miệng dần nhếch lên.

Chính là phản ứng đó, lập tức liền rơi vào ánh mắt phảng phất như vô thần của Phi Thiên, kinh động đến diệp nhãn hỏa hoa, lập tức lại chìm xuống tĩnh lặng như nước đọng.

Trương Lương không cẩn thận nhìn thấy trong lòng thâm kinh hãi, cẩn thận dời tầm mắt. Đồng thời nội tâm đối với Phi Thiên đề phòng thêm vài phần.

Gã có nên viết một bức thư cho tứ vương gia, để hắn lại cho thêm một cái nguyện vọng? Nếu không, cho dù là thu phục Thu Tri Phong, Phi Thiên cũng chính là mối họa về sau.

Đặc biệt đối với phản đồ Trương Lương này mà nói.

Trong lòng tính toán, Trương Lương dần an tâm một chút, tiếp tục liếc trộm về mặt Thu Tri Phong.

Tứ vương gia đương triều Phong Vũ Phi, không hổ là âm hiểm xảo quyết lại thêm cực kỳ vô sỉ! Sau khi hạ độc Hắc Ưng, lại thừa dịp Thi Tri Phong phát ra huyền thưởng lệnh, yêu cầu hắn từ nay về sau quy thân triều đình, cúi đầu xưng thần rồi mới nguyện ý mang thuốc giải độc cho hắn.

Đây đối với Thu Tri Phong phi thường kiêu ngạo mà nói, đương nhiên là tuyệt đối không có khả năng!

Chính là từ khi một ngày nào đó, cho đến hơn nửa tháng ngày nào đó, huyết khô trong cơ thể Hắc Ưng rốt cuộc lần đầu tiên phát tác.

Lúc ấy, Hắc Ưng đang bị Thu Tri Phong ôm vào trong ngực, hai người đều đang ngủ. Cánh tay hắn ôm lấy thắt lưng y, chân hắn quần lấy chân y, hai đại nam nhân, ngủ cùng lại giống như coi đối phương là búp bê mà ôm.

Hắc Ưng không quen như vậy, còn Thu Tri Phong là bất an.

Mà sự bất an này đột nhiên bùng nổ, trở thành sự thật.

“Ah!” Một tiếng nức nở rất nhỏ từ trước ngực hắn phát ra, ngán ngủ mà ẩn nhẫn.

Thu Tri Phong mở mắt ra, ánh mắt đầu tiên là nhìn vào Hắc Ưng đã tái nhợt không chút máu, môi cắn chặt đến bật máu, có thể thấy là y đã nhẫn nại một thời gian ngắn.

“Đau nhức ở đâu?”

Thu Tri Phong sờ vào cổ tay Hắc Ưng, nội lực của y cơ hồ rối loạn, toàn bộ trong kinh mạch đấu đá lung tung.

Trong thân thể như có ngàn vạn bả đao lăng trì, Hắc Ưng thống khổ nhăn mặt. Cổ đau đến này đến từ kinh mạch toàn thân, lại quá nhanh, y thậm chí không có thời gian thích ứng.

Giọt mồ hôi to như hạt đậu từ trên mặt Hắc Ưng chảy xuống, làm ướt cánh môi khô khốc của y, thoát nhìn có chút đầm đìa đáng yêu.

“Không. . . . Không đau.” Ngay tại thời điểm này, y còn cố tỏ ra bình tĩnh, ý đồ muốn lừa dối.

Thu Tri Phong không phải kẻ điếc người mù, lại càng không ngu ngốc, liền nắm chặt hàm dưới y, làm y hé miệng.

“A a a —!”

Vừa hé miệng, tiếng kêu thảm thiết chói tai liền từ miệng Hắc Ưng phát ra. Như hồng thủy làm vỡ đê, điên cuồng dũng tiết.

Lập tức ngậm miệng, Hắc Ưng cắn chặt môi mình, vô luận Thu Tri Phong ra mệnh lệnh thế nào, y cũng không tái nghe theo.

Mà ánh mắt Hắc Ưng cũng dần dần trở nên vô thần dại ra, đó là vẻ mặt lặng đi đau đến chết.

Thu Tri Phong từng thấy vẻ mặt này của Hắc Ưng một lần, lúc còn rất nhỏ.

Khi đó Hắc Ưng cũng chỉ là một thiếu niên mà thôi, đã bị huấn luyện rèn cho lớn gấp đôi. Khổ hình huấn luyện khi đó có một lần vượt qua giới hạn chịu đựng của Hắc Ưng, khiến cho y thần trí đều hôn mê, lại cứng rắn tuân theo mệnh lệnh của sư phụ không há miệng xin khoan dung, thiếu chút nữa cắn sứt nửa cánh môi chính mình.

Nếu không có Thu Tri Phong nắm đó còn vài phần đồng tình, làm sư phụ y giảm độ huấn luyện, không thì Hắc Ưng cũng sớm qua cầu Nại Hà rồi.

Người khi đó nhất thời mềm lòng, thật vì mình mà tạo ra một ảnh vệ cường đại trung thành.

Hiện giờ nghĩ lại, bộ dáng quật cường ẩn nhẫn của thiếu niên kia, so với vẻ mặt hấp dẫn của Thanh Tùng lúc ban đầu hấp dẫn hẳn chỉ có hơn chứ không có kém.

Tại đây lúc nguy cấp, trong mắt hắn biểu tình của Hắc Ưng lại trùng hợp với biểu tình của Thanh Tùng đêm đó.

Không đúng, vì sao biểu tình của Hắc Ưng so với biểu tình của Thanh Tùng lại càng rõ ràng?! Rốt cuộc hấp dẫn hẳn là người nào?!

Chết tiệt! Hiện tại không phải lúc nghĩ đến chuyện này!

“Độc Y —!”

Mãnh địa nhất kinh, lòng Thu Tri Phong cũng rối loạn, hít một hơi thật sâu, tại chỗ như sư tử gào thét. Tuy rằng thật sự đánh thức Độc Y đang ở một góc xa tổng đàn ma giáo, nhưng cũng kinh động mọi người trong tổng đàn.

Mà Hắc Ưng nằm bên cạnh hắn, lại không có nội công phòng ngự trong lúc này, kiên cường nghe tiếng rống. Tâm mạch tê dại, toàn bộ nội tạng trong thân thể rùng rờ, Hắc Ưng phun ra một búng máu, từ mũi và lỗ tay từ từ chảy ra vài sợi tơ máu.

Thu Tri Phong sợ tới hồn phi phách tay, run rẩy đưa tay qua, lại ở vết máu trên da nháy mắt rút tay về.

Ôm chặt Hắc Ưng đang co rúm người lại, Thu Tri Phong không biết làm sao phảng phất như hải tử sắp mất đi vật yêu quý.

Lúc này hắn thật sự không hề phòng bị, bất cứ người nào cũng có thể lấy đi tính mạng của hắn.

“Giáo chủ? Giáo chủ? Ngài không có việc gì đi?”

Ngoài cửa, người trong ma giáo đông như ong mật đột nhiên cảm giác được một trận sát khí mãnh liệt, không thể không lùi ra sau ba bước.

“Tất cả rút hết cho ta! Kêu Độc Y tiến vào!”

Thanh âm Thu Tri Phong lạnh như băng từ trong truyền ra, người định lực kém chân liền mềm nhũn, rốt cuộc bước không nổi. Người định lực tốt hơn một chút thì lông tơ toàn thân cũng dựng ngược, trên đầu mồ hôi như mưa.

Trương Lương đang đứng trong đám người, chuỗi quạt lông cơ hồ đâm vào lòng bàn tay.

Thu Tri Phong quả không hổ là nam nhân cường đại nhất trong thiên hạ! Cho dù cách một vách cửa, sát khí kia vẫn tựa như sóng biển mãnh liệt khiến cho gã không thể động đậy!

Đối địch với người như hắn, quyết định đó thật sự chính xác sao?

Gã không khỏi hoài nghi như thế, nhưng mà đang nghĩ đến việc Thu tri Phong vì sao thất thủ đến vậy, lại xuất hiện chút dũng khí không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con.

Đột nhiên, thân thể Trương lương bị ai đó hất sang một bên. Một đạo thân ảnh xanh đỏ lờ lờ vọt vào sau cánh cửa, sau đó nhanh chóng khép cửa lại.

Tuy rằng động tác của hắn cực nhanh, nhưng cũng đủ để Trương Lương thấy rõ tình huống bên trong cánh cửa.

Về mặt thống khổ bị thương của Thu Tri Phong làm gã khắc sâu ấn tượng. Có lẽ, bọn họ còn có phần thắng.

Đám người ở ngoài cùng, mặt Phi Thiên đỏ đẫm như người chết đột nhiên biến đổi, khóe môi hơi nhếch lên, dữ tợn như quỷ lệ.

Độc Y rốt cuộc cũng ngăn chặn được sự đau đớn của Hắc Ưng, đã qua trưa, mà Thu Tri Phong vẫn si ngốc ngồi bên cạnh, nhìn hắn dùng châm như bay.

Độc Y đưa tay lau mồ hôi trên trán, một nửa là mệt nhọc, một nửa là kinh hãi, tiếp đó quay đầu nhìn về chủ tử của mình.

“Ngày mai, đau đớn của y sẽ nặng hơn. Sau đó, một ngày lại nặng hơn một ngày, thẳng đến một tháng liền kết thúc.”

Đây là một kiểu tra tấn còn hơn cả lăng trì ở chỗ mài mòn tinh thần, tiêu diệt lòng phản kháng. So với thủ đoạn ngoan độc của hoàng tộc, ma giáo cũng muốn cam bá hạ phong.

“Thật không có biện pháp?”

“..... Không có.”

Độc Y đối với sát ý ngập trời hướng về phía mình, răng nanh run lên, yết hầu kéo căng, hồi lâu mới tìm lại được thanh âm của mình.

Đồng thời, cảm giác lần đầu tiên gặp mặt liền lo lắng hoài nghi, lần thứ hai thì đáy lòng càng khẳng định lo lắng.

“Y chính là người mà tình độc...”

“Câm miệng.”

Khắc chế cơn giận của mình, lúc này Thu Tri Phong không muốn nghe cái gì cả. Mọi chuyện nói cho hắn mà nói đều là từ ngữ vô nghĩa căn bản không có tác dụng.

“Phải”

Toàn thân Độc Y run lên, hắn nên ngậm miệng, chính là vẫn dùng ánh mắt muốn nói lại thôi tảo bạo nhìn Thu Tri Phong.

“ Nói.”

Không kiên nhẫn trừng mắt liếc hắn một cái, Thu Tri Phong nóng lòng muốn đuổi người này đi.

Bởi vì, hắn biết quá nhiều .

“Nếu về sau y còn có tác dụng đối với ngài, xin ngài tận lực ít để ý tới y một chút.”

Tuy rằng nhìn qua chuyện đó tựa hồ là không có khả năng, nhưng có còn hơn không, lời của hắn nói ra rồi, còn lại sẽ không quan hệ tới hắn nữa.

“Người!”

Nghe ra ngụ ý của hắn, sắc mặt Thu Tri Phong đột biến, quay đầu lại, tầm mắt cùng Độc Y tương giao, đã thấy hắn thẳng người cố chấp nhìn lại.

Thu Tri Phong nhìn hắn hồi lâu, rốt cục thỏa hiệp. Theo một ý nghĩa nào đó.

“Thuộc hạ cáo từ.” Cầm hòm thuốc của mình lên, Độc Y lui ra cửa.

Cùng lúc đó, một đàn chim trắng to từ tổng đàn ma giáo giương cánh bay lên trời.

Phi Thiên ngồi cạnh ao ngăn người nhặt lên một đồng hòn đá nhỏ, tùy ý ném vài viên, một nửa đàn chim như hoa tuyết rơi xuống, nhưng mà, như trước đều có con đào thoát.

Nheo mắt lại thần nhiên cười, Trương Lương thuận tiện vuốt ve ria mép của mình, quạt lông nhẹ lay động. Vài cánh chim màu trắng nhỏ nhỏ từ trên quạt rơi xuống, toàn bộ rơi trên mặt đất, không nhìn kỹ thấy không khác cánh hoa màu trắng.

Bảy ngày sau, Thu Tri Phong lần thứ hai nhận được thư của Phong Vũ Phi.

Điều kiện thay đổi, công phu sư tử ngoạm - hắn không chỉ muốn Thu Tri Phong quy thuận, còn muốn cái đầu của Phi Thiên.

Đứng trước giường nhìn Hắc Ứng đang bị độc phát dày vo cho sống mà như chết, y lâm vào hôn mê như được giải thoát, Thu Tri Phong cuối cùng đưa ra một quyết định.

Cái này kỳ thật đã sớm nghĩ tốt lại do dự có nên thực hiện hay không, không lâu sau tương lai ma giáo cùng vận mệnh rất nhiều người khác sẽ cải biến.

Chạng vạng ngày hôm đó, rất nhiều người thấy Thu Tri Phong dáng vẻ tiêu điều đi vào trong địa lao, hồi lâu, mới mang theo một đầu người, toàn thân đều là máu đi ra.

Có người gan lớn nhìn trộm vài lần, lại hoảng sợ phát hiện, cái đầu dính đầy máu me rõ ràng chính là đường chủ hình đường - Phi Thiên

Sau khi Trương Lương nghe được tin tức, an vị ở trong phòng trước ánh nến mà cười đắc ý, gương mặt vận vẹo bị lay động nhao nhao cái đã âm trầm tham lam như quỷ mị.

Vận mệnh sắp đi theo quỹ tích vốn có của nó, bất luận kẻ nào cũng chỉ có thể ngừng động mà không thể ngăn cản.

6. Chương 6

Ngày 14 tháng 3, tất cả giáo chúng ma giáo đều nhớ rõ thời gian này.

Ngày này, giáo chủ ma giáo Thu Tri Phong - người dẫn ma giáo tới đỉnh huy hoàng tự mình tuyên bố từ đây về sau ma giáo quy thuận triều đình, trở thành tay sai cho triều đình mà giang hồ khinh thường.

Giữa trưa cùng ngày, Thu Tri Phong dẫn theo một đám giáo người không tình nguyện, tinh thần quẫn chúng trong ma giáo phần nộ, đứng ở tổng đàn ma giáo dưới chân núi, như Phong Vũ Phi yêu cầu - nghênh đón gã.

Ngày xuân, ánh nắng không chút nhẹ nhàng chiếu trên đỉnh đầu mọi người trong ma giáo, phẳng phất như đang cười nhạo đáng về suy yếu của bọn họ.

Từ nghiêng răng nghiêng lợi đến sốt ruột, hồi lâu sau, mãi đến khi mặt trời ngả về tây, đội ngũ hoàng tộc triều đình mới chậm rãi xuất hiện từ phía đường chân trời.

Gương mặt bình tĩnh, không vui không buồn, Thu Tri Phong thản nhiên nhìn Phong Vũ Phi chậm rãi đến trước mặt mình.

“Giáo chủ ma giáo quả nhiên đúng hẹn”

Phong Vũ Phi giống như cười mà lại không phải cười, càng giống như quỷ lệ đi ra từ lòng đất, đáng vẻ so với người quỷ xà thần trong ma giáo còn càng giống hơn.

Đại khai chỉ có Phi Phiên luôn tái nhợt âm trầm mới có thể so sánh cùng.

Đây là lần đầu tiên Phong Vũ Phi chính thức đối diện với Thu Tri Phong, coi như gã tự nhận mình là cường thể ngoan độc đáng sợ, thực sự đứng trước mặt Thu Tri Phong này lại xám xịt bại trận.

Dù sao, gã cũng chỉ là đồ hữu kỳ biểu mà thôi, hoàn toàn không thể so sánh với Thu Tri Phong.

Phong Vũ Phi chính là một loại vỏ bọc mũi nhọn, có hoa không quả, mà Thu Tri Phong thì hoàn toàn khác gã, bên trong khiến người ta sợ hãi rằng va lập cập, lưng phát lạnh.

Thậm chí chỉ cần đứng trước mặt Thu Tri Phong, sẽ có cảm giác kiếm đã gác cổ mình.

Đây là chênh lệch thực lực rõ ràng, không phải vài năm hoặc vài chục năm có thể đuổi kịp.

Bởi vì đối phương cũng sẽ không dậm chân tại chỗ, lúc nào hấn cũng đi về phía trước, cho dù bây giờ cũng vậy. hướng chỉ, sự chênh lệch của bọn họ thuộc về bản chất.

Phong Vũ Phi vốn tràn đầy khí thế đắc chí đột nhiên trở nên suy yếu mà bắt đầu... giống như chuột thấy mèo.

Thậm chí gã vô ý thức muốn lui về phía sau.

Không được! tuyệt đối không thể mất mặt trước mặt mọi người! Hướng chỉ, hiện tại Thu Tri Phong cũng không đáng sợ. tử huyết của hấn còn đang nằm trong tay mình.

Một mặt nói với mình như vậy, Phong Vũ Phi một mặt xuống ngựa, tiến về phía mà người trong võ lâm vừa nghe đã sợ mất mặt - tổng đàn ma giáo.

Đại sảnh ma giáo đã như trong yêu cầu của gã, trang hoàng đầy đại biểu quyền lực của mình hoàng, đặt mình trong đó, Phong Vũ Phi mới có cảm giác chân thật ma giáo đã quy phục dưới trướng của gã.

Nhìn không được, khuôn mặt tươi cười của gã lộ ra nét âm trầm quỷ dị đặc ý. Ánh mắt lướt qua mọi người, vừa chạm phải Trương Lương lập tức nhìn sang hướng khác.

“Thủ cấp của Phi Phiên đâu?”

Xoay người nhìn một lượt, ngữ hàm Phong Vũ Phi bất mãn, lông mày hơi nhếch lên.

Cái này là tác pháp trước đây Trương Lương dạy gã, có thể tăng thêm chút ít khí thể cho mình. Dù sao, trước mặt cũng là một cái đầu người đầm đìa máu.

Cho dù giáo chúng ma giáo phần nộ có đáng sợ đến thế nào, cũng sẽ ở một giới hạn nhất định mà không lùi bước.

Đặc biệt là người kia theo lời Trương Lương nói là nhân vật lợi hại nhất.

“Giải được.” Thu Tri Phong lặng lẽ đứng yên cách xa gã ba bước, giọng nói trầm ổn, khí thể bức người.

Trong nháy mắt cảm giác khí thể bị áp đảo khiến Phong Vũ Phi thập phần vui mừng, ngoan lệ trong mắt tăng lên.

“Ta muốn đầu của hân!”

“Đưa giải được trước.” Thu Tri Phong may mắn không nhượng bộ.

Cứ coi như tử huyết bị tóm, cũng không có nghĩa là hân sẽ mặc người chém giết.

“Trương Lương!”

Hai người giằng co hồi lâu, người hết kiên nhẫn trước là Phong Vũ Phi, nóng lòng muốn thay đổi cục diện giành được khí thể áp đảo. Loại cảm giác đau đơn này tựa hồ đánh vào tự tôn hoàng tộc của gã.

“Người? !”

Lần đầu tiên trên mặt Thu Tri Phong hiện lên vẻ ngạc nhiên, chẳng biết từ lúc nào vị mưu sĩ đã đứng bên người Phong Vũ Phi, trong tay đang cầm vật gì đó.

“Giáo chủ đại nhân, chim khôn biết chọn cây mà đậu. Ngài có trách thì trách chính mình hành xử quá theo cảm tính. Đến mức này rồi, ngài cũng phải bảo quản cho tốt mới phải, dù sao cũng là thủ cấp của hình đường đường chủ đại nhân, lại đơn giản để cho ta lấy được.”

Về mặt đắc ý phe phẩy quạt lông, tay kia cầm một hộp gỗ, ngữ khí lại mang hàm ý khinh miệt, kích khởi nhiều người tức giận.

“Trương Lương! Người là đồ tiểu nhân! Lại đi phản bội ma giáo!”

“Đồ chó đẻ khốn kiếp! Phí công lão tử thường ngày coi người như huynh đệ! Không ngờ người lại ăn cây táo, rào cây sung!...”

“Câm miệng!”

Khung cảnh hỗn loạn đầy tiếng quở trách bị tiếng rống của Thu Tri Phong áp chế, trong nháy mắt không còn tiếng động. Không ai còn dám lên tiếng.

Mà như trước, phẳng phất có cảm giác thấp hơn người khác một cái đầu khiến Phong Vũ Phi càng thêm phần nộ không cam lòng. Một mặt túm lấy hộp gỗ trong tay Trương Lương, nhanh chóng mở ra, bên trong rõ ràng dính đầy máu tươi khô lại, là thủ cấp Phi Phiên!

Mặt Phong Vũ Phi trong nháy mắt trở nên xanh trắng, nhưng gã cố nén lại cảm giác buồn nôn giờ cao chiếc thủ cấp lên, khiến cho mọi người trong ma giáo đều thấy rõ thủ cấp Phi Phiên.

Thu Tri Phong nhìn gã cầm chiếc hộp mà tay không ngừng run rẩy, dường như sắp ném nó xuống đất. Nhưng là hiệu quả rung động mà nó mang lại cũng rõ ràng đấy, hầu hết tất cả mọi người đều mở to hai mắt nhìn vào chiếc đầu người này, trong mắt toát ra sự sợ hãi cùng phần nộ.

“Ha ha ha ha, người trong ma giáo nhìn rõ rồi đấy! Đây chính là thủ cấp của đường chủ hình đường các người, nếu các người còn dám bất kính với ta, ta liền khiến giáo chủ tôn kính của các người chặt đầu tất cả! Ha ha ha!...”

Ngửa đầu lên điên cuồng mà cười lớn, Phong Vũ Phi quá mức đắc ý, thậm chí quên mình đang ở chỗ nào. Lại có lẽ gã đối với hộ vệ bên mình quá mức tin tưởng rồi.

“Giải được.”

Đợi gã cười đủ rồi, thanh âm bình tĩnh dị thường của Thu Tri Phong lại lần nữa truyền đến.

Tâm thần run lên, lúc này Phong Vũ Phi mới biết sợ là cảm giác gì. Cường khắc chế phản ứng rùng mình của bản thân, Phong Vũ Phi hừ lạnh một tiếng, khuôn mặt tà mị phủ lên ba phần kinh miệt cùng khinh thường.

“Cầm lấy đi.” ông tay áo hất lên, chiếc lọ bạch ngọc nho nhỏ bị ném vào tay Thu Tri Phong.

Độc Y liền tiến về phía trước, cầm lấy, cẩn thận xem. Mà Phong Vũ Phi thì cười lạnh mấy tiếng, chấm dứt ánh mắt bố thí, nhìn Độc Y cẩn cẩn dực dực đổ được ra kiểm tra.

Đặc biệt làm gã cảm thấy sung sướng chính là, biểu lộ của Thu Tri Phong không hề có chút biến hóa nào, có thể là ánh mắt của hắn một mực di chuyển theo chiếc lọ bạch ngọc kia.

Nếu như hắn để ý như thế, kế hoạch của mình sẽ thành công! Nắm giữ ma giáo sẽ không còn là mộng! Có thể lực cực đại này, cho dù gã muốn cướp lấy thiên hạ đều dễ dàng! Phong Vũ Phi nghĩ thật đẹp, hoàn toàn không chú ý tới đáy mắt Thu Tri Phong đã chuyển sang sát ý nguy hiểm.

“Chỉ có một viên, hơn nữa không phải giải được, chỉ là đem thời gian độc phát trì hoãn lại một tháng.”

Phong Vũ Phi nói từng chữ một, hưởng thụ biểu lộ đột nhiên vụn vụn của Thu Tri Phong.

– cuối cùng là chiếm được ưu thế.

Tuy rằng thoát nhìn gã vẫn chiếm được ưu thế, nhưng mà biểu hiện của Thu Tri Phong lại khiến Phong Vũ Phi cảm thấy gã mới là kẻ yếu hơn, loại cảm giác này khiến cho gã vô cùng không thoải mái.

Mà bây giờ, thoải mái hơn nhiều.

“Người muốn bội ước?” thanh âm Thu Tri Phong trầm thấp, khí tức nguy hiểm tràn ngập trong đại sảnh.

Mọi người trong ma giáo thấy được ám hiệu chuyện không thành, đều lộ ngay ra vũ khí của mình.

Chỉ cần Thu Tri Phong ra lệnh một tiếng, bọn người Phong Vũ Phi đều hài cốt không còn.

Con mắt lợi hại quét qua, Phong Vũ Phi đột nhiên nở nụ cười, hơn nữa tiếng cười càng ngày càng lớn. Thu Tri Phong chờ gã cười đủ rồi, đôi mắt lợi hại dị thường lướt qua Phong Vũ Phi từ đầu đến chân, sau đó lại nhìn lại.

Phảng phất như yết hầu bị bóp chặt, Phong Vũ Phi đột nhiên dừng cười, thái độ của gã bừa bãi như trước.

“Người đừng quên, trong thiên hạ chỉ có ta mới biết được xúng pháp giải được. Người không muốn người kia chết thì an phận chút đi.”

Trong mắt Thu Tri Phong tịch mịch nhìn không thấy đáy, bất luận kẻ nào cũng không đọc được điều gì từ ánh mắt này.

“Xem ra ước định bị phá bỏ rồi.”

Hắn yên tĩnh quá lâu, lâu đến mức Phong Vũ Phi cũng thấy nghi hoặc cùng sợ hãi.

Sau đó, khóe miệng Thu Tri Phong chậm rãi nhếch lên, một nụ cười yếu ớt âm trầm mà tàn nhẫn, khí thế liền hoàn toàn áp đảo người đang chiếm ưu thế Thu Tri Phong.

“Người.”

Phong Vũ Phi chỉ tới kịp nói ra một chữ, cổ mát lạnh, đau đớn lan tràn.

“Đừng cử động, nếu không muốn chết.”

Sát ý lạnh lẽo từ phía sau nhắm vào gã đánh úp lại, nháy mắt toàn thân Phong Vũ Phi cứng ngắc, một cổ lãnh ý rét thấu xương cơ hồ đâm thẳng trái tim gã.

“Phi Phiên?! Làm sao ngươi lại...?”

Thanh âm Trương Lương sợ hãi, mà Phong Vũ Phi thì đã sợ đến mức toàn thân phát run, hàm răng không ngừng va vào nhau.

“Trong giáo cao thủ dịch dung rất nhiều.” Câu nói đầu tiên của Phi Phiên liền giải đáp nghi vấn của bọn gã.

Trong nháy mắt, đại thế đã mất. Trương Lương sớm đã bị những người khác trong giáo chúng chế trụ, tuy hấn ẩn tàng thực lực chân chính của mình, nhưng là song quyền nan địch tứ thủ, đặc biệt người lợi hại trong ma giáo rất nhiều.

Từ đầu tới cuối, Thu Tri Phong không nhúc nhích một bước, tình thế nghịch chuyển trong nháy mắt, hấn cũng không may mắn lộ ra chút vui sướng. Loại biểu hiện này của hấn, làm Phong Vũ Phi cho rằng có cơ hội chuyển mình.

Địa lao của ma giáo là địa bàn của Phi Phiên, trong này hấn tự tại nhất, cũng có thể làm bất cứ chuyện gì mà hấn muốn làm. Đây là quyền lực giáo chủ cho hấn.

Trong thời gian một nén nhang đầu, trong địa lao rất yên tĩnh, yên tĩnh đến quỷ dị. Không có bất kì người trong hình đường nào được phép tiến vào, trừ Phi Phiên.

Tất cả đều là chính hấn động thủ. Từ khi một nén nhang kia trôi qua, bên tai vang lên tiếng rên rỉ gào thét không dứt, thê thảm đến mức người ta không đành lòng nghe. Mà mùi máu tươi dày đặc vượt qua tất cả mọi chướng ngại vật, dường như làm cho người đứng trong bán kính ba thước đều ngửi được. Khiến cho người khác không khỏi hoài nghi hấn có phải là hấn cắt từng giọt máu trên người đối phương.

Tiếng thở dốc cùng tiếng kêu gào hưng phấn cũng đồng thời hòa vào những tiếng rên rỉ khủng bố kia, quỷ dị khiến người khác nhượng bộ lùi bước. Loại thanh âm đáng sợ này tiếp tục vang lên một canh giờ, sau đó an tĩnh lại.

Không lâu sau, Thu Tri Phong từ trong địa ngục đáng sợ kia lao ra, toàn thân vờn quanh một mùi máu tươi dày đặc.

Sau ngày hôm đó, không có người nhìn thấy Phi Phiên, cũng không ai thấy Phong Vũ Phi, cho dù tìm khắp nơi mọi ngõ ngách trong địa lao cũng không tìm thấy dấu vết hai người kia.

Có lẽ cả hai người bọn họ đều đã chết, có lẽ hai người đều còn sống, muốn biết tình huống xác thực phải đi hỏi Thu Tri Phong, nếu có gan hoặc là không muốn sống.

Đứng trước giường Hắc Ưng, Thu Tri Phong nhìn hồi lâu, mãi đến khi xác định tâm tình của mình không không vì y mà động, mới từ trong tay áo lấy ra trì hoãn được có thể khiến thời gian độc phát hoãn lại một tháng.

Chỉ có một viên, nghĩa là Hắc Ưng chỉ có thể sống một tháng.

Vậy đối với Thu Tri Phong mà nói đã là đủ lắm rồi, Thu Tri Phong sẽ khiến Hắc Ưng dùng quãng thời gian còn lại của mình một cách tốt nhất.

Dùng quyền lực của giáo chủ ma giáo.

Bởi vì, giáo chủ ma giáo tuyệt đối không thể tồn tại nhược điểm.

Sau khi trải qua chuyện của Thanh Tùng, hấn liền quyết định không động tình vì bất cứ ai. Hấn không muốn quay lại thời gian không giống chính mình, hấn hấn là nên vĩnh viễn bảo trì dáng vẻ lãnh khốc. Cái kiểu vì một người mà điên cuồng không tiếc mọi thứ, hấn tuyệt đối không giẫm lên vết xe đổ lần nữa!

Còn sự ôn nhu với Hắc Ưng trước kia, hấn tuyệt đối không thể phóng túng như thế nữa!

Lý trí của hấn đang kêu gào nguy hiểm, chỉ là hấn một mực lấy cớ làm theo kế hoạch thu thập Phong Vũ Phi mà không đếm xỉa tới thôi. Hiện tại kế hoạch đã hoàn thành, cái cớ đó hoàn toàn biến mất.

Sự ôn nhu đối với Hắc Ưng cũng phải bóp chết toàn bộ!

Hắc Ưng không biết mình đã mộng hay ngủ được bao lâu, tóm lại khi tỉnh dậy tất cả đều thay đổi.

Chủ nhân không hề như trước điên cuồng đòi hỏi thân thể của y, hơn nữa cũng không hề quá dị đối với y ôn nhu. Tất cả trở về như trước.

Y là ảnh vệ, mà Thu Tri Phong là chủ nhân mà y phải liều mình bảo vệ.

Hết thấy tựa hồ không thay đổi.

Hết thấy tựa hồ cũng thay đổi, vào lúc mà y không biết.

Y như cũ là ảnh vệ, nhưng lại không cần ẩn thân ẩn núp, Thu Tri Phong cho y quyền lợi xuất hiện trước mặt mọi người.

Lần đầu tiên trong đời, không cần ẩn núp, có thể quang minh chính đại cho mọi người thấy sự tồn tại của Hắc Ưng này. Nhưng mà y cũng không cảm thấy quá cao hứng.

Không chỉ bởi vì y chưa bao giờ khao khát cái loại “quang minh chính đại” này, mà vì y đã đoán được dụng ý của Thu Tri Phong.

Ảnh vệ chỉ có thể tồn tại trong bóng tối, khi y không hề dùng bóng đêm để che giấu bản thân thì cũng là lúc y bị loại bỏ.

Mà thời gian ánh mắt như đang có điều gì cần suy nghĩ của Thu Tri Phong đặt trên người y ngày càng dài, cảm giác này lại ngày càng rõ ràng chân thật.

Đầu óc Hắc Ưng thật ra rất đơn thuần, khi đối mặt với Thu Tri Phong lại càng hơn thế. Cho nên y nghĩ mãi mà không rõ nguyên nhân chủ nhân bỏ rơi y.

Biết được nguyên nhân này, trong thiên hạ chỉ có hai người - Thu Tri Phong cùng Độc Y.

Bọn họ sẽ không nói cho y biết. Huống hồ y cũng chưa từng hỏi qua.

Thu Tri Phong trầm tư ba ngày, cũng cho Hắc Ưng ba ngày “tự do”, sau đó, hắt hủi cho y một đạo mệnh lệnh.

- lấy thủ cấp của đương kim hoàng đế.

Đối với việc này Hắc Ưng sớm đã có chuẩn bị. Không biết trong ba ngày qua, Thu Tri Phong thường vô ý thức đi đến phụ cận của phòng y, rồi kinh hãi tỉnh táo lại, không làm gì cũng không lập tức xoay người rời đi.

Mà đứng ở xa xa nhìn, cau mày, tư tưởng đánh nhau kịch liệt.

Đối với toàn bộ chuyện này Hắc Ưng đều không biết rõ, lại dựa vào hiểu biết của y đối với Thu Tri Phong đoán ra một nguyên nhân bất đồng - ba ngày là khoảng thời gian lâu nhất mà Thu Tri Phong có thể nhịn sự sỉ nhục vì bị mạo phạm.

Trong ấn tượng của Hắc Ưng, Thu Tri Phong thân là giáo chủ ma giáo, phong cách hành sự mang theo ma tính hóa, người đâm ta một thước, ta trả người một trượng. Đã có can đảm tính kế với giáo chủ ma giáo thì phải chuẩn bị sẵn tư tưởng phải chịu trả giá gấp đôi.

Thu Tri Phong không bỏ tha cho bất cứ kẻ nào mạo phạm mình - hẳn muốn dùng máu tươi là phương pháp trực tiếp nhân tuyên cáo với thiên hạ.

Các kiểu sự tình như loại ám sát này, hoàn toàn sẽ rơi trên đầu của y, nhưng mà y không dùng phương thức như thế.

Không có bất kỳ viện trợ nào. Chỉ dựa vào một mình Hắc Ưng.

Ý tứ của Thu Tri Phong rất đơn giản, hẳn muốn Hắc Ưng một mình lẻ loi tiến đến ám sát người được bảo vệ nghiêm ngặt nhất trong thiên hạ.

Đại nội hoàng cung cao thủ như mây. Muốn lấy được thủ cấp của đương kim thánh thượng cũng không phải chuyện đơn giản.

Thời điểm nhận được mệnh lệnh này, Hắc Ưng biết dự cảm của mình trở thành sự thật rồi.

Chủ nhân của y bỏ rơi y.

Nhưng mà, y không có một câu oán hận. Thậm chí, cả một ít cảm xúc cũng đều không có.

Có thể vì chủ nhân mà chết là vinh quang của một kẻ làm ảnh vệ.

Y yên tĩnh linh mệnh mà đi. Ngược lại khiến Thu Tri Phong cảm thấy sự do dự trước đây của mình là hoang đường không có ý nghĩa.

Nửa người dựa vào mặt ghế cao lớn quý giá, Thu Tri Phong nhìn chăm chăm vào chỗ Hắc Ứng vừa đứng, thật lâu không động đậy một chút.

“Đã để ý, không nên để ý đi.”

Đột nhiên một âm thanh hấp dẫn mê người lại trong trẻo dị thường vang lên trong thư phòng. Dường như nó phát ra ở bất kì một góc nào, chỗ nào cũng có.

Thu Tri Phong cả kinh, lập tức lại bình tĩnh lại, chỉ là sự do dự phân vân trong nháy mắt được chôn sâu tại chỗ sâu nhất nơi đáy mắt.

“Người đến là người phương nào?”

“Ha ha ha ha.”

Nghe được câu hỏi của hắn, âm thanh trong trẻo mà dị thường kia đột nhiên lại bật cười một tiếng.

“Chúng tôi không phải là người nhá!”

Lời còn chưa dứt, hai thân ảnh gấn bó một cao một thấp xuất hiện trước mặt Thu Tri Phong.

Người thấp bé hơn có một cái đầu bồng như những vì sao lấp lánh mộng ảo, tóc xài màu xanh nhạt, đôi mắt cùng màu, bạch y nhanh nhẹn, như gió mà bay, xinh đẹp không nhiễm chút khói lửa nhân gian.

Mà vị cao lớn kia thì có con mắt đỏ, toàn thân hồng như màu máu đặc, đâm thẳng vào mắt người nhìn, tà khí khiến người khác ghê mắt.

Hai người như vậy đứng chung một chỗ, lại phối hợp với nhau phù hợp một cách kì dị.

Trong lòng Thu Tri Phong run lên, chẳng biết tại sao trước mắt hiện ra gương mặt bình thường ngơ ngác của Hắc Ứng.

“Thu đại giáo chủ, người còn nhớ rõ Thanh Tùng sao?”

Không chờ Thu Tri Phong mở miệng, kẻ không phải con người màu xanh nhạt đã lên tiếng cắt đứt suy nghĩ của hắn.

“... Thanh Tùng?”

Hiện tại cho dù nhớ kỹ tên của hắn, tâm cũng không đau đến mức như bị kim châm đâm như trước nữa. Có lẽ, thời gian thực sự có thể trị liệu hết thảy, kể cả chuyện thương tâm. Cũng có lẽ, là một nguyên nhân khác...

“Người hắn là còn nhớ rõ hắn chứ? Chúng ta là bằng hữu của hắn.”

Kẻ không phải con người màu xanh nhạt cười, lộ ra hàm răng trắng đẹp, đủ để mê hoặc hết thảy sinh vật.

Như trước đây, Thu Tri Phong nhất định sẽ ngốc lăng nhìn nhưng bây giờ hắn không có loại tâm tình này.

Tâm của hắn không ở đây.

“Các người cũng là xà yêu? Nhưng mà ta dựa vào đâu để tin tưởng các người?”

Yêu quái bình thường đối với nhân loại đều có hảo cảm, hiền lành, nếu là muốn dựa vào Thanh Tùng mà muốn tính toán với hắn thì mười phần tính sai rồi.

Không hề nghe tên Thanh Tùng mà mất đi lý trí, Thu Tri Phong nhẹ nhẹ chế trụ ống tay áo, bất động thanh sắc đề phòng.

“Dựa vào chúng ta không giết người.”

Hồ Viêm phun ra lửa đỏ, trong nháy mắt tiến sát đến gần Thu Tri Phong, hắn sợ đến trừng to mắt, ngũ quan vận vận.

“Người... môn?!”

Lửa bén đến sát người hấn lại đột nhiên vụt tắt, một chút cũng không thương tổn hấn, thậm chí quần áo cũng không cháy xém chút nào.

Thứ bị thương duy nhất chỉ có ngón giữa đang thủ sẵn chú phù.

Khi chú phù ở đầu ngón tay toàn bộ hóa thành tro rơi xuống mặt đất thì Hồ Viêm cũng ngừng phun lửa.

“Nếu như chúng ta muốn làm tổn hại đến tính mạng của người, hiện tại liền làm, cho nên người có thể tin tưởng chúng ta đi.”

Cầm khê nâng, Viêm Hồ mặc diễm vì bị nhân loại mạo phạm, mà lại không vui dùng hai con người màu huyết sắc phát ra hàn quang bốn phía, sát khí thổi bay mái tóc đỏ dài, tung bay như đại biểu cho con cờ của sự chết chóc.

“Xin hỏi ý của hai vị là?”

Đồng dạng Thu Tri Phong cũng bị thái độ kiêu căng ngạo mạn của đối phương chọc giận, nhưng hấn tận lực khắc chế bảo trì cấp bậc lễ nghĩa. Hai kẻ không phải con người liếc nhìn nhau, trong đầu dùng sóng âm trò chuyện.

“Dường như hấn còn chưa chân chính nhận thức được tình cảm của mình. Chúng ta phải chỉ ra giúp hấn sao?”

“Tình kiếp của nhân loại chúng ta không thể nói trước, nếu không thiên kiếp sẽ không buông tha chúng ta.”

“Nhưng chúng ta thay Thanh Tùng tới trả nợ, không thực sự giúp đỡ sao được chứ?”

“Số trời đã định, chúng ta chỉ có thể nghĩ biện pháp bổ cứu khi tình kiếp qua đi. Nếu can thiệp lúc này, sợ là nảy sinh chuyện xấu không cách nào đền bù. Tuy nhiên chúng ta là thay Thanh Tùng tới hóa giải nghiệp duyên trước kia, nhưng không thể để chính mình dây vào.”

“Vài lời khuyên bảo... sẽ không dẫn dụ thiên kiếp chú ý tới chứ.”

“Ít nói đi, vạn nhất tiết lộ thiên cơ thì không phải một đạo thiên kiếp là xong đâu.”

“Vậy để ta nói đi, để hấn nghe thiên mệnh. Chỉ cần không can dự quá nhiều, có được không?”

Chủ ý đã định, kẻ không phải con người màu xanh nhạt chầm chước mở miệng.

“Chúng ta không phải là xà yêu, mà là hồ yêu, ta là Nguyệt Hồ Nghê Thường, hấn là Viêm Hồ Diễm Mặc. Người từng có ân với Thanh Tùng, mà Thanh Tùng cũng nợ người, cho nên cho phép người gọi thẳng tên của chúng ta. Chúng ta đến là vì Thanh Tùng còn thiếu nợ ân tình của người.”

“Ân tình? Ta cũng không vì hấn làm gì, không cần trả ơn.”

Thu Tri Phong nháy mắt mấy cái, nở nụ cười, gương mặt tà tuấn trong nháy mắt trở nên mê hoặc lòng người. Nếu không phải hồ yêu trời sinh là cao thủ mê hoặc lòng người, Nghê Thường cũng không chắc mình có thể giống như một tên ngốc mà nhìn hấn hay không.

Mà người yêu bên cạnh nhất định sẽ ghen... không, là hiện tại đã ghen.

Cảm giác được cánh tay bên hông nắm chặt hơn, Nghê Thường bất đắc dĩ cười cười, lại ngẩng đầu thần nhiên đối mặt với ánh mắt Thu Tri Phong.

Yêu quái vốn là sinh vật tự do tiêu sái, tuyệt đối sẽ không để bất cứ sinh vật nào khác vào mắt. Mà Nguyệt Hồ Nghê Thường cùng Viêm Hồ Diễm Mặc sớm đã vì “sự kiện truy thê” mà nổi tiếng cả yêu giới, lại bị mọi người chú ý tới, khiến bọn hấn dễ khóc dễ cười.

“Người không tiếp nhận là chuyện của người, ân tình đối với việc tu hành có lợi, cũng có thể không có lợi. Vì vậy phần nhân tình này chúng ta nhất định muốn thay Thanh Tùng trả lại cho người.”

Một chữ cũng không đề cập tới việc Thanh Tùng còn có hy vọng sống sót, Nguyệt Hồ Nghê Thường cùng Viêm Hồ Diễm Mạc cố ý muốn bỏ qua đoạn Thanh Tùng xuất hiện cùng người phạm trần, như vậy mới có thể bảo vệ sau khi hắn trọng sinh sẽ không bị thiên kiếp soi tới, đạo hạnh sẽ không bị hủy trong chốc lát.

Thiên tính của yêu là tự do, đồng thời cũng là cực đoan ích kỉ. Nếu không có người hoặc sự vật bọn họ để ý tới thì với việc gì cũng không quan tâm.

Nên khi họ phát hiện hành vi tự lừa mình dối người của Thu Tri Phong cũng không lập tức lên tiếng cảnh tỉnh hắn. Thậm chí còn đang suy nghĩ có nên làm vậy hay không, để con đường tu hành của bọn hắn không có chút vướng bận.

“Nếu vậy, hai vị xin cứ tự nhiên.” Đối với đề tài này không hề cảm thấy hứng thú, Thu Tri Phong khê nâng tay, thể hiện thái độ đuổi khách.

“Hồi nãy, chính là cái người kia, người thực sự cam lòng buông tay sao? Theo ta được biết, hoàng cung cao thủ đại nội như mây, lần này y đi nhất định là cửu tử nhất sinh. Mà nhìn tướng mạo y đã thấy là thân mang kịch độc, sống không quá một tháng. Người cùng y có thâm cừu gì, nhất định phải đưa y vào chỗ chết sao?”

Cố ý nói mát, Nguyệt Hồ Nghê Thường rất có thực lực trong việc đầu độc và dụ dỗ người khác, có thể nói là đệ nhất trong hồ yêu tộc.

“Các người cũng biết?” Thu Tri Phong cả kinh, lập tức dị thường không vui.

Cho dù đối phương không phải người bình thường, hắn vẫn ghét cảm giác bị người khác nhìn thấu. Đặc biệt là cảm giác mọi chuyện đều nằm trong tay đối phương.

“Đúng vậy. Chỉ cần chúng ta muốn là có thể biết rõ.”

Hào phóng thừa nhận, Viêm Hồ Diễm Mạc ôm người mình yêu sát ngực, không đứng đắn mà nhếch môi lên, ánh mắt lợi hại không thể nhìn thẳng vào.

Không giống với cảm giác nhìn chăm chú vào con người, ánh mắt của yêu khiến người nhìn có lỗi giác mình bị nhìn thấu. Mà trong thực tế Thu Tri Phong không thích cảm giác này, đặc biệt là vào lúc này.

“Tuy rằng tình cảm của người bắt đầu dựa vào tình độc của Phong Vũ Phi, nhưng mà...”

Môi bị che, Nghê Thường ngẩng đầu, đập vào mắt chính là gương mặt không đứng đắn của Diễm Mạc.

“Các người căn bản không hiểu!”

Đại khái là nhìn thấy đối phương đối với mình không có quan hệ gì đặc biệt, cũng không có tính chất uy hiếp, Thu Tri Phong hạ thấp phòng thủ, tâm tình cũng phóng khoáng hơn.

Hắn thậm chí thất thường giảm nhẹ.

“Ta không thương y, tất cả đều vì tình độc trong rượu, hết thấy chỉ là một đêm hoan ái, hết thấy đều là ảo giác mê hoặc mà thôi! Chỉ cần mấy ngày nữa, dư độc sẽ được thanh lọc sạch sẽ, hoặc là y sẽ chết, hiện tại loại mê hoặc này sẽ hoàn toàn biến mất! Sẽ không lưu lại bất kì dấu vết gì!”

Thu Tri Phong nói rõ như chém đinh chặt sắt, lại không phát hiện trong ánh mắt của mình lộ ra một chút gì đó mơ hồ không rõ cùng bi thương. Càng muốn đem chút tình cảm này bóp chết, lại càng không thể dừng loại cảm tình này lại.

Ngắn ngủn mấy ngày, Thu Tri Phong đã bị loại mâu thuẫn này bức đến điên rồi! Gần đây lý trí tỉnh táo tựa hồ cũng đình chỉ. Hắn không biết nếu cứ tiếp tục thế này sẽ thành cái dạng gì, có lẽ sẽ giận chó đánh mèo với Hắc Ưng, đối với y càng thêm tàn nhẫn cũng không biết chừng.

Rồi hắn sẽ phải hối hận.

Nghê Thường cùng Mạc Diễm liếc nhau, đều quyết định không khuyên nữa. Có một số việc do trời định, sợ rằng muốn tạo một thay đổi nho nhỏ cũng là phí công.

“Chúng ta nói đến vậy, người nghe vào một chút thì đưa giải dược cho y, cũng để y bớt ít khổ sở.”

Trải qua đau khổ mới được cùng người yêu một chỗ, tính cách Nghê Thường tuy ngây thơ nhưng lạnh lùng, thương tiếc Hắc Ứng vô tội mới nói một câu này.

Thu Tri Phong nghe phong phanh lập tức tỏa ra sát khí, Viêm Hồ Mạc Diễm không vui vung tay áo quát qua, ngăn cản dòng sát khí lại.

“Người không muốn cho y sống thoải mái là chuyện của người, đừng có giận chó đánh mèo lên người ngoài.” Nhất là hồ yêu mà hấn yêu nhất!

“Đã đắc tội ...”

Thu Tri Phong hơi rủ mắt xuống, tự biết mình mất thái độ thường ngày, chính là khi ngẩng đầu lên đã không thấy thân ảnh hai con yêu quái kia đâu nữa. Có chút kinh ngạc, hấn ngu ngơ một lát, thả tay xuống, ngồi phịch xuống ghế. Từ bên cạnh nhìn sang, vô tình, nửa phần khí thế càn quét thiên hạ của giáo chủ ma giáo cũng không có.

Ngón tay Thu Tri Phong nhẹ xoa tay vịn, dứt quãng. Tựa như tâm tình hấn lúc này.

Ngày nào đó từ trong miệng Phong Vũ Phi xác định, mình quả thật vì trúng tình độc Trương Lương hạ trong rượu, sau đó lại sai sót ngẫu nhiên cùng Hắc Ứng hoan hảo nên độc phát mới yêu y.

Sau đó, đầu óc của hấn vẫn loạn hết lên. Tuy hấn chưa từng biểu lộ ra ngoài.

Từ lúc tình cảm đột biến, hấn liền phát hiện có chỗ không đúng mà tìm Độc Y kiểm tra. Kết quả như hấn dự đoán, chỉ là vì trúng độc mới có thể quan tâm Hắc Ứng như thế.

Nhưng là từ khi quan hệ của bọn họ ngày càng thân mật, kí ức từ lâu trở về, hấn càng ngày càng không xác định có thật là mình vì bị trúng độc nên mới đối với Hắc Ứng tốt như vậy hay không, cũng càng ngày càng không xác định, hấn rốt cuộc là bởi vì Hắc Ứng giống Thanh Tùng hay vì Thanh Tùng giống Hắc Ứng mà thấy mơ hồ?

Rốt cuộc, ban đầu hấp dẫn ánh mắt của hấn là ai? Người hấn chính thức yêu lại là ai? Hấn đã không rõ ràng lắm.

Loại cảm giác mê mang này bởi vì Hắc Ứng bị độc phát mà ngày càng thống khổ. Nếu thật sự chỉ là ảnh hưởng của độc tính, vậy thì cái cảm giác chân thật dị thường đau đến thấu tâm can này cũng sau khi được giải độc mà biến mất?

Nếu thật sự chỉ là ảo giác, vậy sau khi giải độc hấn vẫn vì ánh mắt của Hắc Ứng mà thấy đau lòng thì phải giải thích thế nào?

Nhưng nếu hấn thật sự yêu Hắc Ứng, vì sao lúc y trúng độc lại vẫn bảo trì được lý trí tiến hành kế hoạch? Vì cái gì sau khi hấn được giải độc lập tức đề lên Phong Vũ Phi hỏi giải được của huyết khối?

Thậm chí, ngay cả khi bị tình độc khống chế, hấn cũng không thể đợi được... muốn Hắc Ứng chết!

Chỉ có y chết, tình cảm của hấn đối với Thanh Tùng mới không bị vấy bẩn. Còn đối với bản thân mình mà nói, bị tình độc bóp méo ý chí cùng cảm tình, mất đi lý trí mà liều lĩnh yêu một người, là ô nhục cùng xúc phạm lớn nhất đối với Thu Tri Phong!

Huống hồ ôn nhu cái gì, tình yêu cái gì, tất cả đều trở thành nhược điểm của hấn! chuyện của Phong Vũ Phi chính là một ví dụ!

Đoạn thời gian trước khi phát sinh chuyện này, ý nghĩ như vậy đột nhiên biến thành một loại khuất nhục to lớn. Nặng nề đả kích, mâu thuẫn quần quýt khiến cho Thu Tri Phong mất đi lý trí tỉnh táo, tư duy sinh ra hỗn loạn.

Rõ ràng chỉ là vấn đề rất đơn giản, lại bởi vì các loại bản khoăn tự hỏi của Thu Tri Phong mà trở nên phức tạp vô cùng. Thậm chí, phát triển theo một hướng cực kì quỷ dị.

Loại phát triển này tạo ra một kết quả - liều lĩnh quyết tuyệt, muốn đem những thứ này nọ ảnh hưởng tới lý trí của hấn thanh trừ hết.

Huống hồ thân là giáo chủ ma giáo nhiều năm tư duy theo quán tính, chính là muốn diệt trừ nhân vật khiến ảnh hưởng tới khả năng hành sự của hắn.

Mà hai con yêu hồ kia, những gì bọn họ nói chẳng những cứu Thu Tri Phong ra khỏi dòng tư duy quái dị này mà còn ngược lại, lửa cháy đổ thêm dầu, làm cho Thu Tri Phong suy nghĩ càng nhiều, tư duy càng thêm thác loạn, càng điên cuồng chui rúc vào trong sừng trâu!

Nếu như Hắc Ưng không biến mất, hắn sẽ không trở lại là chính mình! Vừa này thất thổ trước mặt hai con hồ yêu chính là bằng chứng rõ ràng nhất!

Cho nên chỉ cần Hắc Ưng chết đi, hết thủy quay lại như trước, hết thủy sẽ không phát sinh bất kì thay đổi.

Loại cảm giác này từ khi hai con hồ yêu xuất hiện càng trở nên mãnh liệt.

Có lẽ là vết thương Thanh Tùng gây ra cho hắn quá nặng, thế cho nên Thu Tri Phong là một nhân vật cường đại đến vậy, đáng sợ đến vậy cũng bắt đầu thấy sợ hãi bất luận sự biến hóa trong tình cảm nào vượt qua tầm nắm của hắn. Cho nên, tại thời khắc này, hắn đối với Hắc Ưng nổi nên sát tâm không thể không diệt.

Lúc này, Hắc Ưng đứng sau lưng xa phó đại nội hoàng cung nhìn chăm chăm, đúng là người cùng y quan hệ rất tốt - ảnh nhất.

Mà bên cạnh ảnh nhất, là hai người được đề cử thành người kế nhiệm của Hắc Ưng - “chi ảnh mạnh nhất”.

Căn cứ vào mật lệnh của Thu Tri Phong, mặc kệ Hắc Ưng có hoàn thành nhiệm vụ ám sát hoàng đế hay không, hay là ảnh nhất có thể quyết tâm hoàn thành nhiệm vụ giết chết Hắc Ưng, bọn họ cũng đều ra tay, lấy mạng hai người kia.

Nếu không, cho dù nhiệm vụ thất bại, bọn họ không chỉ không thể kế thừa danh xưng “chi ảnh mạnh nhất” mà còn có thể bị xử tử.

Nắm chặt trường đao trong tay, người được đề cử thỉnh thoảng lại trao đổi ánh mắt với người cạnh tranh trong bóng tối.

Bọn họ từ nhỏ đã tiếp nhận huấn luyện tàn khốc để trở thành ảnh vệ, vì trở nên nổi bật mà khắc khổ cố gắng, tự nhận thực lực đã đủ cường hãn, cũng đang theo dõi Hắc Ưng - người hiện đang là “chi ảnh mạnh nhất”, âm thầm thấy kinh hãi đồng thời bị đả kích lớn.

Rõ ràng theo bí xử nhận được có nói Hắc Ưng trúng độc, công lực nhất định chịu ảnh hưởng. Coi như dưới tình huống này, bọn họ muốn đuổi kịp tốc độ của Hắc Ưng cũng đã cố gắng hết sức rồi. Đừng nói chi tới việc đạt tới trình độ hóa hữu hình như vô hình như y, phảng phất một chút ghen tị nhói lên.

Bọn họ thật sự có thể giết y sao? Nếu y hoàn thành nhiệm vụ, bị trọng thương, phần thắng của bọn họ cũng không nhiều. Chỉ có thể cầu nguyện lúc này ảnh nhất sẽ không làm trái lệnh của chủ nhân.

Lúc này ảnh nhất nghĩ gì, hoàn toàn ngược lại với sự hi vọng của bọn họ.

Đối với ảnh nhất mà nói, Hắc Ưng là đại ca của hắn, là người hắn sùng bái nhất quan tâm nhất, riêng việc nảy sinh sát ý với y đã là chuyện khso khăn rồi, đừng nói tới trọng điểm là phải giết y.

Rõ ràng Hắc Ưng đại ca không phạm bất kì lỗi lầm nào, vì sao chủ nhân phải giết y đây? Hơn nữa chủ nhân không phải rất yêu mến Hắc Ưng đại ca sao? Vì cái gì trong nháy mắt quyết định giết?

Với đầu óc đơn thuần của ảnh nhất, vô luận nghĩ thế nào cũng không nghĩ thông là có chuyện gì xảy ra, nhưng có một chuyện hắn rất rõ ràng - hắn không chỉ không thể chia kiếm vào Hắc Ưng đại ca, mà còn giúp Hắc Ưng đại ca hoàn thành nhiệm vụ, để y lấy công chuộc tội!

Có lẽ chủ nhân nghĩ lại, cũng thấy không nên lấy mạng của Hắc Ưng đại ca.

Sau khi quyết định như thế, trên gương mặt thanh tú như một tiểu đệ ngoan ngoãn của ảnh nhất đột nhiên lộ ra vẻ âm trầm khát máu điên cuồng.

Ngón tay đang đặt trên vỏ đao nhẹ nhàng bật ra “đinh!” một tiếng giòn vang rất nhỏ, Hàn Nhận ra khỏi vỏ, liệt liệt sát ý như mãnh thú xông chuồng!

Đằng sau có hai con côn trùng nhỏ, để hấn vì Hắc Ưng đại ca mà giải quyết.

Hắc Ưng đang phóng nhanh bỗng dừng cước bộ lại, sát ý phía sau lưng rất quen thuộc.

Là ảnh nhất.

Hấn theo tới làm gì vậy?

Ảnh nhất rất hiểu Hắc Ưng, cho nên một mực cùng y bảo trì khoảng cách xác định không bị phát hiện. Chỉ là hấn phóng ra sát ý lớn như vậy, cho dù Hắc Ưng đi xa hơn một chút, cũng phát giác được.

Đối với việc ảnh nhất rời khỏi chủ nhân mà cảm thấy hoang mang, Hắc Ưng nghiêng nghiêng đầu, cổ tay xoay lại, một lưỡi dao nhỏ màu xanh da trời mỏng như cánh ve từ ngón trở tung ra, lóe lên một chút hàn quang.

Muốn. Hỗ trợ sao?

Hiểu lầm ảnh nhất gặp địch nhân, Hắc Ưng do dự có nên đến viện trợ cho hấn.

Dùng thân thủ của hấn chắc là có thể giải quyết được.

Tự mình xác định tình hình, ngón tay gầy gầy, lưỡi dao liền biến mất vào ngón giữa của y.

Trước cứ hoàn thành nhiệm vụ chủ nhân giao phó quan trọng hơn.

Hạ quyết tâm, Hắc Ưng lại lần nữa chạy như điên về trạm dịch phía trước, lúc này phải chọn một con tuần mã tốt nhất, tối thiểu cũng không thể giống như trước đơn giản chạy một đoạn đã sùi bọt mép mà chết.

7. Chương 7

Trăng sáng sao thưa, khí trời đêm nay tốt khiến tâm tình người ta thư thái.

Nằm khum người trên tường, lúc này Hắc Ưng không cử động nhưng ánh mắt liếc đi bốn hướng, nhanh chóng nhìn qua một lượt thành cung.

Hôm kia, y đến chỗ lái buôn tình báo, dùng giá cao mua được bản đồ bố cục hoàng cung, mặc dù có một số chỗ không rõ ràng lắm nhưng cũng đủ để y tìm được tấm cung của hoàng đế - Bàn Long Điện.

Chỉ là, có phải ý thức cảnh giác của vị hoàng đế này cao quá không vậy?

Trùng mắt nhìn đoàn tuần tra đi đi lại lại trước mặt, tiểu đội ngự lâm quân không có một chút khe hở, mặt Hắc Ưng gần như biến thành màu đen.

Đến đây đã được ba ngày, cũng là trận chiến này, muốn thần không biết quỷ không hay mà đi vào là chuyện không thể nào. Cho dù động tác của y rất nhanh, nhanh đến mức những binh lính này không thể thấy rõ y đã đi qua nhưng còn có một phiền phức lớn khác.

Hoặc xác thực mà nói, là một đám phiền phức.

Hắc Ưng nhẹ nhàng bắn một chỉ phong về phía lỗ mũi của vị tiểu binh lính gần nhất.

“Hắt xì!”

Một tiếng hắt xì thật to vừa vang lên, một ánh đao lóe lên, đầu tiểu binh lính ngay lập tức rơi xuống đất. Thậm chí gã vẫn còn đang há miệng.

“Hây! Các người chú ý một chút đi! Đừng phát ra âm thanh linh tinh, nếu không kết cục sẽ giống gã đấy!”

Từ trên nóc cung điện bỗng chốc có một thân ảnh cao gầy màu xám bay ra, quét lớn với vài tên ngự lâm quân đang đứng gác ở đó.

Dựa vào ánh sáng, Hắc Ứng nhìn thấy hạ bàn của gã vững chãi, huyết thái dương cổ khởi, tựa hồ công lực không thấp.

Mà dựa vào ba ngày này y từ quan sát đến suy đoán, đại nội cao thủ mai phục ở đây đã nhiều hơn phân nửa, mỗi khi có gió thổi cỏ lay liền lập tức ra tay, cho dù là người nhà, chết cũng chỉ có thể nói là gặp xui xẻo.

Nghĩ đến hoàng đế là sợ bọn họ vì Phong Vũ Phi trước đó mà tới báo thù nên mới phải tăng cường đề phòng, sợ một chút không cẩn thận sẽ mất mạng. sớm biết thế thì lúc trước cần gì phải xúc động cuồng vọng mà thực hiện cái chủ ý này!

Hắc Ứng mím môi, ngừng thở, ngưng thần lắng lắng cảm giác xem xung quanh còn mấy người có thể xếp vào hàng cao thủ tồn tại.

Kết quả làm y chấn động!

Tính cả người vừa mới hiện thân kia, chỉ riêng ở Bàn Long Điện này đã có đến 58 người có thể gọi là cao thủ đang ẩn thân.

Vậy những người y không cảm nhận được còn có bao nhiêu người... Hắc Ứng bỗng cảm thấy một trận hàn khí tỏa trên lưng, xâm nhập vào đầu óc.

Quả nhiên chủ nhân muốn loại bỏ y.

Cái gì cũng biết rõ, nhưng đến khi xác nhận lại một lần nữa cảm giác cũng thật không tốt lành gì.

Đặc biệt là sau khi được ngọt ngào sủng ái, loại đối đãi không lưu tình này quá tàn khốc.

Nhẹ nhàng mà rút trong tay áo ra tất cả lưỡi dao đặc chế màu xanh da trời kẹp vào ngón giữa tay trái, bàn tay Hắc Ứng hơi nắm lại tạo thành một phương pháp giết người vô cùng lợi hại, lại dùng tay phải rút trường kiếm bên hông ra, bây giờ, đã chuẩn bị xong.

Hít sâu một hơi, Hắc Ứng dùng tư thế hồng nhan phi thân bay vút về phía đỉnh điện của Bàn Long Điện. y chỉ có thể bảo tồn thể lực, trước hết giải quyết đám cao thủ đại nội phiền toái nhất.

Hắc Ứng vừa xuất hiện, người còn đang giữa không trung, trên đỉnh đại điện có hơn mười người xuất hiện, cao thấp béo gầy, đều cầm binh khí trong tay, sẵn sàng đối địch.

Thật sự phiền toái! Hừ nhẹ một tiếng, tay trái Hắc Ứng hất lên, sáu lưỡi dao màu xanh da trời nhanh chóng bắn ra, trong nháy mắt có sáu người vang lên âm thanh ngã bịch xuống đất.

Đồng tử co rụt lại, trong bóng đêm năm điểm lam quang bay vút trở về, năm ngón tay Hắc Ứng hơi hé, theo thể lực đạo tan rã, nhẹ nhàng linh hoạt thu hồi lưỡi dao mỏng mà sắc bén về ngón giữa.

Động tác của y thuần thực như nước chảy mây trôi, hơn nữa lực sát thương cường đại nhất thời làm kinh sợ cao thủ đại nội. động tác đình trệ trong tích tắc.

Mà cái Hắc Ứng muốn chính là cái đình trệ trong tích tắc này!

Mũi chân ở trên mái giáng cong mượn lực, mọi người bay lên không mấy trượng, vai Hắc Ứng xoay một chút, cả người xoay tròn, hắc y cùng bóng đêm dường như tan ra làm một.

Trong khoảng thời gian ngắn đám đại nội cao thủ chỉ thấy lam quang đồn dập, hàn ý xộc đến, đợi đến khi lấy lại tinh thần đã hao tổn hai mươi một người.

Còn lại ba mươi bảy người vừa mới chứng kiến sát chiêu nhanh như điện của Hắc Ứng, đều đối với y sinh ra chút cảm giác sợ hãi, tuy nhiên vẫn như trước nhìn chằm chằm Hắc Ứng không buông, chính là tinh quang trong mắt đã yếu, thần thái cũng hơi lộ hướng suy tàn.

Đạt được hiệu quả dọa chúng kinh sợ, Hắc Ứng lén lút nuốt chất lỏng mang mùi tanh nồng đang tràn trong cổ họng xuống, đem năm miếng lưỡi dao cài vào trong tay áo.

Tuy dùng loại lưỡi dao đặc chế này tỉ lệ giết chóc rất cao nhưng mà cũng hao phí nội lực của y rất nhiều, vừa rồi y chú ý chọn đối tượng mạnh giải quyết hèn, giờ còn lại những tên không quá mạnh.

Nếu như không quá đắc ý mà nói thì... thủ cấp của hoàng đế là có thể lấy được.

Nhanh chóng điều tức, thoáng lấy lại chút khí lực. trường kiếm Hắc Ưng quét ngang, hàn quang trên thân kiếm trích là một luồng sát khí chiếu bốn phía. Thân thể y lúc này cũng như một thanh kiếm!

Dè chừng và sợ hãi lui về phía sau nửa bước, cao thủ đại nội người nhìn ta ta nhìn người, không ai nguyện lên trước thử kiếm.

Dù sao trên mặt đất đã nằm một đồng vật hi sinh, dù bọn họ làm công ăn lương vì hoàng gia bán mạng nhưng cũng không muốn tìm cái chết vô nghĩa.

Đây gọi là bản chất sự khác nhau giữa cao thủ cung đình và kiếm khách giang hồ.

Tóc đen bay nhẹ, quần áo màu đen tung bay như diệp, Hắc Ưng như mũi tên thẳng tắp hướng về chính giữa đám cao thủ đại nội. Cơ hồ là ở giữa chúng cũng nảy sinh dao động, cước bộ cùng thân hình đều có xu thế tránh đi!

Đắc thủ rồi!

Hắc Ưng mới nghĩ vậy, đao phong phía trước đột nhiên trầm xuống, “Đ-A-N-G...G!!!” một tiếng giòn tan mang theo hỏa tinh bắn ra bốn phía.

Phiền toái!

Hắc Ưng thầm kêu hồng bét, gan bàn tay bị chấn một hồi đau nhức kịch liệt. Cổ tay vừa chuyển, kiếm phong thuận theo lực đối phương vừa phogns ra, lại khê cỏi, chân phải hơi giảm nhẹ, thân thể phi tốc lùi về phía sau.

Kiểm phong xẹt qua bán hình cung, mũi kiếm chỉ về phía trước, Hắc Ưng ngẩng đầu nhìn chăm chú, chỉ thấy phía trước bỗng nhiên thêm ba tên thanh niên mặc trang phục màu huyết hồng.

Hạ bàn từng người đều trầm ổn, huyết thái dương cổ khởi, mắt phát ra tinh quang, hô hấp nhẹ mà chậm chạp, cả người đều vận lực chờ phát động.

Không chỉ là phiền toái, mà còn là loại phiền toái lớn nhất nữa kìa!

Từng nghe nói bên người hoàng đế có ba ngự tiền thị vệ, đều là coa thủ cấp cao, nếu lúc này là chủ nhân thì còn có phần thắng nhưng với tình huống hiện tại của y đừng nói tới lấy đầu hoàng đế, chính mình an toàn trở ra đã là chuyện khó khăn vô cùng.

Lùi bước? đó là chuyện không thể nào. Mệnh lệnh của chủ nhân là hết thấy, nếu chết có thể thực hiện mong muốn của chủ nhân thì cũng coi như chết có ý nghĩa.

Hắc Ưng lại vận khí, thúc dục nội lực vận chuyển mạnh mẽ, trường kiếm đặt ngang trước ngực, dường như có chút hắc sắc nhàn nhạt từ kiếm phát ra.

Đó là kiếm khí.

Dùng máu tươi của y tạo ra, mà nhiều nhất cũng chỉ chống đỡ được nửa canh giờ. Sau đó, y sẽ vì thất khiếu chảy máu mà hao hết máu.

Trên môi y thấp thoáng một nụ cười thản nhiên không dễ nhận ra, trường kiếm Hắc Ưng vung lên, bàn chân phát lực xông lên phía trước.

Đem toàn bộ cảm quan đặt vào trên thân kiếm, coi mình như kiếm, kiếm như chính mình, chỉ công không thủ.

Không bao lâu, trên người Hắc Ưng đã tràn đầy vết thương dài ngắn khác nhau, máu tươi theo động tác vung kiếm của y mà vẩy ra ngoài, rơi xuống mặt của y, mặt kẻ địch của y.

Tiến về phía trước, lấy đầu hoàng đế! Không cần phải ham chiến!

Ý niệm trong đầu vô cùng kiên định lại đơn giản như vậy, vốn dĩ không thể đột phá vòng vây lại bị Hắc Ưng chém giết ép buộc sinh ra một lỗ hồng. lúc này toàn thân Hắc Ưng đã đầm máu, có máu của địch nhân, cũng có máu của chính y. Hắc Ưng đã giết đổ cả mất rồi, đôi khi có lẽ nhận thức không rõ ràng rồi

Khóe mắt nhẹ liếc ở giữa, một đạo lam quang hiện lên. Mối Hắc Ứng đột nhiên nhếch lên, lấy thân phá khai hướng kia vung đao về phía tay trái của tên cao thủ, dường như không cảm giác được chút đau đớn nào, hướng về hào quang phía trước mà đi.

Nắm chặt chuôi đao, lại thúc dục chính mình chỉ còn năm phần tinh lực, Hắc Ứng vung kiếm về phía trước, kim tháp nhỏ nhỏ cao bằng nửa người bay lên, hiện ra dưới chỗ trống của y. Không chút do dự nhảy người xuống, một bên khởi động giác quan nhạy cảm toàn thân, một bên chạy về phía giường rồng của hoàng đế.

Vị trí tiểu tháp kia chính là giường rồng mà hoàng đế nghỉ ngơi. Từ lúc bắt đầu Hắc Ứng đã có ý định này. Từ đại bộ phận ngự lâm quân khó đột phá, đến sự trợ giúp của cao thủ trên đỉnh điện, không tránh được tiểu nhân phiến toán, trực tiếp đột phá từ phía trên!

Xem hình tròn có ghi rõ vị trí của tòa tiểu tháp ở chính giữa Bàn Long Điện, giường rồng của hoàng đế vừa vặn nằm ở bên phải bàn Long Điện. Lưỡi dao màu xanh da trời của Hắc Ứng bị mất tích ngay lúc đầu chính là để dùng làm dấu hiệu này,

Thừa lúc mấy tên cao thủ bị y tung ra phần mê tiêu hồn bay vào mắt cùng hô hấp, Hắc Ứng lợi dụng cảm giác nhạy cảm của ảnh vệ, nháy mắt đã tiếp cận được vị trí của hoàng đế, sau đó một kiếm cắt đứt đầu của gã.

Kéo mảnh lụa màu vàng sáng ra gói kỹ, Hắc Ứng mang theo thủ cấp của hoàng đế, xoay người một cước đá vào đầu rồng của long sàng.

“Rắc –!”

Ván giường long sàng đột nhiên tách ra, ở chính giữa lộ ra một cái động lớn, Hắc Ứng ho ra một ngụm máu đen, chui người vào. Sau đó, cửa động khép lại.

Trong điện ngoại trừ thi thể không đầu kia chẳng còn ai.

Đến mức vài vị cao thủ trên đỉnh điện kia bị phần mê tiêu hồn đặc chế của Độc Y đỉnh đỉnh đại danh ngăn chặn, nếu không phải mắt không mở được thì cũng là hắt xì không ngừng, đừng nói đến việc đuổi theo hắc ứng, đến cả chuyện vận khí nhảy từ trên đỉnh điện xuống đã là một vấn đề rồi.

Mà những tên ngự lâm quân kia, không có mệnh lệnh không thể xông vào Bàn Long Điện, chỉ có thể đi xoay quanh trước cửa điện, nhất thời bên ngoài Bàn Long Điện loạn thành một đồng.

Hắc Ứng mang theo thủ cấp của hoàng đế chạy vào bí đạo, không đi được vài bước đã dựa vào tường đá ho khan không ngừng. yết hầu đau nhức tê liệt, lại vì không muốn người khác phát hiện mà dùng nội lực cưỡng chế ho khan, đến mức ngực phát đau gần như muốn nổ.

Dùng sức bị miệng mình lại, răng Hắc Ứng cắn chặt vào môi, một sợi tơ máu hẹp dài từ khóe miệng chảy xuống.

Đưa tay tùy tiện lau lau, Hắc Ứng nhắm mắt điều tức trong chốc lát lại đứng lên đề khí tiếp tục chạy như điên. Chỉ là chạy rồi chạy, trước mắt có gì đó bắt đầu bay bay, hơn nữa dần dần trở nên mơ hồ.

Không thể dừng lại... ta không thể ngã xuống!

Cường ngạnh ra lệnh cho chính mình không thể ngã xuống, Hắc Ứng đưa tay cắt một vết thương thật sâu trên tay trái mình.

Đau đớn làm y có tinh thần không ít, sự vật trước mắt cũng trở nên rõ ràng hơn. Hắc Ứng hít sâu, tiếp tục chạy nhanh về phía trước, cước bộ lảo đảo như trẻ con tập đi.

Không biết qua bao lâu, rốt cục y cũng ra khỏi bí đạo, lúc này trời đã sáng rõ, ánh mặt trời đâm vào mắt y chảy lệ, căn bản không mở mắt nổi.

Xem bản đồ, mật đạo này thiếu mất một nửa, đến cả vị trí của động cũng mơ hồ không rõ, nhưng cũng may đây là sinh lộ.

Tuy nhiên trong hoàng cung lại có một lỗ hổng lớn thế này thật khiến người ta không tin được.

Nhắc tay áo lên lau mặt, mùi máu tươi bay tới chóp mũi.

Hắc Ưng buông tay áo xuống nhìn, y phục của y đã bị máu nhuộm thành màu hồng, lộ ra một mùi tanh. Dường như mới từ huyết trì leo ra vậy, bộ dạng hiện tại của y chật vật dị thường, trong tay còn cầm thủ cấp của đương kim hoàng đế.

“Hắc Ưng đại ca, thương thế của người.”

Đột nhiên, rừng cây sau lưng vang lên tiếng động sầm sập, thân thể Hắc Ưng kéo căng rồi ngay lập tức buông lỏng. là ảnh nhất.

“Không có chuyện gì, ta lấy được ... thủ cấp của hoàng đế xuống rồi...”

Tay phải vô lực nhất lên, sắc mặt Hắc Ưng tái nhợt, dường như máu tươi phun tung tóe vào mặt y cũng không tăng thêm được vài phần hồng nhuận.

Thậm chí, y không còn khí lực gì hỏi xem vì sao ảnh nhất lại ở đây.

Có thể thanh âm của y nhẹ nhàng như thể vừa làm một chuyện đại sự gì đó. Mà trên thực tế, hoàn toàn chính xác y vừa làm một chuyện đại sự động trời.

“Oe!”

Một khi tâm tình trầm tĩnh lại, thứ gì đó đang bị đè nén đột nhiên bộc phát, ngay cả ứ huyết cũng không ngoại lệ. một ngụm máu đen từ miệng Hắc Ưng phun ra, dọa ảnh nhất nhảy dựng lên.

Đặc biệt máu kia dường như mang theo chút hương vị ngọt ngào, nghĩ như thế nào cũng không bình thường.

” Hắc Ưng đại ca, người sao vậy?” Vội vươn tay túm lấy thân thể Hắc Ưng đang trượt xuống, giọng ảnh nhất nghe như muốn khóc.

Nhìn hắn lúc này như một cái tiểu đệ nhà bên, một chút cũng không nhìn ra sự âm trầm cùng điên cuồng mấy ngày trước.

“Độc... bị kích phát... sớm...”

Khóe miệng mang theo một vệt máu đen ngọt chán ngấy đang một mực chảy ra, dường như không có lúc ngừng, khiến người ta không khỏi lo lắng y sẽ không... cứ như vậy mà bị chảy hết máu trong thân thể.

Vạt áo đã nhuộm máu lại lần nữa bị nhuộm lên màu máu đen, toàn thân Hắc Ưng đều tản mát ra mùi máu tươi, cùng với khí tức của cái chết.

“Kia... phải làm sao bây giờ?” ảnh nhất lo lắng, thanh âm run rẩy.

“Mang cái này... ách, mang cho chủ nhân, ta... ta hoàn thành nhiệm vụ...”

Vừa nói, Hắc Ưng cũng chậm rãi khép mắt lại, tấm lụa nhuộm máu trong tay rời ra, thủ cấp của hoàng đế lăn đầy đất.

“Hắc Ưng đại ca!!!” tiếng gào thét lương của ảnh nhất vang lên, dọa vô số chim chóc.

Bầu trời âm trầm nhanh chóng mang theo một loại sầu bi nan giải.

Không lâu sau, mưa rơi xuống, tất cả huyết sắc cùng mùi tanh toàn bộ bị gột rửa sạch sẽ. cái gì cũng không còn lại.

Hắc Ưng cho là hắn chết chắc rồi.

Ảnh nhất cũng cho rằng như vậy. dù sao khi hắn mang theo Hắc Ưng quay về tổng đàn Hắc Ưng đã không còn thở.

Độc Y đã kiểm tra, lại nói chỉ là do độc phát cộng với việc tim phổi suy giảm, khí huyết công tâm tạo thành tình trạng chết lâm sàng, cũng không thực sự chết. sau đó hắn nhanh chóng cứu sống y.

Trong bảy ngày, giải quyết phần ngọn không trừng trị được tận gốc.

Chỉ vì người cầm quyền cao nhất trong giáo bí mật hạ lệnh: tuyệt đối không chữa tử tế cho Hắc Ưng.

Rất có thể hiểu được tâm lý buồn bực không được tự nhiên của giáo chủ, độc y không nói gì thêm, làm theo hết thấy.

Cho nên ngoại trừ Thu Tri Phong - người ra lệnh cùng với Hắc Ưng - người hiểu rõ thân thể mình nhất thì người ngoài đều cho là thương thể của Hắc Ưng đã hoàn toàn được trị khỏi.

Dù sao tính cách của độc y tuy kì quái một chút, nhưng y thuật chính là thiên hạ vô song.

Cho nên, khi Thu Tri Phong năm ngày sau lại hạ lệnh cho Hắc Ưng đi ám sát thủ lĩnh bạch đạo thì không ai đối với việc này sinh ra nửa điểm nghi hoặc.

Đến cả Hắc Ưng cũng không có.

Y đã vô cùng hiểu rõ chủ nhân của mình rất muốn làm cho y chết, cũng hiểu rõ như thế nào mới thực sự hoàn thành nguyện vọng của chủ nhân.

Nếu như cái chết của ta có thể khiến ngài vui vẻ, vậy ta nguyện ý làm theo những gì ngài mong muốn. bởi vì lời thề của ta chính là thủ hộ ngài, hoàn thành tất cả nguyện vọng của ngài.

Nhìn lông mày Thu Tri Phong càng ngày càng nhíu chặt, Hắc Ưng nghĩ như vậy.

Mà sau khi Hắc Ưng lĩnh mệnh rời đi, Thu Tri Phong vẫn ủ mặt mày chau.

Hắn không biết có phải là liên quan đến dư độc tồn đọng hay không, ở ngoài sáng biết Hắc Ưng chắc chắn sẽ chết, phát ra loại mệnh lệnh này, lại làm lòng của hắn đau, rất đau.

Không kịch liệt, chỉ là một chút rầu rĩ đau nhức, lại làm cả người hắn phát giác ra có chuyện gì đó không đúng rồi.

Chuyện gì xảy ra?

Đứng dậy, Thu Tri Phong ra khỏi phòng muốn hít thở không khí đã thấy một thân ảnh màu sắc rực rỡ của độc y bán dựa vào vách tường nhàn nhã ngắm hoa.

Đứng trong đình hoa cách hắn ba trượng.

“Giáo chủ, độc của người đã được giải.”

Khi Thu Tri Phong sắp đến gần, hắn đột nhiên lùi biếng mở miệng.

“... Có lẽ...” ngón tay khẽ nhúc nhích, mục quang Thu Tri Phong lóe lên, lại đem câu chuyện nuốt xuống.

“Chính là tâm ngài dường như đã động.” Dường như thần cơ diệu toán, Độc Y cười mà như không cười ngay lúc Hắc Ưng chưa nói xong đã lên tiếng,

“Ta... ta không có...” vô thức muốn phản bác muốn giải thích, chỉ là lời vừa ra khỏi miệng, Thu Tri Phong liền hối hận.

Giấu đầu lòi đuôi! Chính mình chẳng phải là càng xóa càng đen sao?

“Thuộc hạ khuyên ngài nên nghĩ lại, nếu không bỏ lỡ rồi thì vĩnh viễn không thể nào vãn hồi.”

“Người. ?”

Độc Y nhàn nhàn cười, giống như điên cuồng nhảy hai bước, con mắt lưu luyến vẫn cứ mãi tham lam nhìn trong đình hoa. Giống như muốn tới gần, lại đang do dự.

“Muốn thì sao không hái?” chứng kiến bộ dáng không muốn kia của Độc Y, Thu Tri Phong khó hiểu.

“Sau khi tới tay chúng sẽ héo rũ, tuy y thuật cao siêu nhưng ta không có cách khiến cho bông hoa trở nên kiều diễm như trước. vậy chi bằng để nó lại đó còn có thể khoái hoạt chút ít. Cho nên, ta rất hâm mộ ngài.”

Người rõ ràng muốn là có thể có được, lại nhất quyết chối bỏ cự tuyệt, mà ta khát vọng điên cuồng lại không thể chạm vào một chút. Trời cao sao mà bất công!

Nàng từng nói vĩnh viễn không muốn gặp lại gã. cho nên gã chỉ dám lén lút đứng nhìn từ xa.

So với gã, giáo chủ và người thanh niên kia căn bản là không có trở ngại gì.

Tự nhớ tới chuyện đau lòng, thần sắc Độc Y ảm đạm, Thu Tri Phong lại nghe nửa hiểu nửa không.

“Hâm mộ ta?”

“Đúng vậy.”

Thở dài một tiếng, Độc Y gần đây diên diên khùng khùng, xoay người rời đi, không hề để ý tới Thu Tri Phong phía sau muốn nói lại thôi.

Cảm giác như trong lời Độc Y nói có gì đó, thế nhưng ý của gã lại cứ như hoa trong gương, trăng dưới nước; khiến Thu Tri Phong không nắm rõ được.

Muốn, lại không thể muốn, là cảm giác thế nào?

Từ từ suy nghĩ, Thu Tri Phong phát hiện dường như mình có thể nhận thức được cảm giác lại, lại dường như không thể.

Thật kỳ quái, vừa rồi

hắn không hề có cảm giác “muốn mà không thể muốn”, sao lại thấy đồng cảm với Độc Y được?

Lắc đầu, trăm mối vẫn không có cách giải thích, Thu Tri Phong một mặt tiếp tục tự đánh giá, một mặt tiếp tục đi về phía trước.

Ngạc nhiên phục hồi lại tinh thần, Thu Tri Phong nhận ra mình đã đứng trước cửa phòng Hắc Ưng ở mấy ngày nay được một lúc lâu, lâu đến mức chân run lên.

“Chủ nhân?”

Ngay lúc muốn nhấc chân rời đi thì “Cạch” một tiếng, ván cửa trước mặt mở ra từ phía trong.

Thu Tri Phong lấy một đầu tóc dài ướt sũng, khoác ngoại bào đứng trước mặt hắn.

Áo lót màu trắng bị nước làm ướt một mảng lớn, gần như lộ ra lồng ngực màu mật ong bên trong, hai điểm trước ngực y tựa hồ bị gió thổi lạnh, nho nhỏ đứng thẳng lên, mất dòng nước nhỏ chảy từ trên mặt Thu Tri Phong xuống hầu kết, sau đó là xương quai xanh...

Mãi đến khi âm thanh “ực ực” của tiếng nuốt nước miếng truyền vào tai Thu Tri Phong mới xấu hổ dời tầm mắt.

Da mặt Thu Tri Phong không hiểu sao cũng có chút nóng lên, tuy nhiên vẫn lộ ra gương mặt cứng đờ như trước, nửa điểm biểu lộ cũng không có.

Một biểu hiện mà lộ ra nhiều lần dần dần sẽ biết thành mặt nạ trên mặt, muốn bỏ cũng không bỏ được.

Tuy mặt Hắc Ưng không đến mức co quắp, lúc này lại thực không biết phải dùng biểu tình như thế nào đối với Thu Tri Phong mới tốt.

“Ngài có gì phân phó?” sự yên tĩnh khiến người ta hít thở không thông giằng co diễn ra hồi lâu, sau đó bị Hắc Ưng mở miệng phá vỡ.

“Ngày mai người xuất phát?” Thu Tri Phong do dự một chút, phát hiện mình không có gì để nói đành phải tìm lời để nói.

“Vâng.”

Hắc Ưng đáp lại nhanh gọn, cũng dứt khoát cắt đứt chủ đề mà khó khăn lắm Thu Tri Phong mới lấy ra được.

“Thương... thương thế tốt lên rồi chứ?” biết rõ còn cố hỏi, Thu Tri Phong cảm thấy bộ dạng mình lúc này ngu xuẩn cực kỳ.

“... Tốt lắm.” Ánh sáng trong mắt ảm đạm đi đôi chút, Hắc Ưng thật nghĩ không ra Thu Tri Phong có ý gì.

Chẳng lẽ muốn xác định xem ngày mai y có thể chết hay không sao? Kỳ thật, hắc vốn dĩ không cần như thế.

Ngày mai, có thể giết được thủ lĩnh bạch đạo cũng đã là cực hạn của y. thậm chí y có một dự cảm mãnh liệt - ngày mai, y sẽ không thể trở về tổng đàn.

“... Ta xem xem.” Trái do dự phải do dự, Thu Tri Phong chẳng biết tại sao trong đầu mình lại hiện lên ánh mắt bi thống khổ sấp của Độc Y khi ngắm hoa trong đình, cắn răng, kiên trì đẩy Thu Tri Phong vào phòng.

“... Dạ??”

Mỗi lần thân thể bị tay Thu Tri Phong chạm vào, một hồi tê dại lại dấy lên sau lưng Hắc Ưng.

Thân thể vốn quen bị đối phương vuốt ve, đối với đôi tay của người này nảy sinh phản ứng bản năng, nhưng mà hôm nay, chuyện đã không như thế.

Hắc Ưng mấp máy môi, hơi có vẻ quật cường đứng ở chỗ cũ không nhúc nhích. Loại thần sắc này, thực cùng với sự quật cường của Thanh Tùng năm đó giống nhau.

Chỉ là Thu Tri Phong không hiểu sao lại cảm thấy kỳ thực trước đây hắc đem Thanh Tùng so sánh với Hắc Ưng. Bởi lẽ người ở trước mắt hắc xuất hiện về mặt này đầu tiên...

Là Hắc Ưng.

“Độc Y đã khám cho thuốc hạ rồi.”

Thu Tri Phong nghe nói vậy, lông mày lập tức nhíu cao.

“Ta muốn xem!”

Tuyệt đối là một câu mệnh lệnh. Hắc Ưng vĩnh viễn không cách nào cãi lời một câu mệnh lệnh.

“Vâng.”

Trong nội tâm không hiểu sao nảy sinh một đốm lửa nhỏ ôn nhu, từng chút từng chút cháy lan ra đồng cỏ.

Hắc Ưng rầu rĩ đáp lại, ngón tay ở trên thắt lưng áo lót dây dưa nửa ngày cũng không thấy y cởi chút quần áo.

Thu Tri Phong ngồi bên không kiên nhẫn khẽ chọc mặt bàn, bực bội túm lấy Hắc Ưng đang cố chấp không chịu xoay người kéo góc áo một cái.

“Xoạt!” một tiếng, một mảng vật lớn đã bị bàn tay to của hắc kéo xuống.

Áo vải bán mở cùng với vẩy miệng vết thương ở nửa người trên lồ lộ trước mặt hắc, Thu Tri Phong chỉ cảm thấy miệng khát khô dị thường.

Tiện tay vứt đi mảnh vải kia, tự tay rót cho mình một chén trà hạ hỏa mới thấy tốt hơn một chút.

“Ngài còn có gì phân phó?”

Nhìn cũng nhìn rồi, hắc là sẽ rời đi chứ.

Ánh mắt Hắc Ưng rõ ràng biểu đạt ý nguyện “tiễn khách”

Chủ nhân càng tàn khốc ôn nhu đối đãi với y như vậy, y càng lâm vào vọng tưởng không thuộc về bản thân y. Cái này, không phải là chuyện tốt.

Đặc biệt chủ nhân rõ ràng muốn y chết.

Mỗi lần nghĩ đến chuyện đó, tâm Hắc Ưng sẽ rất đau rất đau. Giống như có người khoét một lỗ lớn trên ngực y, lại không ngừng lấy muối xát lên.

“Mặc y phục lên.”

Hắc Ưng nhìn chằm chằm vào mặt bàn không rời mắt, dường như ở trên đó có một đóa hoa phi thường hiếm có.

Tiếng mặc quần áo sột soạt nhẹ nhàng vang lên, nội tâm Thu Tri Phong tựa như một cái tiểu thủ dài, nhẹ nhàng gãi gãi nhẹ, khiến khí huyết y nổi lên, dưới bụng lửa nóng như sắt.

Chết tiệt!

Rửa thầm một tiếng, chân trái Thu Tri Phong gác lên đùi phải, không tự nhiên che dấu mình cương.

Chỉ là hần nhớ rõ che dấu thân thể, lại sót con mắt.

Tốt xấu gì Hắc Ứng cũng từng ngủ với hần rất nhiều lần, đối với loại ánh mắt tràn ngập dục niệm này của hần vô cùng quen thuộc.

Động tác mặc quần áo dừng lại, Hắc Ứng không xác định được rốt cuộc mình có còn muốn mặc xong quần áo hay không nữa.

Nếu như lại bị kéo rách, y lại phải đi mua mới.

“Sao người lại dừng lại?”

Lúc y đang do dự này nọ, âm điệu không vui của Thu Tri Phong đã vang lên, y sợ tới mức tay run lên, thất lưng tuột khỏi tay rơi xuống.

“Bỏn thủ bỏn cước.”

Thu Tri Phong phi thường tự nhiên vừa đi tới gần, vừa nhàn nhạt trách cứ y.

Thân thể Hắc Ứng nhảy mắt cứng ngắc.

Chỉ vì phương thức cùng ngữ khí nói chuyện của Thu Tri Phong bây giờ đều giống như lúc sủng ái y.

Chủ nhân... rốt cuộc tới làm gì?

Cùng lúc đó, thân thể Thu Tri Phong cũng cứng lại, tay nhấc thất lưng lên, kéo lên không phải, không kéo lên cũng không phải.

Thói quen, thật sự đáng sợ.

Sau một lúc, Thu Tri Phong cảm thán một tiếng, đưa dây thất lưng vào tay Hắc Ứng.

Từ khi uống giải dược, tính dục của hần giảm xuống khá nhiều, mỹ nữ thiếu niên kiều mỹ xinh đẹp đều không khiến hần nổi lên dục vọng.

Hần đã từng lấy lý do là vì mình trở nên thanh tâm quả dục, nhưng hôm nay xem ra hoàn toàn không phải như vậy. điểm chết người nhất chính là, dường như thân thể của hần chỉ nảy sinh phản ứng với Hắc Ứng.

Hơn nữa, còn mãnh liệt đến mức hần trở tay không kịp.

Tâm tư thay đổi thật nhanh, Thu Tri Phong lại cảm thán một tiếng, tóm lấy tay Hắc Ứng, kéo y vào lòng ngực của mình.

Thân thể là thành thật nhất, nếu quả thực một chút tình cảm cũng không có thì sẽ không phản ứng nhiệt liệt thế này.

Bị kinh hãi mà nhất thời trở nên ngu ngơ ôm Hắc Ứng đến bên giường, lần đầu tiên trong đời Thu Tri Phong cam tâm tình nguyện thừa nhận sự thật.

Trắng trên cao, gió thổi nhẹ, trong phòng Hắc Ứng lại vang lên tiếng thở dốc không ngừng, quặn rũ đến mức làm cho người khác nghe được toàn thân sẽ nóng lên, đỏ mặt không thôi.

Xuân qua là hạ đến, không khí sáng sớm ngày càng ấm, nhưng không thể làm ấm được hàn băng kết trong máu.

Đêm tối sững sờ nhìn mình bị thâm thể âm áp ôm chặt, lại nhìn lướt qua Thu Tri Phong thấy nửa cánh tay lửng lơ bên ngoài, thật lâu không thể cử động.

Tối hôm qua, chủ nhân lại cùng y hoan ái...

Hắc Ưng ngơ ngác nghĩ, môi há rồi há, một hồi đau đớn tê liệt từ nửa người dưới truyền đến.

Nháy mắt mấy cái, ánh mắt Hắc Ưng mờ mịt nhìn vào nóc giường, thật lâu không chớp mắt.

Cái này thì là gì?

Y được xem như cái gì của chủ nhân đây?

Ảnh vệ? Luyện sủng?

Dường như đều đúng, lại dường như đều không đúng.

Chủ nhân nghĩ về mình như thế nào đây?

Vì sao hần lệnh cho mình đi chết rồi lại cùng mình giao hoan?

Ánh mắt ôn nhu của chủ nhân tối qua tựa hồ hiện ra trước mắt. Ánh mắt ôn nhu thâm tình như vậy, lại lần nữa khiến y sinh ra mộng tưởng không nên có.

Vọng tưởng chủ nhân thật sự... có chút yêu mến y.

Càng suy nghĩ lung tung, đầu Hắc Ưng nghiêng một cái, lại ngủ.

Tối hôm qua Thu Tri Phong muốn y rất nhiều lần, thêm nữa là thân thể của y căn bản không tốt, rốt cục một mỗi đến cực hạn, giấc ngủ ngắn ngủi căn bản không hoàn toàn khôi phục được thể lực.

Khi hô hấp của y dần trở nên nhẹ nhàng chậm chậm, người bên cạnh vẫn luôn ôm chặt y bỗng mở mắt ra.

Đó là một đôi mắt không hề buồn ngủ. kỳ thật trước khi Hắc Ưng mở mắt ra Thu Tri Phong đã tỉnh.

Chỉ có điều hần cảm giác được Hắc Ưng cũng sắp tỉnh, hô hấp chậm lại rồi lại nhắm hai mắt vào.

Vươn tay ra hất những sợi tóc vương trên trán Hắc Ưng sang một bên, Thu Tri Phong nhẹ nhàng ngẩng đầu, hôn lên đó.

Sau đó cổ tay khẽ đảo, điểm huyết ngữ của Hắc Ưng.

Ngồi dậy, dưới ánh sáng mặt trời ban sớm, gương mặt Thu Tri Phong trong trẻo nhưng lạnh lùng, tựa hồ có chút hồng.

Vừa rồi không hiểu sao lại làm ra hành động như vậy. rõ ràng chỉ hôn trán mà thôi nhưng so với hôn môi Hắc Ưng lại càng khiến hần động tâm, thậm chí tâm tình thẹn thùng biến mất từ lâu cũng dâng lên.

Cái này cùng cảm giác trước đây Thanh Tùng cho hần là hoàn toàn bất đồng.

Càng thêm triền miên, càng thêm ngọt ngào, cơ hồ khiến hần không đành lòng buông tay Hắc Ưng ra.

Quả nhiên thân thể sẽ không nói rồi, hiện tại thân thể của hần đối với Hắc Ưng có phản ứng.

Nếu như độc kia đột nhiên phát tác thì... chẳng phải là...

Thu Tri Phong nhìn vẻ mặt của Hắc Ưng, sự điên cuồng cùng nóng bỏng tồn tại trong nội tâm nhiều ngày đột nhiên bình tĩnh trở lại, tự đánh giá nhiều lần, hần rốt cục có quyết định khác.

Bàn tay đặt trên lưng Hắc Ưng vuốt ve vài cái, hơi có chút lưu luyến.

Thân thể không muốn tách ra khỏi Hắc Ưng, phảng phất như hần vừa buông tay, Hắc Ưng sẽ biến mất không thấy gì nữa...

Cũng không phải sinh ly tử biệt!

Thu Tri Phong trầm thấp cười rộ lên, cười nhạo chính mình đột nhiên lại ngây thơ.

Trên thực tế rõ ràng hai người đã có quan hệ thân mật hơn.

Quay đầu lại nhìn Hắc Ưng lần cuối, Thu Tri Phong phủ thêm ngoại bạo bước ra ngoài.

Phía sau hần, Hắc Ưng chậm rãi mở mắt ra, trong mắt tràn đầy vẻ quyết tuyệt. hồi lâu, một giọt lệ từ trong đôi mắt khô cạn của y chảy xuống, y trở nên thất sắc tái nhợt, trên mặt cắt xuống một dấu vết bi thương.

Khi Thu Tri Phong quay lại phòng lần nữa, trên giường đã không có một bóng người. trường kiếm cùng lưỡi dao của Hắc Ưng cũng không thấy.

Âm thầm kêu hồng bét, hắn xoay người muốn nhảy ra khỏi cửa, khoe mắt chợt hiện lên màu lục sắc quen thuộc, làm làm cước bộ hắn dừng lại.

Đó là. . . . ? !

Đồng tử Thu Tri Phong bỗng nhiên co rút lại.

Chiếc lọ chưa giải được huyết khô từ trong tay rơi xuống đất, vỡ thành ngàn mảnh. Mỗi một mảnh, đều tràn đầy thương tâm cùng hối hận.

“Nếu không bỏ lỡ rồi thì vĩnh viễn không thể nào vãn hồi.... không thể nào vãn hồi... không thể nào vãn hồi...”

Đã không thể nào vãn hồi rồi.

Ngón tay run rẩy, Thu Tri Phong chậm rãi bước đến gần màu lục sắc kia ánh mắt và trái tim đều đau đớn, từng bước từng bước nặng ngàn cân.

Đầu ngón tay lạnh buốt, mấy lần cũng không thể nhặt miếng lục sắc kia lên. Thu Tri Phong chèo chống hồi lâu, chân đột nhiên tê dại, ngồi ngay xuống đó.

Nhưng hắn không để ý áo bào của mình bị vấy bẩn, ánh mắt nhìn chăm chăm vào mảnh lục sắc kia, một tác một tác tới gần, gần như mê muội.

Lại nói thì ra Hắc Ưng lấy trộm trong tay áo Thu Tri Phong phù chú ngàn dặm lục sắc, thuận di đến phòng thủ lĩnh bạch đạo, dùng vài chiêu bất kì giết chết.

Vô cùng đơn giản.

Nhưng mà sau đó làm thế nào từ đó thoát ra thì khó như lên trời. bởi vì phù chú ngàn dặm dùng bằng tâm ý chỉ có thể sử dụng một lần.

Y dựa vào một mình một người, xông ra ngoài toàn người của bạch đạo cầm thù ma giáo đang vây quanh.

Nếu là ngày thường, với y mà nói tuy không dễ nhưng cũng không khó.

Chỉ là tối hôm qua vừa cùng hắn trải qua một hồi hoan ái kịch liệt tiêu hao hơn nửa thể lực, vừa mới vùng kiếm kích sát thủ lĩnh bạch đạo lại vô tình kích phát độc tính của huyết khô, càng gặp xui xẻo, vận xui chính là đã không có nhiều sức lực y lại không phát hiện thị nữ đã mở cửa.

Thanh âm sắc nhọn gào to kia sợ là đã gọi mọi người ở xung quanh tới.

Chỉ là việc rút trường kiếm ra đâm vào ngực thị nữ kia với Hắc Ưng mà nói cũng đã là lực bất tòng tâm. Đừng nói chi là y đã bắt đầu thấy đau đớn kịch liệt dường như thống trị toàn bộ cảm giác của y.

Có lẽ, đây là dụng ý đem hoan ái cuối cùng của chủ nhân. Cam đoan y tuyệt đối không còn chút sức lực nào để kháng cự lại sự đuổi giết của người khác.

Ha ha. Ha ha.

Hắc Ưng trầm thấp cười ra tiếng, trường kiếm quét ngang, hàn quang bốn phía.

Coi như là chủ nhân thực sự muốn mạng của y, y cũng sẽ không ngồi không chờ chết. ảnh vệ thật sự quá thật vì chủ nhân mà chết, nhưng y cũng là kiếm khách.

Y sẽ vùng kiếm, một phút này cũng phải đứng thẳng đến chết.

Phá cửa ra, Hắc Ưng vận dụng toàn bộ nội lực còn sót lại, cổ tay vừa chuyển, lưỡi dao màu xanh da trời từ ngón tay lóe ra hàn quang.

Cái này coi như cuộc chiến đấu cuối cùng của sinh mệnh y, y hi vọng có thể chiến đấu đến phút cuối cùng.

Quả nhiên y vừa lao ra cửa đã bị hơn mười vị cao thủ bạch đạo vây quanh, đôi mắt Hắc Ung nheo lại, như mũi tên bắn nhanh đến trước mặt bọn họ, cổ tay khẽ chuyển, đã lấy xuống tính mạng một người.

Những người khác thấy thế đầu tiên là cả kinh, sau đó tất cả đều khởi động mười vạn tinh thần nhìn chăm chăm vào nhất cử nhất động của y.

8. Chương 8

Thu Tri Phong ngồi trong thư phòng cả ngày vẫn chưa bước ra.

Không ai có can đảm xông vào tổng đàn ma giáo dù chỉ còn hai người hắc và Độc Y ở trong. Những người còn lại đều bị hắc phái đi cấp tốc cứu viện Hắc Ung.

Kỳ thật cứu hay không, cũng không có gì khác biệt

Hắc Ung không sống nổi. hắc biết rõ.

Chỉ là, không muốn tin tưởng. khi hắc còn chưa tận mắt thấy thi thể Hắc Ung.

Đều là lỗi của hắc, là hắc quá mức lơ là sơ suất, vậy mà lại quên nói với Hắc Ung nhiệm vụ ám sát kia đã bị hủy bỏ.

Hắc hiểu rõ nhất là Hắc Ung sẽ làm tất cả kiên quyết hoàn thành nhiệm vụ.

Nắm chặt tấm phù chú màu xanh sẫm đã không còn nguyên dạng vào trong tay, Thu Tri Phong đột nhiên lớn tiếng cười như điên.

Đây là món đồ lúc Thanh Tùng hấp hối đưa cho hắc, vốn định giữ lại niệm tưởng không ngờ vậy mà lại trở thành đoạt mệnh phù cho Hắc Ung!

Thanh Tùng, đây là trả thù của người đối với việc ta di tình biệt luyện sao? Vậy vì sao người không trừng phạt ta lại muốn tổn thương Hắc Ung?! Rõ ràng người có lỗi với người chỉ là ta mà thôi!

Thu Tri Phong như kẻ điên mà cầm phù chú trong tay tự lẩm bẩm, Độc Y chột cả kinh, rồi lại lạnh nhạt mặc kệ hắc phát tiết.

Năm đó lúc gã mất năng, dáng vẻ của gã cũng không khá hơn bao nhiêu.

Mà cảm giác của Thu Tri Phong lúc này, cũng chỉ gã có thể hiểu được.

Khuyến cáo của gã dường như không có tác dụng, như vậy thì không tính là việc thiện cũng không tích được phúc, khó trách hôm qua năng không chịu đi vào giấc mơ của gã.

Tiếng thở dài như thoải mái, lại như tiếc hận của gã kinh động đến Thu Tri Phong.

Hắc giật mình như vừa từ mộng bừng tỉnh, giống như nửa đứng dậy, muốn đứng, lại do dự. Muốn ngồi xuống, lại do dự.

Hành vi chẳng dứt khoát như thế khiến Độc Y hừ lạnh một tiếng, thay đổi một cái hai chân lại hoán đổi vị trí.

Không phải gã muốn mạo phạm giáo chủ, mà là những gì hắc làm thật khiến gã coi thường.

Hắc là người đứng xem còn nhìn ra được tình cảm, không có lý do gì mà giáo chủ anh minh thần võ lại không phát hiện được. chẳng lẽ đây là cái mà mọi người nói là người ngoài cuộc tỉnh táo người trong cuộc u mê. Trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường?

Sờ sờ cằm, nam tử ăn mặc đẹp đẽ đang nhìn bầu trời, suy nghĩ từng chút từng chút đến người con gái mình thầm yêu.

Mà thanh âm hừ lạnh vô tình của y kia, lại để Thu Tri Phong biết xấu hổ rốt cục hạ quyết định.

Hắn đứng lên, vận khinh công chạy về phía cửa lớn tổng đàn.

Nhưng mà, cước bộ của hắn chỉ đứng cách cánh cửa một bước.

Người đi cứu viện Hắc Ung đã trở về, hai tay trống trơn.

Quay lại một giờ trước đó.

Hắc Ung lấy một địch trăm, toàn thân đầm máu, giống như chó cùng rút giậu.

Mái tóc đen mất trật tự tán loạn, y phục màu đen rách mướp, dường như mái tóc che đầy toàn bộ khuôn mặt chỉ lộ ra một đôi mắt lợi hại.

Tay phải của y điên cuồng run rẩy, cơ hồ không cầm được chuôi kiếm. mà tay trái của y, đã bị chém đứt rồi.

Cả đời này Hắc Ung chưa bao giờ chật vật như thế. Máu bắn đầy mặt, đứt một tay, đùi phải trúng liên chín mũi tên, sức nặng thân thể dồn hết lên chân trái, cơ hồ không trụ được, chỉ có thể lao đảo đi về phía trước.

Càng dùng sức tới trong người của y điên cuồng đau đớn khiến mồ hôi lạnh toàn thân rơi như mưa.

Cho dù như thế, kiếm trong tay y vẫn như trước khiến những cao thủ bạch đạo nơi đây kiêng kỵ.

Nhưng mà, sau nửa giờ cuối cùng thể lực của y cũng khô kiệt, tuy trường kiếm không rời tay cũng đã không còn khí lực huy động nữa.

Tay cầm trường kiếm, Hắc Ung lung lay đứng ở đó, máu nhuộm khắp khiến hai mắt y cơ hồ không nhìn rõ cái gì, chỉ có từng mảnh bóng đen lúc ẩn lúc hiện.

Đau đớn bên trong cùng cái đau bên ngoài kết hợp lại, đau nhức đến tận cùng chỉ còn cảm giác ở tai là rõ ràng nhất.

Dự cảm trở thành sự thật, y chết ở chỗ này.

May mà y đã hoàn thành nhiệm vụ chủ nhân giao cho. Đây là chuyện duy nhất đáng để kiêu ngạo.

Nếu quả thật có kiếp sau, y vẫn muốn làm ảnh vệ của chủ nhân, làm kiếm của hắn, làm lá chắn của hắn, đời đời kiếp kiếp.

Dù vĩnh viễn cũng không thể mang ý nghĩ yêu thương vốn đã nảy mầm từ sâu đáy lòng của mình nói với hắn cũng không sao.

Chỉ cần chủ nhân bình an, chỉ cần chủ nhân cao hứng, bất cứ chuyện gì hắn cũng làm, dù muốn hắn thịt nát xương tan cũng vui vẻ chịu đựng.

Hơi héch cảm lên, Hắc Ung nhắm đôi mắt vốn đã không thấy rõ cái gì lại, máu chảy quá nhiều khiến nhiệt độ cơ thể y nhanh chóng hạ thấp, lúc này đối với y mà nói, ngược lại là không khí mùa hạ lại càng thêm mát mẻ.

Giống như bàn tay của chủ nhân.

Loại cảm giác vuốt ve này, thật sự giống tay của chủ nhân. Chết trong cảm giác hạnh phúc này, dường như đối với y mà nói là quá xa xỉ.

Bất quá y đã không còn nhiều thời gian, lúc này xa xỉ cũng tốt.

Hàm chứa một nụ cười thần nhiên, một tia hồ hấp cuối cùng đình chỉ, thân thể Hắc Ung từ từ trở nên cứng ngắc.

Mà cái gọi là cao thủ bạch đạo lúc này cũng không cần cố kỵ gì nữa, cùng nhau tiến lên, dưới đao quang kiếm ảnh, máu của Hắc Ung phun tung tóe, thân thể nhanh chóng bị chặt thành vài đoạn, hài cốt chân chính không còn.

Cuối cùng cuối cùng, y thật sự không hề ngã xuống, y đứng đấy nhắm mắt, đứng đấy tắt thở.

Ngay tại lúc y tắt thở, một đám khói màu đen nhàn nhạt từ thân thể y bay ra, trong lúc mọi người chuyên chú xông đến phanh thây, bay đến trong tay một thân ảnh màu trắng đang đứng ở chỗ bí mật chờ giờ phút này đã lâu.

Nhẹ nhàng khép lại ngón tay trắng nõn kinh người, cánh môi duyên dáng nhẹ cong lên.

“Tối tay .”

Thu Tri Phong lại lần nữa quay về thư phòng, là một nén nhang sau khi từ trong miệng giáo chúng biết được chuyện Hắc Ưng chết thảm.

Trong một nén nhang này, hần bình tĩnh dị thường mà hạ mấy đạo mệnh lệnh.

Từ giờ khắc này, toàn bộ thiên hạ tẩy bài một lần nữa.

Ma giáo dốc toàn bộ lực lượng, bên dưới trời xanh vẫn còn cảnh máu tanh nhuộm đầy, tiếng gào khóc khắp nơi như địa ngục. Trận giết chóc tàn khốc này kéo dài suốt nửa tháng, toàn bộ môn phái bạch đạo đều bị tiêu diệt, không một kẻ may mắn sống sót.

Quốc gia cũng đồng thời thay đổi triều đại, hoàng tộc Phong thị toàn bộ đi về hoàng tuyền, mà chế pháp cùng giải được của huyết khôi từ nay về sau biến mất không còn tăm tích, sạch sẽ như chưa từng tồn tại.

Nhưng mà, hết thảy những thứ này cũng không thể khiến Hắc Ưng trở về.

Ngón tay bấm vào lòng bàn tay, dòng máu nóng theo nắm đấm bàn tay chảy xuống, nhuộm đỏ cả bàn tay, giống như trên gương mặt bình tĩnh của Thu Tri Phong chảy xuống một giọt nước mắt đẹp như máu.

Độc Y dựa vào vách tường si ngốc nhìn đóa hoa đã tàn trong đình, Thu Tri Phong ngồi ở trên thạch lan cạnh gã, tay không ngừng vuốt ve một chiếc trường bào màu đen.

Đó là đồ chuyên dụng của Ảnh vệ, mà bộ này Hắc Ưng đã từng mặc qua.

Hắn lại vuốt ve một lần nữa, trân trọng lại thêm sâu, phảng phất như đó chính là hóa thân của tình nhân đã qua đời.

Từ sau khi Hắc Ưng chết thảm, Thu Tri Phong ngày ngày đều trải qua sinh hoạt độc nhất vô nhị.

Lúc gà gáy, đến đại sảnh xử lý việc trong giáo vụ. sau đó mê muội đi vào ngồi trong căn phòng mà Hắc Ưng đã từng ở qua hơn mười ngày, ánh mắt liếc từng chút từng chút, y như con rối.

Mãi đến khi mặt trời lặn về phía tây, hần đứng dậy, sờ qua từng đồ vật mà Hắc Ưng đã dùng, cuối cùng ôm bộ quần áo mà y từng mặc cùng nằm trên trên chiếc giường mà bọn hần hoan ái lần cuối, một đêm không ngủ.

Ngày hôm sau, lại lặp lại như vậy.

Điều ngoại lệ duy nhất chính là đôi khi Thu Tri Phong sẽ ở dưới ánh nắng, ngồi trên thạch lan, cùng Độc Y nhìn vật nhớ người.

Hắn nhớ tình nhân của hắn, hắn nhớ Hắc Ưng.

Thời gian dường như vĩnh viễn đọng lại trên người của hắn, đến cả Độc Y lúc đầu nghĩ rằng tất cả là do hắn tự làm tự chịu cũng không nhìn được nữa.

Tiếp tục như vậy, đại khái Ma giáo cần thay giáo chủ rồi.

Nhưng mà khuyến cáo của gã, Thu Tri Phong hoàn toàn không nghe lọt, không đúng, căn bản là hắn không hề nghe.

Ngoại trừ lúc xử lý giáo vụ, cả người Thu Tri Phong dường như đều sống trong huyền cảnh hắn và Hắc Ưng ở cùng nhau, bất luận kẻ nào chuyện gì cũng không thể quấy rầy hắn.

Sớm biết như vậy tại sao lúc trước còn làm thế.

Độc Y thở dài, rồi lại không thể làm gì với hắn

Tâm bệnh cần tâm được, mà thuốc của Thu Tri Phong sớm đã biến mất khỏi thế gian này, hẳn cũng không có khả năng trị khỏi nữa.

Lẳng lẳng bỏ đi, Độc Y để Thu Tri Phong cùng “Hắc Ứng” ở chung một không gian.

Dịu dàng nhìn chăm chú ngón tay Hắc Ứng, khoe môi Thu Tri Phong chậm rãi nhếch lên, thâm tình mềm mại mỉm cười dường như sợ kinh động đến giấc ngủ của Hắc Ứng.

Những ngày gần đây, hẳn chậm rãi tinh tế mà nghĩ lại từng ly từng tý về hồi ức của bọn hắn, mới giật mình nhận ra thì ra hắn ghi nhớ mọi chuyện sâu như thế, tình tường như thế.

Hắn nhớ rõ ràng khi mới gặp Hắc Ứng dáng vẻ y gầy teo nho nhỏ, cũng nhớ rõ thời niên thiếu bị chính mình trêu chọc ác liệt, bộ dáng ngây ngô lại không hiểu ủy khuất đáng thương của kẻ kia, thậm chí hắn còn nhớ rõ lúc mình phát sốt nửa tỉnh nửa mê, Hắc Ứng như một tên đầu gối đứng trước giường hắn, gấp đến độ nước mắt lưng tròng nhưng cái gì cũng không giúp được, bộ dáng lo lắng.

Tất cả tất cả, kỳ thật hắn đều nhớ. Hắc Ứng vẫn luôn ẩn dấu trong đáy lòng hắn nơi hẻo lánh để bị sơ sót nhất.

Tình cảm của hắn không phải đột nhiên ý loạn tình mê cũng không phải do độc tình, mà là từng chút từng chút, từ khi bọn hắn còn chưa biết gì đã từ từ tích lũy, gặp được cơ hội mới nảy mầm, đâm chồi, nhanh chóng trở thành đại thụ.

Không có cái gì tự nhiên sinh ra, thế gian đều có nhân quả.

Nghĩ kỹ lại, hắn bị Thanh Tùng hấp dẫn cũng bởi vì y ngây thơ ngốc ngốc nhưng lại thành thật khéo léo, bộ dáng cực kỳ giống Hắc Ứng khi còn bé.

Chỉ là cho đến giờ hắn chưa từng nổi lên ý niệm đối với một người ảnh vệ là Hắc Ứng, cho nên khát vọng dưới đáy lòng của hắn đối với Hắc Ứng cần phải tìm một chỗ phát tiết. mà lối đi này chính là Thanh tùng không thể ngờ.

Đây chính là lý do vì sao trước nay hắn chỉ ôm nữ nhân bỗng nhiên chuyển sang ôm nam nhân là Thanh Tùng. Đương nhiên không thể phủ nhận, sự yêu mị của thanh tùng cũng là động lực tác dụng.

Nhưng là từ tận đáy lòng người mà hắn thực sự muốn ôm, là Hắc Ứng. lần say rượu mất lý trí kia không phải ngẫu nhiên mà là khát vọng từ tiềm thức.

Chỉ là giờ này hắn suy nghĩ thấu đáo cũng không còn tác dụng.

Hắc Ứng chết rồi, cho dù hắn làm bộ như y còn ở đây, sự thật này cũng không thay đổi.

Quá mức thông minh quá mức lý trí, đến lừa gạt chính mình cũng làm không được, đôi khi lại là chuyện bi ai.

Hắn tình nguyện chính mình cho đến giờ cũng không phát giác ra tình cảm đối với Hắc Ứng, một mực làm một giáo chủ ma giáo lãnh huyết tàn khốc!

Nhưng mà chuyện đã phát sinh thì không cách nào xóa đi. Là hắn quá mức tự tin quá mức cuồng vọng nên lúc tình cảm vượt quá dự tính mới thất kinh.

Thậm chí vì che dấu loại chật vật này mà hại chết chính người mình yêu sâu đậm...

Một giọt máu nước mắt chậm rãi từ gương mặt hắn chảy xuống, dừng ở quai hàm một hồi, rồi rơi xuống.

Kể từ hôm đó, chỉ cần hắn chảy nước mắt, tất cả đều là huyết lệ đỏ tươi.

Độc Y nói đây là do bị thương quá độ mà thành, không có phương pháp trị hết, nhưng nếu tiếp tục như vậy nữa tâm bệnh sẽ dần dần nặng thêm, thậm chí tiêu tụy mà chết.

Mà Thu Tri Phong đối với việc này không thêm để ý. Hại chết người hắn yêu nhất, hắn đã mất đi động lực sống sót. Nếu không phải có giáo chúng ma giáo cần hắn, hẳn đã sớm đi theo Hắc Ứng.

Ngày hôm nay mặt dãn mày dày mà tiếp tục sống cuộc sống nửa sống nửa chết, là vì trừng phạt chính mình, cũng là vì thương tiếc Hắc Ứng.

Một bàn tay trắng nõn hứng lấy giọt huyết lệ tình cảm của hắn đối với Hắc Ưng, cẩn thận thu vào trong bình.

“Cút ngay ! Ai cho ngươi vào . . .!”

Hắc Ưng tức giận ngẩng đầu, đôi mắt đột nhiên trừng lớn.

“Thu đại giáo chủ, từ khi chia tay đến giờ vẫn ổn chứ.”

Mái tóc dài màu xanh nhạt, đôi mắt màu xanh nhạt, đôi môi đỏ mọng xinh đẹp, thanh lệ không dính chút khói bụi giang hồ, hồ yêu nhân nhạt cười một tiếng mở miệng, dưới ánh mặt trời hư ảo như trong mộng cảnh.

Phức tạp liếc nhìn hắn một cái, Thu Tri Phong cúi đầu tiếp tục vuốt ve chiếc áo bào của Hắc Ưng, dường như không trông thấy con hồ yêu này.

Mấy ngày lại gặp lại hắn, giống như một cây đao cắm vào trái tim vốn đã đầm đìa vết thương của Hắc Ưng.

Hắn không nên không nghe sự khích lệ của dị loài. Ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, trong nhà chưa tỏ ngoài ngô đã tường.

Lúc đó hắn đã chìm trong tình cảm của mình mà mất phương hướng, vì vậy trời cao trừng phạt hắn đã tuyệt tình với Hắc Ưng. nhưng là, vì cái gì người chết kia lại là Hắc Ưng? Rõ ràng đáng chết nhất là mình mới đúng!

“Khụ khụ !. . .” trong cổ họng cuộn cuộn dâng nên một mùi tanh, ngực Hắc Ưng buồn bực, ho vài tiếng, vài giọt máu lại phun tung tóe.

Nhưng không có chuyện gì lau vệt máu trên môi, Thu Tri Phong mím môi nuốt xuống mùi tanh lại lần nữa dâng nên trong cổ họng, ngón tay khẽ run lại lần nữa mơn trớn, chiếc áo bào trên đầu gối.

Ánh mắt hắn dịu dàng lại thâm sâu, bi thương mà tuyệt vọng, nhiều loại tình cảm hỗn hợp lại với nhau, phức tạp khiến người ta đồng cảm thê lương.

Nghê Thường mím môi, lông mi dài chớp chớp như cánh bướm.

“Muốn Hắc Ưng trở lại bên cạnh ngươi sao?”

Cơ thể run lên bần bật, Thu Tri Phong nhếch mắt lên, lập tức ngưng tụ bão tuyết rét lạnh trong trời đất.

“Đừng.Mang.Y.Ra.Đùa.Cợt!”

Từng chữ từng chữ, âm thanh thấu nhĩ tai.

Lúc phát cuồng Thu Tri Phong không tự chủ được mà sử dụng Sư rồng công.

May mà Nghê Thường không phải nhân loại, nếu không ở khoảng cách gần như thế không chết cũng bị thương, ít nhất là tàn phế nằm trên giường cả đời.

“Ta chưa bao giờ nói đùa.” Mấp máy môi, Nghê Thường rất nghiêm túc nói.

“Ta cam đoan” Một bàn tay to lớn đặt trên bả vai Nghê Thường, Viêm Hồ Diễm Mạc một thân hồng y mang theo khí tức sát phạt, trên vai khiêng một cái quan tài màu đen xuất hiện.

“Đã làm xong?”

“Ừm.”

Nửa tựa vào trong ngực người yêu, tay Nghê Thường nhẹ nâng lên một chút, chiếc quan tài trên vai Diễm Mạc từ từ rời khỏi vai hắn, nhẹ nhàng rơi xuống đất.

“Mở ra nhìn xem, ngươi sẽ biết rõ đến cùng có phải là ta nói đùa hay không.”

Cười nhạt một tiếng, Nghê Thường làm dấu tay xin mời.

Thu Tri Phong ngờ vực vô căn cứ mà ngưng mắt nhìn hắn hồi lâu, rốt cục cử động

Nhưng chỉ là phát một lực kinh khí, nắp quan tài “Viu” một cái bay ra ngoài, tứ hiện ra trước mắt khiến ngón tay hắn run lên, áo bào đen trên đầu gối rơi xuống đất.

“Hắc Ưng?!”

Hắn nghẹn ngào kêu lên, mạnh mẽ chạy về phía cổ quan tài. Giữa đường hơi khuyu chân một chút, thiếu chút nữa là ngã xuống.

Chỉ là hắn đã không để ý những thứ này, con mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm vào người đang nằm trong quan tài như đang ngủ, ngón tay rung động mạnh, hồi lâu không dám sờ lên gò má đối phương.

Là Hắc Ưng! Là Hắc Ưng của hắn! Hắc Ưng của hắn rốt cục đã trở về!

“Đừng cao hứng quá sớm, đây chỉ là chiếc vỏ rỗng mà thôi.”

Vẫn còn ghi hận trước đó Thu Tri Phong vô lễ với Nghê Thường, Diễm Mặc gọi một chậu nước đá xuống.

“Người có ý tứ gì?”

Đầu óc mình lẫn cùng với lý trí quay trowrlaij, ánh mắt đảo qua đảo lại giữa Hắc Ưng và hai con yêu hồ, Thu Tri Phong dường như không thể tin được chuyện có thể xảy ra như lời bọn hắn nói.

Chẳng lẽ... chẳng lẽ bọn hắn thật sự có thể...

Thu Tri Phong kích động đến mức dường như không đứng vững, ánh mắt chăm chú gắt gao nhìn Nghê Thường, giống như đang đợi hắn tuyên án tử hình hoặc cứu rỗi.

”Cho ta một nửa máu huyết tâm hồn, ta liền cứu Hắc Ưng lại sống sờ. chỉ là nếu một người thiếu một nửa máu huyết tâm hồn, không chỉ hao tổn năm phần mười võ công, dung nhan già yếu, tuổi thọ cũng sẽ giảm một nửa, người cần phải hiểu rõ.

Ngón giữa vuốt vuốt chiếc bình nhỏ chứa một vài giọt lệ của Thu Tri Phong, giọng Nghê Thường đột nhiên trở nên nguy hiểm lạnh lùng.

Tựa như một vị tiên nhân lãnh khốc, muốn lấy của hắn cái gì, phải trả lại giá tương ứng.

“Ta cho người. Nhưng mà ngược lại, người nhất định phải mang Hắc Ưng trở về bên ta!”

Thu Tri Phong vội vàng trả lời ngay, hoàn toàn không chần chờ. Lưng thẳng tắp, khí thế đột nhiên trở nên mạnh mẽ, dường như có sự bề thế uy nghiêm.

Lúc này, hắn mới thật sự là giáo chủ ma giáo Thu Tri Phong!

Vì lấy lại tình cảm chân thành của mình, hắn nguyện ý trả bất cứ giá nào, vĩnh viễn không bao giờ nói hối hận!

Đạt được đáp án như vậy, Nghê Thường hơi khẽ gật đầu với Diễm Mặc.

Bàn tay yêu quái mọc ra móng tay bén nhọn, chậm rãi hướng đến ngực trái Thu Tri Phong, con mắt đỏ ngòm của Diễm Mặc nheo lại, khẽ liếm môi.

Bây giờ hối hận vẫn còn kịp. chúng ta là yêu, không có hảo cảm với nhân loại, người thật sự tin tưởng chúng ta sao? Vạn nhất sau khi chúng ta lấy được máu huyết tâm hồn người lại đổi ý, người muốn khóc cũng không kịp.

Ngôn từ cực kì khiêu khích, bên tai Thu Tri Phong càng không ngừng kể rõ các loại khả năng đáng sợ. nhưng là hắn thủy chung không nhúc nhích, đứng yên đó.

Yên lặng mà nhìn bàn tay dị loài kia đâm vào ngực trái mình.

Trong nháy mắt ngực trái đau đớn kịch liệt như muốn nổ tung, tác động đến tứ chi của hắn.

Mạnh cắn chặt môi, hàm răng lôm sôm sâu vào trong thịt, Thu Tri Phong đau đớn hừ một tiếng, toàn thân co rút kịch liệt.

Mà số lượng lớn máu tươi ở vị trí bàn tay đối phương đâm vào ngực hắn nháy mắt phun tung tóe khắp nơi. Máu tươi từ vết thương chảy xuống không chỉ thấm ướt áo bào của hắn,

d dòng thời cũng dọc theo cánh tay Diễm Mạc chảy xuống, cuối cùng đều rơi xuống trên mặt đất.

“A! cái này chỉ là bắt đầu mà thôi, nếu như chịu không được có thể kêu lên hoặc đổi ý nhé!”

Thanh âm Diễm Mạc tràn đầy dụ dỗ phảng phất vang trong đầu óc của hắn, nháy mắt đánh thẳng vào sự nhẫn nại kiềm chế đau đớn của hắn, cơ hồ đoạt đi thần trí của hắn.

“... Tiếp... tục...”

Cắn răng phun ra hai chữ này, Thu Tri Phong hung hăng trừng mắt nhìn huyết sắc hồ yêu đang gần trong gang tấc, bờ môi bị cắn đến chảy máu, theo đường cong ở cằm chảy xuống, nhỏ tại vạt áo của hắn như nhiều đóa hoa mai đỏ nở rộ, thê thảm buồn bã tuyệt vọng.

Hắc Ưng của hắn, lúc trước cũng là một thân đầm máu như vậy chạy về. nếu như hắn tỉnh táo suy nghĩ vài phần, có lẽ hết thấy những việc phát sinh sau đó đều có thể tránh được.

Hắc Ưng của hắn, rõ ràng đã bị thương nặng như vậy rồi, hắn lại vẫn phái y đi chấp hành nhiệm vụ chó má! Hắn chính là tên khốn kiếp! heo chó cũng không khốn nạn bằng!

Trong lòng tự chửi mắng chính mình, Thu Tri Phong chỉ cảm thấy đau nhức trên người căn bản không có gì lớn.

So với những việc Hắc Ưng làm vì hắn chỉ là chín trâu mất một sợi lông mà thôi.

“Được, ta tán thưởng người .”

Vành môi tạo thành một độ cong quỷ dị, chứa đầy ác ý, tay càng vói sâu vào trong ngực.

Máu chảy ra càng nhiều, thậm chí Thu Tri Phong còn có thể cảm giác được hình dạng đốt ngón tay của Diễm Mạc.

“Ồ . . .”

Tiếng rên rỉ khẽ khàng phá vỡ phòng tuyến mà chui ra, Thu Tri Phong gắt gao nắm chặt hai nắm đấm, liều mạng dốc sức bảo trì thanh tĩnh dưới sự tra tấn tàn khốc này.

Sau một lát, một người đàn ông cỡ bàn tay giữa vũng máu của hắn tụ tập thành hình.

Trên mặt giăng đầy những giọt mồ hôi lạnh to như hạt đậu, chảy xuống cổ, sắc mặt Thu Tri Phong tái nhợt như tờ giấy, bờ môi bị nghiền nát đến chảy máu, màu đỏ kia nổi bật trên da của hắn thoát nhìn dị thường chói mắt.

“Lấy được !”

Thở nhẹ một tiếng, sắc mặt Diễm Mạc lập tức trở nên ngưng trọng, hắn cẩn thận cảm một nửa máu huyết tâm hồn chậm rãi lấy ra khỏi thân thể Thu Tri Phong.

Ngay lúc máu huyết tâm hồn còn đang phát ra nhiệt khí nhàn nhạt rời khỏi cơ thể Thu Tri Phong, eo của hắn lập tức ngoặt xuống, mái tóc nhiễm bạch sương, trên mặt cũng hiện nên rất nhiều nếp nhăn.

Nửa quý dưới đất, Thu Tri Phong cảm giác được lực lượng trong cơ thể mạnh mẽ xói mòn, khí lực ở hai tay chân dần dần biến yếu, cuối cùng thậm chí không thể không chống hai tay xuống đất, nếu không hắn sẽ ngã sấp xuống.

May mà Diễm Mạc đã vung tay lên máu trên ngực hắn ngừng không chảy nữa, thậm chí ngay cả vết thương cũng nhanh chóng khép miệng.

Nếu không đại khái trong nháy mắt này, ngay lúc Hắc Ưng sắp phục sinh Thu Tri Phong sẽ lại đánh mất lần nữa.

Đập vào mắt là mu bàn tay đầy nếp nhăn, Thu Tri Phong hoảng sợ sờ sờ mặt, cảm giác được khuôn mặt già khòm như đôi tay.

“Này, đây chính là dáng vẻ hiện giờ của ngươi..”

“hảo tâm” biến ra một vũng nước trong, Diễm Mặc đưa một nửa máu huyết tâm hồn trần quý cho Nghê Thường.

“Bây giờ ngươi có hối hận không? Có lẽ, còn kịp đấy.”

Tiếp tục đưa ra lời dụ dỗ Thu Tri Phong, trong đôi mắt hẹp dài của Diễm Mặc tràn đầy trào phúng cùng ác ý.

“... Ta... Không hối hận...”

Lúc này Thu Tri Phong trở nên già nua phần chần trả lời bằng giọng khàn khàn, đột nhiên mất đi hơn phân nửa võ công, thân thể của hắn suy yếu như bộ xác không, tiếng nói cũng trở nên nhẹ bồng.

“Thực hiện... hứa, khụ khụ! Hứa hẹn của các ngươi đi!” ho khan không ngừng, ánh mắt Thu Tri Phong lại vẫn kiên định không chút thay đổi.

Dù là trước vũng nước trong chiếu rõ ràng bộ dáng già nua của hắn, dù kiếp này phải dùng cái dạng này mà sống, hắn vẫn muốn Hắc Ưng quay lại bên cạnh hắn.

Dù cho cái này rất ích kỷ.

Nhưng mà thế thì sao? Hắn là giáo chủ ma giáo, trời sinh có được quyền lực tùy hứng làm bậy

Chỉ là lúc này tùy hứng, là vì Hắc Ưng. chỉ vì y!

Ánh mắt từ từ chuyển đổi, hắn lập tức trở lại cơ trí như lúc đầu, vì tương lai của hắn và Hắc Ưng mà tính toán.

Cho dù bề ngoài già nua, công lực hao tổn năm phần mười, Thu Tri Phong vẫn như cũ là Thu Tri Phong hùng bá thiên hạ trước kia, một chút dao động cũng không có.

“Chúng ta sẽ không nuốt lời.”

Nghê Thường nhếch môi, lấy từ tay áo ra một cái hũ nhỏ màu xám. Mở cái chai đựng giọt huyết lệ của Thu Tri Phong ra, đổ vào, lắc một cái, một cổ khói đen nhàn nhạt bay ra, dừng lại trên không trung một tích tắc rồi ngay lập tức nhập vào thân thể Hắc Ưng.

Nhất thời toàn bộ không vào hết.

“Cái đó... Khụ khụ khụ!... là cái gì?”

Trùng to mắt nhìn, Thu Tri Phong sợ bỏ qua bất kỳ một dấu hiệu tinh lại nào của Hắc Ưng, ngay cả chính mình liên tục ho khan cũng không để ý.

“Ba hồn bảy vía của y. dùng nước mắt thương tâm của người yêu để định hồn không còn gì tốt hơn.”

Vừa nói, bàn tay hoạt động liên tục, Nghê Thường duỗi móng tay bén nhọn về trước ngực Hắc Ưng một cái, một vết thương hẹp dài xuất hiện, tuy nhiên lại không hề chảy ra một giọt máu.

Vuốt vuốt ngực nhìn không chớp mắt, Thu Tri Phong biết khôn mà im miệng.

Lấy một nửa máu huyết tâm hồn kia ra, bàn tay Nghê Thường duyên dáng để nó vào vết thương trên người Hắc Ưng, sau đó rút tay về, lại vẽ một vòng ở vết thương kia, miệng vết thương đáng sợ khép lại, một chút dấu vết cũng không còn.

Sợ haixi tán phước năng lượng đặc thù của bọn phi nhân loại, Thu Tri Phong nhìn họ làm hết thấy, sau đó đến bên người Hắc Ưng.

“Đến nhìn xem thâm tình của ngươi có thể khóa được ba hồn bảy vía của y không, hơn nữa đánh thức thần trí của y.”

“Ngươi là... Khụ khụ khụ...!”

Nói nhanh quá khiến Thu Tri Phong lại ho khan mãnh liệt một hồi.

”tuy chúng ta dùng trân bảo của thiên địa cải tạo lại thân thể cho Hắc Ung nhưng cuối cùng vẫn chỉ là một bộ xcs. Tuổi thọ đã hết thì hồn phách không cách nào dừng tại thế gian quá lâu, nếu không sẽ biến thành ác linh Lệ Quỷ, cho nên mới mượn nước mắt của người định hồn y.

”Người càng nặng tình với y, càng có thể khóa ba hồn bảy vía của hắn trong thân thể, không bị tà khí làm hại. chỉ cần dùng một nửa máu huyết tâm hồn của người rót nhân khí vào máu người, cỗ thân thể này có thể thành một cơ thể người chân chính.

”Sau này, muốn xem tình cảm của người phải chăng sâu nặng đến mức có thể đánh thức thần trí của y, khiến y thực sự trở về nhân gian. Về điểm này, chúng ta không giúp được gì.

Mà Thu Tri Phong từ đầu đến cuối nhìn chằm chằm Hắc Ung, thử mấy lần cuối cùng mới giơ tay ra cầm lấy bàn tay lạnh như băng của Hắc Ung.

Đây không phải độ ẩm mà con người nên có.

Tất cả đều bị hắn hại thành dạng này.

Nhưng là, hắn thật sự thương y.

Cho nên, van cầu người, Hắc Ung! Ta Thu Tri Phong bình thường không cầu ai, nhưng hiện tại ta nguyện ý cúi đầu, phủ phục dưới đất khẩn cầu người! Cầu người tỉnh lại, trở lại bên cạnh ta! Ta van cầu người.....!

Khi Thu Tri Phong lặng lẽ cầu xin thời gian chậm chậm trôi qua, từ ngày đến đêm, từ đêm lại đến ngày.

Nhưng mà không có cái gì phát sinh.

Hắc Ung lẳng lặng nằm yên, dường như một con rối chế tác tinh xảo, không có hô hấp, không có nhịp tim, thậm chí đến cả Thu Tri Phong vẫn luôn nắm chặt tay cũng không ấm lên một chút.

“Vì sao? Vì sao y vẫn không tỉnh lại?”

Thu Tri Phong già nua điên cuồng mà túm lấy vật vào Diêm Mạc, vành mắt thâm đen hiện lên những tia máu vẫn vện càng khiến người ta sợ hãi.

Tàn khốc nhất trên đời, không qua được việc cho một người tuyệt vọng có được hi vọng, rồi lại biến hi vọng đó thành tuyệt vọng.

“Là tình cảm của ta không đủ sâu? Là do ta yêu không đủ sao? Hắc Ung, ta thật sự yêu người! Van cầu người, trở lại bên ta! Ta nhận sai, ta không nên để người đi vào chỗ chết! . . . Khụ khụ khụ khụ... Hắc Ung ! Hắc Ung ! đến cùng người muốn thế nào mới chịu tỉnh lại? người nói cho ta biết đi! bất cứ chuyện gì ta cũng làm vì người! chỉ cần người tỉnh lại chính miệng nói cho ta biết! Hắc . . . Khụ khụ khụ khụ...”

Thân thể mất một lượng máu lớn, lại mất đi hơn nửa nội lực, thậm chí còn trở nên già nua, Thu Tri Phong giống như ngọn đèn trước gió, sinh mệnh lung lay sắp tắt.

“ . . . Khụ khụ khụ khụ...! Khụ ! Phốc . . . ”

Dường như muốn mang cả tim phổi của mình đều ho ra, Thu Tri Phong già nua đang điên cuồng ho khan mấy tiếng, đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi.

Mà ngay cả Nghê Thường ngây thơ nhưng lạnh lùng cũng bắt đầu cảm thấy không đành lòng.

Ngụm máu kia, phun thẳng lên mặt Hắc Ung, nhuộm đỏ cả gương mặt y.

Cố gắng trở mình, Thu Tri Phong cẩn thận từng chút từng chút lau đi vết máu trên mặt Hắc Ung, gần đây ánh sáng trong mắt ảm đạm như bầu trời u ám.

“Hắc Ung, người không chịu tỉnh lại có phải là do không muốn tha thứ cho ta? không sao, người không tỉnh lại, ta sẽ xuống đó cùng người. đến lúc đó, người không muốn gặp ta nữa cũng không được . Ha ha ha a . . .”

Tiếng cười thê lương từ khuôn miệng dính đầy máu tươi của Thu Tri Phong phát ra, một giọt huyết lệ đỏ thấm lại từ khóe mắt hắn chảy xuống.

Lệ kia rơi vào trên mu bàn tay Hắc Ứng, lóe lóe, vậy mà lại chậm rãi thấm thấu vào thân thể y.

Nhưng mà lúc này, Thu Tri Phong đã như đèn cạn dầu, mắt mờ tay run không thấy được dị tượng nhỏ bé này.

Ngay khi Thu Tri Phong lung lay như muốn ngã, bàn tay bị hấn nắm trong tay thật chặt bỗng nhúc nhích. sau đó cử động.

“Hắc . . . Hắc Ứng?! Người đã tỉnh? Người khôi phục thần trí rồi hả?”

Dưới sự kích động, Thu Tri Phong cổ xóc tỉnh thần mở to hai mắt, nói năng lộn xộn. chỉ nhớ rõ ràng nắm thật chặt tay của Thu Tri Phong, một chút cũng không nở buông ra.

Dù chết, hấn cũng phải nhìn thấy Hắc Ứng thật sự sống lại.

Ha ha, thì ra hấn cũng không ích kỷ như mình tưởng tượng. Nếu như Hắc Ứng có thể sống sót, dùng mạng của hấn để đổi cũng coi như đáng giá.

Nửa nằm trong quan tài vốn bình thường bỗng trên mặt nhiễm lên một chút khí tức nhàn nhạt, Sau đó màu sắc đôi môi cũng hồng nhuận, cuối cùng lông mi của y lại động động, chậm rãi mở ra, thần thái ngây thơ kia, đơn thuần như hài tử vừa mới tỉnh giấc.

Thu Tri Phong liều mạng ôm lấy y, vui đến phát khóc.

Thu Tri Phong hai mắt vô thần bị người ôm vào trong ngực, ngây ngốc như búp bê không có linh hồn.

Nghê Thường cẩn thận dò xét gương mặt lộ ra qua vai Thu Tri Phong, ngón tay bắn ra một đạo lam quang bắn vào trán Hắc Ứng.

“Người cuối cùng cũng tỉnh! người cuối cùng cũng tỉnh! Người không được rời khỏi ta! Vĩnh viễn không được rời khỏi ta!”

Thu Tri Phong vẫn kích động đến mức nói năng lộn xộn như trước, hai tay ôm chặt người yêu mắt rồi lại quay về, hấn không thể vĩnh viễn như vậy.

Bởi vì tư thế này của hai người mà hấn không thể thấy những gì Nghê Thường làm với Hắc Ứng.

Hô ! Rốt cục chính thức hoàn thành !

Nghê Thường kín đáo thở dài nhẹ nhõm một hơi, nhìn thấy đôi mắt Hắc Ứng trở nên thanh minh, trên môi mới lộ ra nụ cười hài lòng.

Kỳ thật bọn hấn đối với phương pháp này có thành công hay không cũng không dám chắc, dù sao phương pháp này tìm được trong cuốn sách cũ nát trong tộc, hơn nữa theo lời tộc trưởng nói cũng chưa có tiền lệ thành công để tham khảo.

Sở dĩ bọn hấn chọn phương pháp này bởi vì chỉ có phương pháp này mới có thể làm một lần vất vả suốt đời nhân nhĩ trị gọn tận gốc. chỉ cần thành công, số mệnh chết sớm của Thu Tri Phong cũng sẽ thay đổi, đoạn tình yêu bi kịch này cũng sẽ nghịch chuyển.

Cái gọi là giúp người giúp cho trót, tiền phạt tiền đến tây phương, bọn hấn muốn trả lại ân tình mà Thanh Tùng nợ Thu Tri Phong, đã trả được triệt để!

Giây lát, chốc lát , cảm xúc rốt cục bình phục Thu Tri Phong mới phát giác được Hắc Ứng không đúng .

Sao y vẫn không có phản ứng gì? dường như còn chưa mở miệng nói câu nào?

Trong lòng hấn đập mạnh, Thu Tri Phong đột nhiên có loại dự cảm xấu.

Hấn đột nhiên kéo Hắc Ứng từ trong lòng ra, khẩn trương nhìn y. mà một động tác đơn giản như vậy đã đủ khiến hấn hết sức, thở gấp.

“Người . . . Người là . . . Ai?”

Hắc Ứng trừng mắt nhìn, sau đó ngắc ngứ mở miệng, mỗi chữ đều đánh mạnh vào lòng Thu Tri Phong.

Đả kích quá lớn thế nên Thu Tri Phong hoàn toàn không phát hiện ngay khi Hắc Ưng mở miệng thì trên người mình đã phát sinh biến hóa.

Tóc của hắn lần nữa trở nên đen nhánh, nếp nhăn trên khuôn mặt cũng nhanh chóng biến mất, sống lưng thẳng lên, tin tưởng vô công của hắn cũng hoàn toàn khôi phục. bởi vì hắn nắm tay của Hắc Ưng là mạnh mẽ mà hữu lực như vậy.

Trong phút chốc, một lão nhân đèn cạn dầu lại lần nữa khôi phục thành một thanh niên cường tráng hữu lực, thậm chí lượng máu cùng tinh lực mất đi cũng cùng nhau quay về thân thể.

Trong nháy mắt Hắc Ưng ngơ ngác.

“Người là... chủ nhân? Vừa mới là một ông già sao nhanh như vậy đã biến thành chủ nhân?”

“... Ồi chào?”

Vừa mừng vừa sợ, Thu Tri Phong cũng bị làm cho hồ đồ.

“Người thay đổi về như cũ rồi.”

Diễm Mặc lạnh lùng chỉ điểm cho hắn.

“... !”

Nhàn rồi lấy một cái gương đặt vào tay hắn, Hắc Ưng vui mừng phát hiện chính mình lại khôi phục dáng vẻ tuổi trẻ hữu lực, sờ sờ mặt, nếp nhăn cũng đã biến mất.

“Đây là... ?” Thu Tri Phong khó hiểu.

“Bởi vì tình yêu của người đối với hắn đủ sâu nặng nên một nửa máu huyết tâm hồn chẳng những chấn hưng lại hồn phách cùng thần trí của y, khiến y trở về nhân gian đồng thời cũng tạo thành [khế ước cộng sinh]”

“Từ nay về sau trên ý nghĩa mà nói, một nửa máu huyết tâm hồn của người không hề mất đi, cho nên người khôi phục bộ dáng lúc trước. Từ giờ trở đi, các người đồng sinh cộng tử, trừ phi tình yêu của người đối với hắn biến mất, hắn sẽ lại hồn phi phách tán, nhập vào địa phủ.”

Hết thấy đều ở lòng của người.

Diễm Mặc ôm người yêu của mình nhanh chóng biến mất, nhưng Thu Tri Phong ngay cả nhìn cũng không nhìn, chỉ lo ôm chặt Hắc Ưng cảm thụ nhiệt độ cơ thể ấm áp của y.

Hắn rốt cục có thể dùng tình yêu của mình khóa Hắc Ưng lại một đời một kiếp! hắn vĩnh viễn sẽ không lại để mất y!

Mà Hắc Ưng cảm nhận cái ôm của chủ nhân, ngón tay rung động rồi lại rung động, cuối cùng chậm rãi đặt lên hai vai Thu Tri Phong.

Tình cảm của chủ nhân, yêu của chủ nhân, tất cả y đều cảm nhận được. thâm trầm như vậy, ôn nhu như vậy, giật mình như trong mộng cảnh.

Môi khẽ cong lên, vẻ hạnh phúc mừng rỡ tươi cười còn chưa tắt, nước mắt đã rơi xuống trước.

9. Chương 9: Ngoại Truyện Dấu Hôn Chi Mê

Giáo chủ ma giáo chỉ trải qua cảm giác khổ tận cam lai được mấy ngày ngắn ngủi lại một lần nữa lâm vào cảm giác khổ não xúc động.

Nguyên nhân rất đơn giản, trên người Hắc Ưng xuất hiện dấu hôn không phải do hắn tạo ra.

Vừa rồi hắn nhìn thấy, màu sắc dấu hôn hơi ảm đạm, dường như rất lâu trước kia cũng có. Hơn nữa vị trí so với trước đây cũng không khác lắm.

Máu chốt vẫn đề ở chỗ, rõ ràng một ngày trước lúc hắn cùng Hắc Ưng hoan ái, chỗ kia vẫn là một mảnh trơn bóng, đến một chút đỏ cũng không có.

Kỳ lạ chính là, chuyện này thường xuyên xuất hiện, màu sắc vết hôn kia ảm đạm lại khi có khi không!

Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?

Thu Tri Phong không biết làm thế nào, lần này không thể giống như trước nổi giận hung hăng áp đảo bắt Hắc Ưng làm, mà là cẩn thận quan sát lại quan sát, mãi đến khi Hắc Ưng bị hắn nhìn chăm chú đến từng cọng lông mới thôi.

“Ngài đang nhìn cái gì?” Hắc Ưng vẫn quen sử dụng kính ngữ với hắn như trước không đổi được.

Hắc Ưng lập tức quyết định từ nay về sau lại thay đổi độ mạnh yếu.

“Dấu vết này là...?” thật sự không dấu được nghi ngờ trong lòng, Thu Tri Phong quyết định quang minh chính đại hỏi.

Dù sao Hắc Ưng đối với hắn trung thành, tuyệt đối sẽ nói thật.

“Cái này, là vết bớt của ta, đôi khi còn biến mất không thấy gì nữa. nhưng mà vài ngày sẽ lại hiện, rất kỳ quái.”

“... Cái này tốt.” Thu Tri Phong như có gì cần suy nghĩ lại nhìn chiếc bớt kia, ánh mắt dời xuống, ánh mắt thâm sâu.

Ngón tay không tự chủ được sờ lên làn da màu mật ong đã vô cùng quen thuộc, dùng phương thức mập mờ trượt xuống dưới.

“A... . . .”

Hồ hấp Hắc Ưng cứng lại, đã có kinh nghiệm trải qua hoan ái, thân thể hẳn cảm lại có phản ứng.

“Chúng ta một lần nữa đi.”

Thu Tri Phong mập mờ thổi hơi vào bên tai Hắc Ưng, miệng hỏi mà động tác lại cường thế lần nữa cuốn hắn vào tình dục điên cuồng.

Nhưng mà, đến lúc kích tình khéo mắt Thu Tri Phong vẫn thỉnh thoảng liếc nhìn vết “bớt” quỷ dị kia.

Nếu như là cổ thân thể kia, hẳn nhất định sẽ không để ý.

Vấn đề là cổ thân thể này của Hắc Ưng không phải là cổ thân thể kia, mà là do đám hồ yêu tạo ra. Cái vết bớt này không phải chỉ tồn tại ở thân thể nguyên bản sao? Sao ở cơ thể mới cũng có?

Có lẽ, nên đi hỏi hai cái hồ yêu kia một chút. Nếu đúng là có hại với cơ thể Hắc Ưng, hẳn liền... lại xin nhờ bọn hắn hỗ trợ.

Thở dài một tiếng, vì Hắc Ưng mà chính mình càng ngày càng trở nên thỏa hiệp. bất quá, cảm giác này cũng không tệ.

Nhưng mà, kế hoạch cũng không thể không có biến hóa, cái gọi là thế sự khó lường chính là như vậy

Chống cằm, Thu Tri Phong đứng nhìn hai tên phi nhân loại trước giường, có xúc động muốn hỏi trời xanh.

“Các người... lần sau có thể xuất hiện ở chỗ khác hay không?”

Dù là ai sau một đêm hoan ái, sáng sớm mở mắt thấy có một gương mặt chình ình trước mũi, đều như hắn mà sợ đến hồn phi phách tán. Cho dù hai gương mặt kia xinh đẹp anh tuấn cũng vậy.

Trước tiên dùng chăn che kín làn da lóa lờ của Hắc Ưng, lại thò tay điểm thuyệt huyệt của y, xác định không có sơ hở nào mới ngồi dậy “xử lý” hai tên hồ yêu không mời mà đến này.

“Người cho là chúng ta thích đến sao?” Cũng là sáng sớm mới hôn nhẹ người yêu đã bị đá ra, khẩu khí Diễm Mặc rất xung, không chỉ đen mặt, còn trợn trắng một thân sát khí của hắn chẳng biết có thể dọa chết tươi bao nhiêu tiểu yêu quái, hết lần này đến lần khác có người một yêu đúng là khắc tinh của hắn.

“Đứng ở đằng sau đi .” hung hăng nhéo hông Diễm Mặc một cái, Nghe Thường nữ vương khí thế mười phần. Cái gì không dính khói bụi trần, chính là thoáng qua như mây trong gương, trắng trong nước, không thể thật sự làm được.

Từ lần đầu tiên gặp mặt đã nhìn ra bản tính của hắc Thu Tri Phong cũng không kinh ngạc, còn thừa cơ liếc mắt với Diễm Mặc.

“Vừa vặn ta muốn tìm bọn ngươi . Trên người của y đây là chuyện gì xảy ra?” Bất đắc dĩ kéo chăn thấp một chút lộ ra làn da Hắc Ứng, Thu Tri Phong duỗi ngón tay một chút, lại kéo chăn vào chỗ cũ.

Đối với loại chiếm dụng đáng sợ này Nghe Thường nhìn bằng ánh mắt khinh bỉ.

“Đó là cái bớt của y, không có gì lớn.”

Nghe Thường nhàn nhạt liếc nhìn một vòng, lãnh đạm nói.

“Bớt? nhưng cỗ thân thể này khoogn phải các ngươi mới làm sao? Sao lại có bớt?” không phải là bọn hắc làm một thân thể Hắc Ứng giống cũ như đúc đi.

Hắc Ứng thầm giật mình. Lực lượng của yêu quái có thể cường đại đến mức nào?

“Cái gọi là bớt, là dấu vết tồn tại ở hồn phách của con người qua mấy kiếp, khi đầu thai chuyển thể cũng xuất hiện ở thân thể mới. hồn phách Hắc Ứng không đổi, đương nhiên vết bớt cũng hiện lên.”

Nghe Thường đến đây cũng không phải vì gỡ bỏ mê hoặc của Hắc Ứng mà là xác nhận xem Hắc Ứng có hoàn toàn khôi phục tính cách cùng kí ức của mình hay không, hơn nữa thân thể này có phải thật sự không phát sinh dị trạng gì, nên lúc này giải thích có chút không kiên nhẫn.

Làm việc gì cũng nên triệt để, nếu trong lòng còn tơ vương, không chỉ không thể chặt đứt đoạn ân duyên với Thu Tri Phong, mà đến hắc cùng Diễm Mặc cũng bị liên lụy vào.

Đối với việc tu hành sau này sẽ bất lợi vô cùng. cho nên hắc mới không cam lòng mà đến đây làm xác định.

“Gần đây y có biểu hiện kỳ quái gì không? Đặc biệt thân thể của hắc có phát sinh vấn đề gì?”

“Sao ngươi phải hỏi như vậy? chẳng lẽ còn có vấn đề gì?”

Vừa nhắc tới phương diện này Thu Tri Phong lập tức khấn trương, thò tay ôm chặt Hắc Ứng vào lòng, hơi lộ ra chút ý lãnh khốc đôi môi mím thành một đường thẳng.

“Chúng ta chỉ là làm người tốt làm đến cùng, tiền phạt tiền đến tây phương mà thôi.” Nghe Thường có phần không kiên nhẫn nói.

Mà lông mày Thu Tri Phong thì nhíu lại, nghi ngờ nhìn hai bọn hắc chăm chăm không dời

Nếu thật không sao, csacs người còn phí sức lực chạy tới đây xác nhận như vậy sao? không phải nghĩ Thu Tri Phong hắc quá ngu xuẩn chứ.

Nghe Thường càng không kiên nhẫn, nghi hoặc trong lòng Thu Tri Phong càng nặng, con mắt nhìn bọn họ đề phòng như phòng trộm.

Thấy Thu Tri Phong chỉ nhìn hắc không nói gì, trong lòng Nghe Thường như có lửa đốt. dứt khoát một ngón tay định trụ Thu Tri Phong, vén chăn lên cẩn thận dùng yêu lực kiểm tra thân thể Hắc Ứng.

“Đã hoàn toàn không sao nha.”

Chân chính thở dài một hơi, Nghe Thường ngẩng đầu nhìn Thu Tri Phong dùng ánh mắt sát nhân nhìn mình, khiêu khích cười cười.

Phàm nhân mà còn muốn đối nghịch với Nguyệt Hồ hắc, nếu không phải nể mặt mũi thanh tòng thì...

Các đốt ngón tay vang lên răng rắc, Nghe Thường thuận tay cởi bỏ thuật định thân, khoan thay quay người ngoan ngoãn tiến vào lồng ngực Diễm Mặc.

“Chúng ta đi .”

Đến đây , duyên đã hết , về sau bọn hán không liên quan đến nhau

Từ đây về sau, Thu Tri Phong cũng Hắc Ứng cũng thật sự không nhìn thấy hai hồ yêu đó. giống như Nghê Thường đã từng nói, duyên hết, đương nhiên là khó gặp lại nhau.

Lại nói đến hai cái hồ yêu lúc đó vô thanh vô tức biến mất, để lại Thu Tri Phong nổi giận đùng đùng tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, hết lần này đến lần khác lại không làm gì được bọn họ.

Trong nội tâm nín một hơi, dù thế nào cũng không ngủ được, Thu Tri Phong buồn bực ngời dậy, thật lâu vẫn không hết tức.

Con mắt bất giác hướng về phái Hắc Ứng đang an an ổn ổn ngủ say, sau đó, một bàn tay chậm rãi vươn về phía Hắc Ứng.

Hắc Ứng đáng thương cái gì cũng khoogn biết đang nằm trong mộng bị người gọi tỉnh, đôi mắt mông lung buồn ngủ, đã bị thủ đoạn xảo hoạt của Thu Tri Phong khiến cho thở dốc liên tục. nửa tỉnh nửa mê mà tiếp tục làm vận động trên giường, mãi đến khi Thu Tri Phong giãy vò đủ rồi, tiêu khí mới để ý tiếp tục ngủ, đầu Hắc Ứng vẫn toàn sương mù.

Ngược lại Thu Tri Phong, cuối cùng biến lửa giận thành dục hỏa, phát tiết sạch sẽ trên thân thể Hắc Ứng, vẻ mặt sáng khoái mà ôm y cùng ngủ. bộ dáng thoải mái so với hành động hèn hạ ác liệt trước đó khiến người ta không còn gì để nói.

Hắc Ứng trừng mắt nhìn chủ nhân đã ôm hán hơn nửa ngày, mãi sau mới hơi ủy khuất chu môi, hướng vào lồng ngực hán tiếp tục ngủ.

Chút sự việc quỷ dị này xẹt qua như tia chớp, giống như đầu voi đuôi chuột, cuối cùng gặp xui xẻo cũng chỉ có Hắc Ứng trung thực ôn thuần.

Đáng thương nhất chính là , từ đầu đến cuối y cái gì cũng không biết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toa-ung>